

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TÜRKİYE ÇÖL
OLMASIN!

TOMA

VAKFI

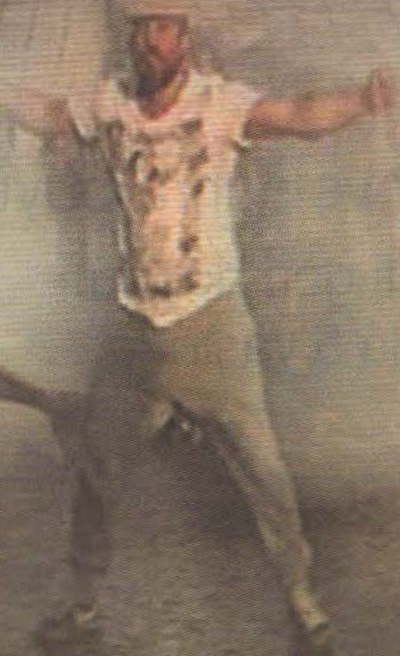
OT

O

T

ÇIKARTMA HEDİYELİ!

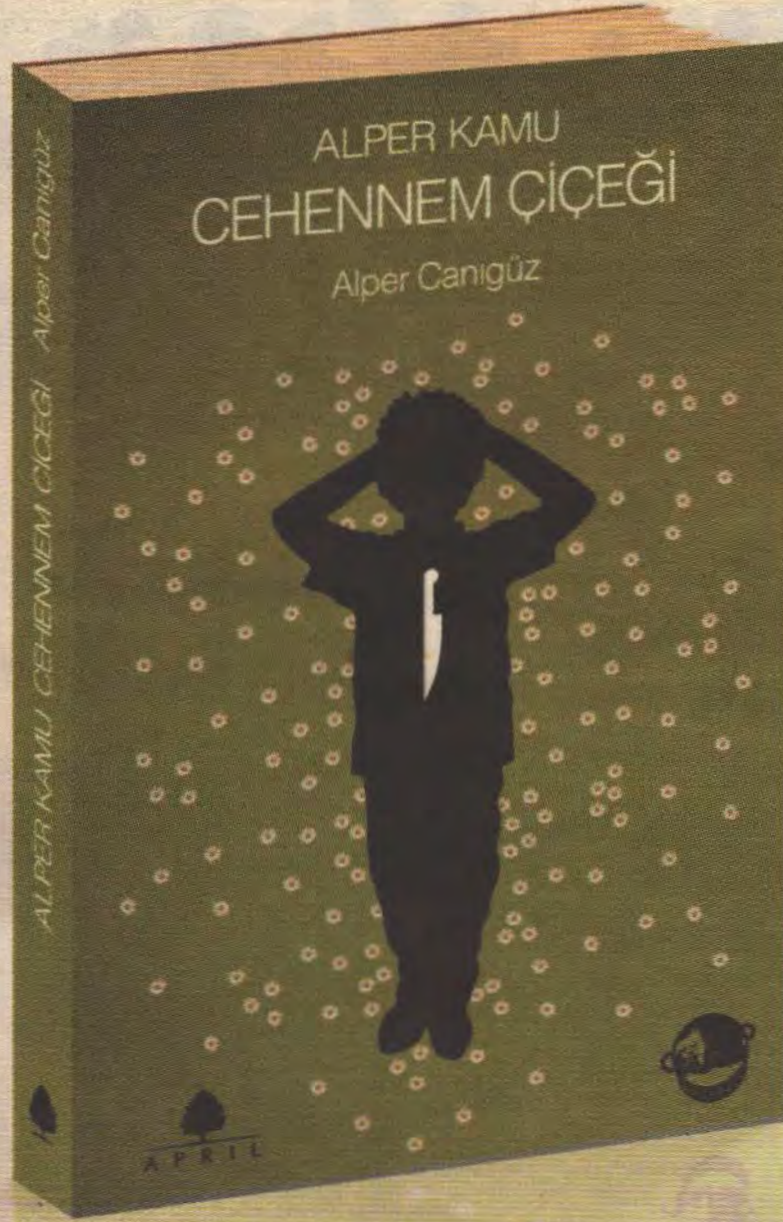

ISSN 1306-450-X
TEMmuz 2013
FİYATI 5 TL
KİTAP FİYATI 5 TL

ALPER KAMU CEHENNEM ÇİÇEĞİ

Alper Canıgüz

“Bilirsiniz, insanlar doğar, ölür ve sonra büyür.”

Dünyanın en küçük dedektifi geri döndü.
Alper Kamu 9 yıl sonra, hâlâ 5 yaşında.

KALP KANSERİ

Fısıldadım "Allah'ım nasıl bir cenderenin içine düştüm?" diye kendime. Bir yandan gözlerim duvardaki numaratörü süzüyordu. Tanıdık bu sahneler film izlemeyi sevdiğimden. "Yalancı orospu çocukları" diye bağırasım geldi bütün senaristler için ancak son anda o grubun içinde olduğum aklıma geldi ve kendimi frenledim. Ortalama bir yalancıydım, bu kritere uyuyordum belki ama annem ev hanımıydı. 'Senaryo' kavramı hakkında bütün bildiklerim ve öğrendiklerim enkaz halinde duruyordu karşımda ve o enkazın ortasından filizlenen; "Birileri olaylan yaşıyor, şahit olur, bunu kaleme alır ve kurgulanmış bir senaryo diye millete kakalar" düşüncesi... Numaratörde yanıp sönen rakamlar; elimdeki kâğıtta yazılı olanlarla aynıydı. İçeri girdim ve bir şey sonradan sedyenin kenarına oturdum. Bir süre bakıştıktan sonra doktor da pek konuşmadı. İş bittikten sonra da yapılan kontrol ve tahlillerin tam sonucunu almak için, üç gün sonra tekrar uğramamı söylemişti Doktor Mithat Tosun. Üç gün sonra ise hayatımı biraz daha senaryolaştıracak, biraz daha dibe batıracak ağırlıklar eklenecekti, habersizdim. Tahliller güzel şeyler söylemiyordu hiç. Zaten hastaneler hiçbir zaman güzel şeyler söylemezler, doğum dâhil! Doğmak belki de en boktan mucizedir şu gezegende.

Aşırı uyuşturucu tüketimine paralel olarak böbreklerim infilak etmek üzereydi ve zorunlu kılıyordu diyalizi tıp bilimi. Yoksa... Yoksa şu yaşantım düpedüz bir Yeşilçam filmi olacak, kısa bir ömrüm kalacaktı. "26 yaşındayım mına kayım nasıl gideyim ben lunaparka tek başıma" diye haykırdım. Hayatımın ucuz bir senaryo olduğu düşüncesine o kadar dalmıştım ki, hayatının son zamanlarını filmlerdeki gibi, lunaparklarda, eve alınan renkli televizyonların karşısında geçiren bir çocuk gibi hissetmiştim kendimi bir an için. Hastane koridorunda yürüdüğümü, elimdeki pozitif sonuçların olduğu raporların yüzüme gülümsemesiyle anladım. 'Pozitif' kelimesi her zaman olumlu şeyleri ifade etmiyordu, öğrenmiştim. Ve koridordaki diğer insanların şaşkın bakışları içerisinde merdivenlerden aşağı indim.

Diyalizin ikinci gününde bir kadınla tanıştım. Arkadaşları ona Tığba diyordu, ben saç stilinden dolayı Halil Sezai diye hitap ediyordum. Mizahım da en az böbreklerim kadar işlevseldi, farkında değildim. Bu tanışıklık beraberinde başka bir yük daha getiriyordu, bunun da farkında değildim. Böbrek yetmezliğine bir de kalp kanseri ekleniyordu. Yıllar önce bir kılma sonucu kör olmuş kalbim şimdi bir trafik kazasıyla açıyordu gözlerini tekrardan hayatın renklerine ama kanser olacaktı, o da bunun farkında değildi.

Halil Sezai ile mükemmel bir arkadaşlık kurmuştuk.

Fikir bazında, kültürel anlamda vs... Belki de bizi yakınlaştıran şey, acılarımız ve yaralarımızdı. O biraz daha gamsız dursa da, pek çok susmuş insan gibi kafasından milyonlarca düşünce geçiyordu, belliydi. Ve bir gün yine diyaliz merkezinde ona âşık olduğumu fark ettim. Hiçbir şey söylemeden gidip onu öptüm ve suratıma sağlam bir tokat yedim. Ne yapacağını şaşırmış bir halde "Ay çok pardon ya, hep bu ilaçlardan" cümlesi patladı ağzımdan. Biraz duraksadıktan sonra gülümsedi. Bu beni biraz daha rahatlatmıştı. "Ne kadar salaksın ya, beceremiyorsun bile salaklığı" demesi bütün rahatlığımı kaçırsa da, o sakın ses tonu rahatlatıyordu bir yandan da.

Mükemmel geçen birkaç yıldan sonra hâlâ ölmemişim. Hayatım artık sikik bir senaryo olmaktan çıkmış, kült bir film olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. Ve o büyük gün gelmişti. Midemdeki kelebeklerin ateş saçan ejderhalara evrilme günü. Bir sahil kenarında oturuyorduk, tedirgin edici bir sessizlik vardı. Tehlikeli melodiler taşıyordu kulağıma bu sessizlik. Gözlerimin içine baktı. Bir yandan da elimden tutuyordu. Terliydi avuçları. Onun avuçları da öyle. Onlar da terliydi. Sessizlik sürdükçe ben avuçlarımı biraz daha sıkıyordum. Daha çok terliyorlardı. Dudakları kıpırdamaya başladı. Ve o yağlı urgana benzeyen kelimeler dolanmıştı boynuma; "Ben bir başkasına aşığım biliyor musun? Çok üzdü beni, çok fazla." Böbrek yetmezliğinden ölmemişim ama kalp kanseri şu anda ruhumu çekiyordu tırnak uçlarımdan. Biraz dehşete düşmüştüm ama pek belli etmemeye çalıştım. Genzim yanmıştı. Üzüntüyü bu kadar somut hissedebiliyordum. Bu duyduklarım, o çok güvendiğim, her zorlukta sığındığım tanrının kafasını bulutlardan uzatıp; "Hey! Ben emekli oluyorum artık kendine başka bir tann bulmalısın" demesi gibiydi. Gözlerim buğulandı, ellerini bırakıp gözlerimi ovuşturdum. Kafamı çevirdiğimde uzaklaşan adımlarını görebildim. Ayın beşinci günüydü. Beş Nisan. Beşiktaş'tan Balat'a, eve kadar yürüdüm. Akşam bir ödül törenine katılmam gerekiyordu, sakal tıraşı olmalıydım. Baba mesleğinden el alışkanlığı, ustura kullanmasını biliyordum. Aynanın karşısında suratım köpüklükken kendime hâkim olamadım ve sol yanağımın üzerine derin bir kesik attım; hangisi daha derin olacak, hangisi daha çok kanayacak diye kalbimdeki kesikle yarıştırmak adına. Evin kapısı açıldı ve annem içeri girdi. Beni o halde kanlar içinde görünce, içimdekini betimlercesine bir çığlık attı. 20 dakika sonra bir acil servisin kapısından girdik, doktor geldi ve kesigi inceledikten sonra dikiş atılması gerektiğini belirtti. Dokuz dikiş atacaktı söylediğine göre. Güldüm. "Doktor" dedim, "Sadece Beş dikiş istiyorum." Ayın beşiydi gittiğinde. O günü suratıma diktim...

**Dokuz dikiş
atacaktı söylediğine
göre. Güldüm.
"Doktor" dedim,
"Sadece Beş dikiş
istiyorum." Ayın
beşiydi gittiğinde.
O günü suratıma
diktim.**

- Ne kadar güzel, duygusal bi hikaye anlatıyodum ama mecazda sıçtım!
- Telefonda internete giremiyorum kontörüm bitmiş!
- Kapak çok erken çıktı, acayip sinirliyim şu an, alışık değilim ben böyle şeylere!
- Bişey bulamadım, 'Hayatı paylaştık' yazıyorum sayfanın spotuna!
- Bi film müziği koysana hafız, entelliğimizi bulalım!
- Küssünce tualete niye gidiyosun ki!
- Otlarken yok naapiylim, o yüzden carcar konuşuyorum!
- Ben bakmıyomuşum gibi yap sayfaları panpa!
- Sende tam vali olacak adam tipi var kanka, bir dediğin öbürünü tutmuyor!
- Böyle sandalyem olsa ben de yazar olurum!
- Ben biraz tedirgin oluyorum kediden, yoksa kedilere saygım yüksek!
- Sayfaları yapmamak için niye direniyosun oolum, illa orantısız grafik mi uygulayalım sana!
- Ben onu diyemiyorum işte, proporsiyon muydu ney di o!
- O kadar ahlaklı çocuktur filan dedik senin yaptığın harekete bak dallamaspor!
- İnsanın en samimi olduğu yer tuvalettir bence!
- Biz dürüm söyledik, vejetaryen olduğunu niye söylemiyosun oolum!
- Gomalak cila nedir bilir misin gombiki!
- Benim de vejetaryen arkadaşlarım var!
- Dayak yemeden şu kapağı yapabilirsek, genç grafikerler rahatsız!
- Kahrolsun bağız sayfalar, beşinciye bozup tekrar yapıyorum aynı sayfayı yovv!
- Nasıl güzel çay oldu billiyo musun, içsen sen de seversin bence!
- Oha, resmen orantısız fotoşop!
- Peki madem vejetaryensin balık kraker yiyebiliyor musun hacı!
- Lise ve dengi okullar esprileri yapmazsak!
- Niye uzun parantez açtın hafız, dağıttın bütün konuyu, nasıl toparlıycaz!
- Ne üzerine konuştuk hiç hatırlamıyosun değil mi!
- Himalaya Kebap ne hacı, öyle bi yer mi varmış gerçekten!
- Yap ağbi neşene göre, ben ilgilenmiyorum bu saatten sonra sayfalarla!
- Yolun açık olsun deyince, askere filan gidiyo sandım, evine gidiyomuş ya olmi!
- Başlığa HÜLOOOĞĞĞ yazasım var!
- Dergideki kurşunkalemli bıçakla açan birisi var, kim olm o!
- Lahmacun ne güzel fikirmiş, kulağa güzel geliyo!
- Dergiyi 8 gibi bitirelim ancak gece 12 gibi gideriz evel!
- Ohhh bi dergi daha bitihüloooğğğğ!

Temmuz 2013 Sayı 5 - Aylık Süreli Yayın - Yayıncı MEDU YAYINCILIK
İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Enes Hızal
editor@otdergi.com - bilgi@otdergi.com - reklam@otdergi.com
www.otdergi.com

Adres: İnönü Mah. Ufuk Sok. No:7/1 Şişli İSTANBUL Tel: (0212) 232 33 09

Baskı: Uygun Basım, Merkez Mah. Çınar Cad. Kavak Sok. No:34

Yenibosna-Bahçeşehirler İSTANBUL Tel: (0212) 451 60 90

Genel Dağıtım: DFP (0212) 622 22 22 - ISSN: 1308-450X

OT'ta yayımlanan tüm yazı, çizim, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayıncı, yazar ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayım organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

MUSTAFA KUTLU

İKİNCİ CEVAT

Cevat'ı tanıyorsunuz. Daha önce de kendisinden bahsetmiştim. Yine de hatırlamanıza yardımcı olmak için biraz bilgi verelim.

Cevat Kapalıçarşı'da çalışıyor, halı-kilim tamir ediyor. Evli, iki çocuğu var. Öğle yemeklerini sefertasında yiyor ve günde bir paket sigara içiyor.

Cevat'ın doğup büyüdüğü ve halen annesi ile birlikte oturmakta olduğu evinin karşısında bir mescit var. Cevat mescidin imamı Eşref Efendi ile birlikte her işe koşuyor; damı aktarıyor, tuvaleti temizliyor, bahçeye, küçük şadırvanın etrafına çiçekler dikiyor, hatta avludaki kör su kuyusunu bile uzun uğraşlar sonucu işe çıkarıyor.

Cevat'ın imam Eşref Efendi ile beraber küçük bir Kur'an kursu açtıklarını, bir köşede kitaplık kurduklarını, çocukların Cevat'ı çok sevdiğini, onun da dersini bilenlere kuru üzüm ile fındık içi dağıttığını söylemiştik.

İşte böyle günler, kıpırtısız, kendi halinde geçip giderken. Yani Cevat her akşam koltuğunun altında iki ekmek ve boş sefertası ile evine dönerken. Yani memlekette olup-bitenlerden Cevat'ın; o yörede yaşayanların da Cevat'tan haberi yok iken; hani olacakra öleceği kimse bilmez denilmiş işler birden arapsaçına dönüverdi.

Cevat'a rastladım, surat bir karış. N'oldü dedim? Sorma, dedi; anlattı. Geçen zaman içinde mescidin cemaati epeyce artmış. Eh, ne güzel, ne var bunda surat asacak? Mahallenin ufak tefek evleri bir bir yıkılıp, yerine apartmanlar yapılmış, araba sahiplerinin, paralı adamların sayısı artmış, köşedeki nalburun-büyük oğlu Almanya'dan kesin dönüş yapmış, bu yıl da hacca gidecekmiş, falan filan...

Sadede gel Cevat dedim, ne var bütün bunlarda, işte memleketin genel gidişatıdır, elbette olacak böyle şeyler. İyi de, dedi, işin ucu bizim mescide bulaştı. Haydaaa. Efendim cemaat böyle akşam ezanının önu sıra şadırvan başında sohbet falan ederken, artık iyice dar gelmeye başlayan mescide ilaveler yapmayı, Kur'an kursunu büyütmeyi, tuvaletleri yıkıp yeni baştan kurmayı, kütüphaneye bilgisayar almayı, bütün bunlar için toplanıp bir vakıf kurmayı kararlaştırmış.

Paralar toplanmış, inşaatlar açılmış, betonlar dökülmüş, yerlere halı mı, yoksa halıflex mi döşemeli diye azim tartışmalar yapılmış. Cevat'ın onca emek verip tamir ettiği eski kilimler halılar depoya kaldırılmış, Kur'an kursuna bir kadrolu hoca temin edilmiş...

Bir hareket, bir faaliyet, gitmiş böyle bir zaman... Yahu Cevat dedim, âlem adamsın valla... Ne var bütün bunlarda böyle surat asacak, ne güzel işte, keşke memleketin her yerinde böylesine hayra hizmet eden insanlar olsa. Meğerse Cevat'ın surati bunlara asılmıyormuş. Asıl mesele kendisi ile ilgili imiş... Efendim pek tabii mütevellî heyeti, murahhas aza, yönetim kurulu, başkan, başkan yardımcısı, asil ve yedek üyeler falan derken, bizim Cevat arada fena halde kaynamış. Bir gün geliyormuş ta Beylerbeyi'nde bir arkadaşının bahçesinden söküp getirdiği, onca ihtimam ile büyüttüğü ıhlamuru kesmişler -sebep- yer darlığı-, ertesi gün geliyor şadırvanın etrafındaki yediveren güller sökülüş -sebep- darlığı yer-, bir başka gün onca yüz suyu dökerek Çağaloğlu kitapçılarından, yayınevlerinden topladığı kitaplar vakfa hâkim zihniyete aykırıdır diye ortalarda kaldırılmış...

Bütün bunlar da esasen Cevat'a göre fındık kabuğunu doldurmuyormuş ama... Eeee... Ama'sı ne? Çocuklar tutturmuşlar Cevat yoksa, biz de yokuz, diye... Vay be! Resmen kazan kaldırmışlar yani. Hem de vakfın dağıttığı basın bültenleri, tertip ettiği konferanslara, panellere, ağırlığımız olsun diye siyasiler ile yürüttüğü dirsek temaslarına rağmen.

Cevat yeminler ediyor, benim bu işte hiçbir dahlim yoktur diye ama, yönetim kurulu karar almış, talebeyi bize karşı kıskırtıyor diye Cevat'ı bundan böyle mescit civarına bastırmıyorlarmış. Peki dedim, imam Eşref Efendi ne diyor bu işlere, senden yana çıkmıyor mu? Meğerse imam efendiyi daha işin başında oradan postalamışlar, vakıf başkanı kendi akrabasından birini getirip mescide kondurmuş bile.

Yahu Cevat dedim, üzme kendini, mahkeme kadiya mülk değil ya. Cevat iri ela gözlerini yüzüme dikip saf saf: "Kendim için bir şey istiyorsam namerdim" demez mi? Onun derdi çocuklar, çiçekler, ağaçlar.

Öldüğüm ağlamazın korkum odur ki ölecek Seni kimler seve ben âşık-ı mahzûn yerine...

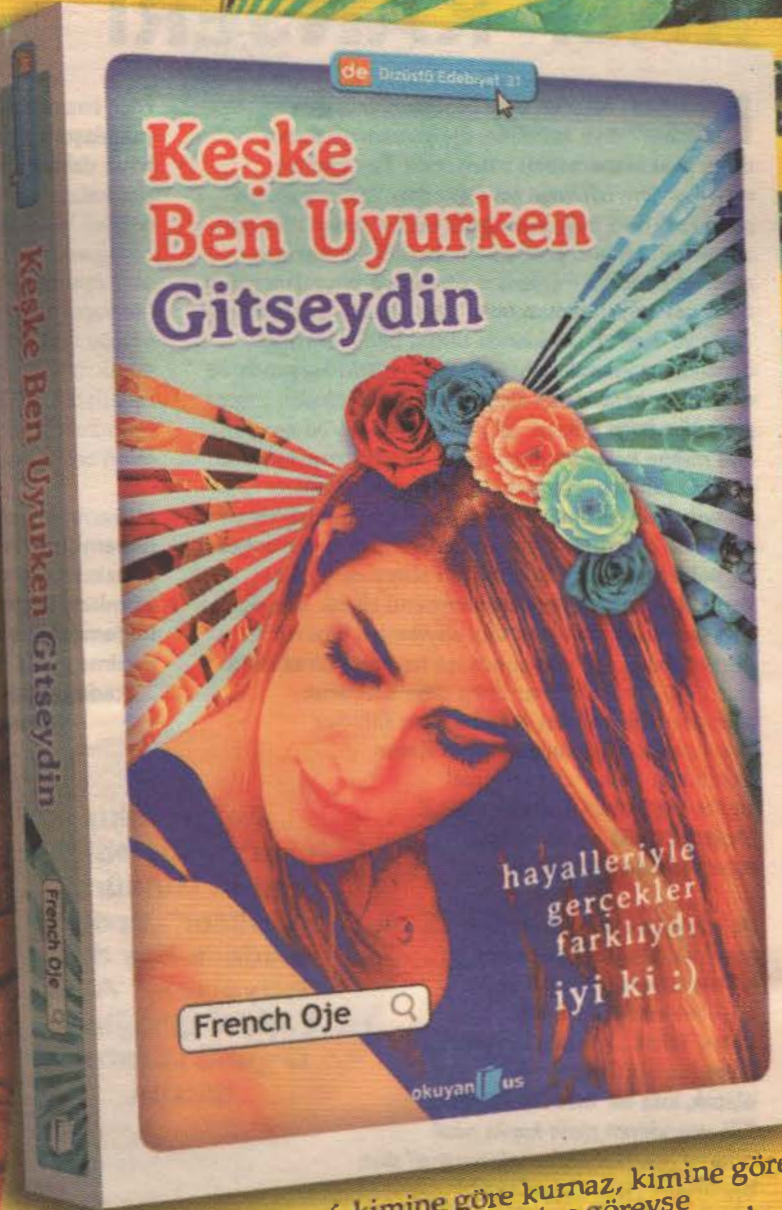
Arkakâpak Yazıları - Dergâh Yayınları

de Dizüstü Edebiyat

f /dizustuedebiyat

📖 /dizustuedebiyat

TÜM
KİTAPÇILARDA!

Renda, kimine göre saf, kimine göre kurnaz, kimine göre şanslı, kimine göre umutsuz âşık, kimine göre yase vazgeçilmez bir kadın... Bazen ulaşılmaz, bazen yapışkan; bazen tatlı, bazen çok genç. Kimse sorsan farklı anlatıyor. Renda'nın anlattıklarının tamamına inanmamak gerekiyor, sanki. Bazen abartıyor, bazen çok pembe görüyor, bazense hiç "anlamıyor". Aynı sen gibi... Bazen tanımak istiyorsun, bazen "ama benden uzak olsun" diyorsun. Aynı senin içi de düşündükler gibi...

Renda, belki de partide sırt sırta olduğun, sinemada arka sıranda oturan, kasa kuyruğunda arkanda bekleyen, mağazada elin aynı elbiseye attığın, aynı spor salonuna kayıtlı olduğun, restoranda yemek yediğin masada senden önce yemek yiyen bi i. Onun dünyasına girmeye hazır mısın?

@okuyan

f /okyanusyayinevi

@okuyan

/okyanusyayinevi

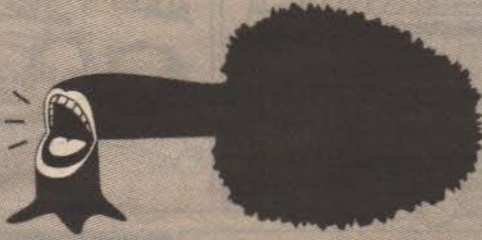
okuyan.us.com.tr

"OKUYAN USLANMAZ"

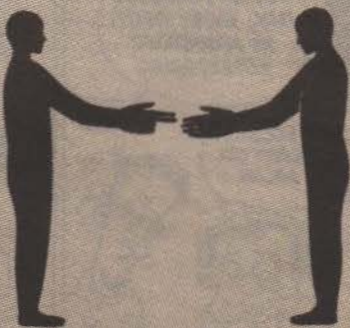
Boy avantajı

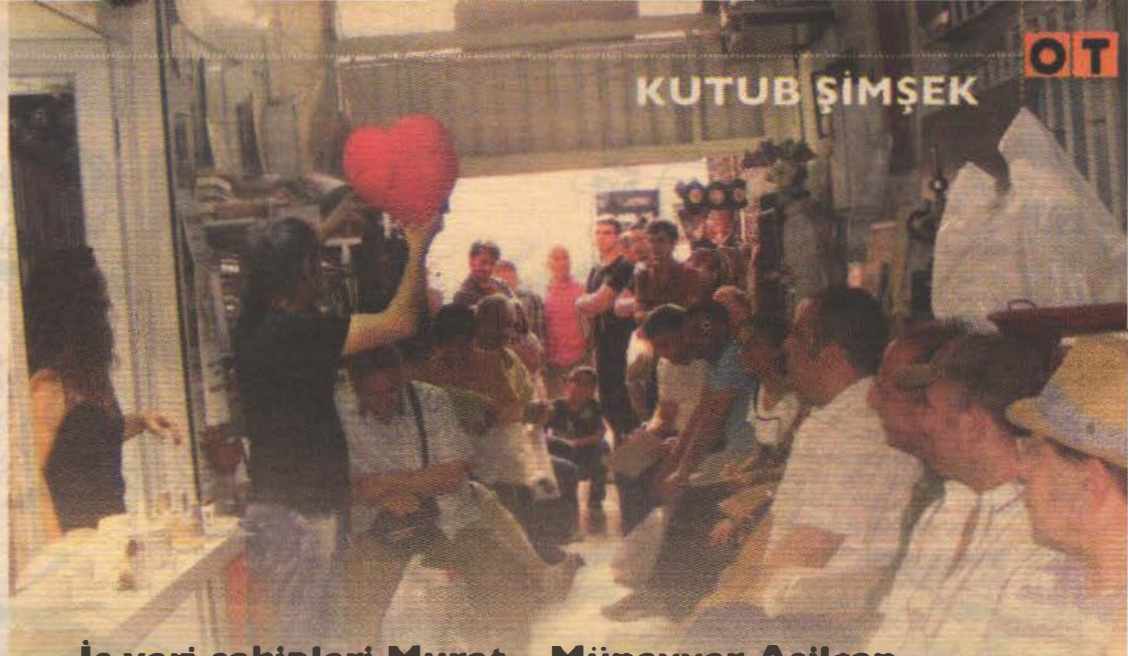
Göz parkı

Gıda güvenliği (!)

Anlaşmaya zorlamak

İş yeri sahipleri Murat - Münevver Asilcan, ressam karı-koca. Önceleri bu atölyede kişisel resim sergileri açmışlar, daha sonra bu şekilde kullanmaya karar vermişler...

SAT KURTUL

Müzayedenin başlayacağı saatlerde müzayedeye katılacaklar, satacakları ürünlerle Münevver Sanat Galerisi'ne gelirler. Eşyalar valizlerde, kolilerde tutulur. Katılacakların isimlerinin yazılı olduğu kâğıtlar bir kâseye konur. Sırasıyla ismi çekilen kişinin malları satışa sunulur.

Yer: Tophane'den Taksim'e gider gibi Boğazkesen Caddesi yokuşunu çık. Yaklaşık 300 m sonra solda, pasajda.
Ne yapılır: Her şey alınır, satılır
Mezât günü: Cumartesi
Saat: 14.00
Kimler katılabilir: Herkes
İş yeri adı: Münevver Sanat Atölyesi

Satılacak ürünler çoğunlukla 1 liradan satışa sunulur, değerini buluncaya kadar isteyen yükseltir. Bir ürün için değerinin çok altında teklif sunulabilir; ürün müzayededen çekilebilir.

Müzayedenin baş elemanları geri dönüşümcülerdir (çöp toplayıcıları). Bunun yanında ev hanımları aldıkları, buldukları veya ürettikleri eşyaları satmaya gelirler. Değerli evrak peşinde olan bir akademisyen gözümünden kaçmadı. Hatta 15 yaşlarında bir çocuk, kendi yaptığı tabloyu açık artırmaya sundu.

Murat-Münevver Asilcan: Burayı bir sosyal sorumluluk projesi olarak açtık. Kâr amacı gütmedik. İnsanlar ihtiyaçlarını daha ucuz

yollardan temin edebildiler. Geri dönüşümcüler ellerindeki eşyaları istedikleri fiyattan satabiliyorlar. Bizde de farklı şeyler oluştu, sanatın diğer dallarına ilgi duymaya başladık. Mezattan topladıklarımızla oyuncak koleksiyonu oluşturduk mesela... İnsanlar cumartesiye ipe çekiyor.

Gürkan, atölyede çalışıyor. O da bir geri dönüşümcü. Şöyle diyor: Tüketim toplumu olmanın vebalini ödeyen gençlik oluyor. İnsanlar çok para kazanıyor, çok şey alıyor ve mutlu olamıyorlar. Aldıkları şeylerden sıkılıyor ve ondan kurtulmak istiyorlar. Çöplerde kavgı var.

Oben, geri dönüşümcü. Oyuncak, kartpostal, 77 yılına ait bir ajanda, eski bir çıkmak, Hitit heykeli ve çeşitli objeler getirmiş. Şöyle diyor: Bir şeye baktığım zaman onun değerini anlarım (ayrıca müzayedeci belgesi de var). Değerli objeler Bebek ve Etiler civarında bulunur. Hiç Fatih'le Bebek bir olur mu?

Bilgin Hanım, memur emeklisi. Kibarlık abidesi. Şöyle diyor: Elimdeki objeleri getirip satıyorum. Buradan ve sahiplerinden çok memnunum. İlgimi çekti geldim. Hem alıyorum hem satıyorum. Boş zamanlarımı değerlendiriyorum, toplumdan alıp topluma kazandırıyorum. (Elinde çok sayıda eski dergi var, ilgilenene...) ✨

BUNLAR DA OLDU

- Osmanlı döneminde üretilen rakı şişesi 1 liradan açıldı 390 liraya satıldı.
- Klasik ve caz müzikleri takımı 3.250 liraya satıldı.
- Kobra derisi çanta 30 liraya satıldı.
- Gümüş takı seti, 8 mm'lik film makinesi, antika fotoğraf makineleri değerini bulamadığı için müzayededen çekildi.

"SAT KURTUL"

“İbretle bak şu kabrimin taşına Neler gelmiş ben civanın başına”

Hikâye, Cibali civarında kahvecilik, tulumbacılık ve sırik hamallığı yapan Deli Harun, Gürcü Reşit ve Kürt Dilaver’le ilgili. Konu cinayet.

Eski İstanbul’da serseri ve ayakta kiminin tuttuğu işlerin başında tulumbacılık ve hamallık gelir. Bunlar hem mesai sırasında hem sonrasında çetecilik oynamaya meraklı tiplerdir. Tıpkı tulumbacılar gibi hamalların bir görevi de, yangın çıktığı zaman yangın yerine gidip malları kurtarmaktır. Yani nam almak isteyen bir başıbozğun yapacağı en iyi iş, hamal gediğinde veya tulumba sandığında kendine yer bulmaktır; ikisini birden bulursa ne âlâ. Tulumbacı ve hamallar bıçkınlardan seçilir, zira bugün de olduğu gibi onlarla beraber yangın veya deprem yerine ilk varan hırsızlardır. Yangından mal kaçırmak deyiminin asıl kahramanları hamallar ile tulumbacılardır ve kötü niyetliler yükte hafif pahada ağırları ilk olarak ve kendilerine kurtarırlar.

Bu kötü niyetli başıbozuklardan biri de, yukarıdaki meşhur İstanbul kartpostalının sol başında görünen Kürt Dilaver’dir. Cibali tulumbası sandığına bağlıdır, ayrıca Yemiş İskelesi’nde sırik hamallığı yapar. Aynı tulumba sandığına bağlı bir diğer tulumbacı ise Gürcü Reşit adında, yirmi yaşında bir delikanlıdır. Vasıf Hiç’in anlattığına göre Reşit, resim gibi bir delikanlıdır; uzun boylu, pençeli, bıçkın meşrep, sandığının uçakları arasında bir ateş parçasıdır. O dönemin İstanbul’u, aynı zamanda kahvehaneleriyle ünlüdür. Özellikle tulumbacılar belli kahvelere takılır, başka semtlerdeki tulumbacı kahvelerine girmekten, bırakın girmeyi önlerinden geçmekten imtina ederler. Yangın demek; para ve mal demektir çünkü ve bunların bölüşmesinde daima sorunlar çıkar. Cibali sandığı tulumbacıları Gürcü Deli Harun’un kahvesine takılır. Deli Harun mu tulumba sandığına girmesine vesile olur, yoksa sandığa girdikten sonra mı tanışırılar bilinmez ama Gürcü Reşit ile Deli Harun baba oğul gibi yakınlaşırlar ve bir süre sonra kahvenin adı bu yakınlığa ithafen Harun Reşit’in kahvesi diye anılmaya başlanır.

Bir cuma günü Reşit, Kürt Dilaver ve iki kişi daha Kâğıthane’ye piyasaya çıkar. İşret ederler, belki bir iki tek atar, belki bir iki sigara döner, ardından daha tenha bir kırık olan Cendere Boğazı’na giderler. Akşam olmuştur, kafaları kıyaktır, dumanlıdır. Kürt Dilaver ile iki arkadaşı, “tasarladıkları melanete muvaffak olmak için” Reşit’i zorlarlar. Reşit’in resim gibi bir delikanlı, Kürt Dilaver’in de âdem ejderhası, bed tıynet, bed ahlak birisi

olduğu düşünülürse, tasarlanan melaneti tahmin etmek pek zor değildir. Karşısındakilerin niyetini anlayan Reşit karşı koyar, boğuşma sırasında Dilaver, Reşit’i dört yerinden bıçaklayarak öldürür. Diğer ikisi korkularından kaçır. Reşit’in ertesi gün çalılarının arasında çırtıçıplak bulunması ve Dilaver’in sonrakı Gürcü Reşit’in katili benim diye övünerek dolaşması -belki başka ayrıntılar da veriyordu- melanetini Reşit’in ölüsü üstünde gerçekleştirmiş olabileceğini akla getirir ama bilinmez elbet.

Yangın veya deprem yerine ilk varan hırsızlardır. Yangından mal kaçırmak deyiminin asıl kahramanları yükte hafif pahada ağırları kendilerine kurtarırlar.

Sonra ne mi olur? Reşit gece kahveye dönmeyince Deli Harun durumu komişere bildirerek Reşit’in kimlerle ve nereye gittiğini anlatır. Kürt Dilaver’in evi geceden sarılır. Sabah erken vakitte İstanbul’dan ayrılmak niyetiyle kapıdan çıkarken derdest edilir. Üzerinden Reşit’in gümüş saati ile gümüş kordonu çıkar. Dilaver yargılanıp idama mahkûm olur ancak Abdülhamid tarafından affedilerek cezası müebbetle çevrilir ve

Sinop veya Rodos zindanına atılır. Dilaver, sekiz dokuz sene yattıktan sonra II. Meşrutiyet affıyla 1908 yılında zindandan çıkıp İstanbul’a döner. Dokuz ay sonra cinayetiyle övünerek dolaşırken, 31 Mart Ayaklanması’na denk gelir ve başından vurularak ölür. Bir serseri kurşun da olabilir elbet ama durumu bilenlerin tahmini; Dilaver’i, Gürcü Reşit’i tanıyan bir jandarmanın kasten vurduğu yönündedir.

Kahveci Harun’a gelince, zaten yarı delidir, evlatlığının acısı da üstüne eklenince iyice azıtır ve Toptaşı Tımarhanesi’ne tıklılır. Gürcü Reşit ise Ayvansaray’daki Yavedud Camii’nin karşısındaki mezarlığa gömülür ve taşına şunlar yazılır: “Ah minel mevt / İbretle bak şu kabrimin taşına / Neler gelmiş ben civanın başına / Kürt pelidin hançeriyle vuruldum / Henüz basmamışken yirmi yaşına.”

PERİDE CELAL uzun bir yazarlık çabasında büyük bir kentin, kentlileşmenin, kent kültürünün temsilcisi oldu. Çok önemli bir uygarlık savunucusuydu. Bu emeğini ne yazık ki dar bir çevre kavradı. Ona veda ederken eserinin daha çok ve daha dikkatli okunmasını diliyorum.

Ülkemizin ilk kitap telif ajanslarından Akçalı Ajans'ın kurucusu KEZBAN AKÇALI hanımefendi ile hayat ve kitaplar üzerine konuştuk. İşte anlattıkları.

İKİ BİNLİK OKUR KİTLESİ

Doktor olmak istiyordum ama sanat tarihi okudum. Son kayıt için bekliyordum, bir öğançagöz geldi kaydını yapı ve benim yerim kapandı, ben de kendimi sanat tarihine attım. Hukuk da hazanmışım ama ne hukuk ne iktisat okuyabilirdim. 60'larda üniversiteyi bitirdim. MAY yayınları diye bir yayınevi vardı. Üç kızdık. Oraya gittik. Beni işe aldılar, ondan sonra bize dediler ki "Çeviri de yapar mısınız?" Yapanız dedik. Masum 60'lı kızlar... Bize leksüs, pleksüs, seksüs dediler. Biz bunları bilmiyoruz ki çevirelim. Sonra dedik ki "biz seksüs'ü brolakalım, dışanda pleksüs ve leksüsle uğraşalım." İsmi bile daha iyi. Ama çok hoştu, biz çevirdik rahmetli Teoman beyin adını yazdılar çeviri men olarak. Onun için masumiyeçimize hâlel gelmedi. Oradan kurtardık.

Galip Ataç'ın konuşurum. Mesela bana okuldan Nurullah Ataç'la röportaj yap dediler. Ödüm kopuyor. Hemen Meral teyzeye söyledim. O da babasına söylemiş. Sonra çok tatlı geçti tabii röportaj. "Ben ölünce beni çöpe atın" derdi rahmetli.

Metin Sözen üniversiteden de hocamdı. Yanında bir yıl geçirdim. Fakat orada da kadınlar var. topuklu giyorlar falan, ben alışık değilim tabii böyle şeylere. Bünyem kaldırı madı. "Hadi Kezban" dedim "sen kendi ajansını kur."

Frankfurt Fuarı'nda sigara içiyordum. İspanyol bir kız geldi. "Çokmağnızı alabilir miyim?" dedi. "Yahu dedim sen İspanyolsun, ben de yazar amıyorum." Aradığım Alfa'nın yazarıydı, Louis Sebrian. Gazeteci bir adamdı. Onu Türkiye'ye de getirttiler hatta. Dedim, "işte ben onu amıyorum". Kız durdu ve "onun temsilcisi benim" dedi. Nasıl bir birimize sarıldık biliyor musunuz? İki tane acemi ajans. İlk satışı bize oldu ve Türkiye'ye getirdiğim ilk yazardı. Çok da başarılı oldu.

En çok sevilen yazarımız Dan Brown oldu. "Da Vinci Code." Sonra eskilerini de aldılar. Eşek yüküyle para kazandılar. Sonra oradaki ajans bizi şıttadı ve "direkt çalışacağım" dedi. Ama ne oldu? Dan Brown'un bir diğer kitabı Allah bilir 3. baskıyı bile yapamamıştır. Dan Brown öldü, yok artık öyle biri. Tek kitaplık bir adammış meğerse.

Benim sevdiğim yazarları Türk halkı sevmiyor. Alfa Yayınları, Faruk Bey sağ olsun, bana abla diyor: Ben de oğlum diyebiliyorum ona. "Yahu" dedim, "Geldiniz münevver de aldunuz. Bizim için bundan güzel bir fırsat olamaz. Ne olur bu yüzde 18 KDV mizi indirsiniz? Çocuk geliyor, biz ona bir kitap satıyoruz, orada aldığımız telifin üzerinde hasır diye yüzde 18'i koyuyoruz! Ne bana faydası var, ne ana var, ne gövura, ne de Müslümana!" Hayır, hiçbir şey umurunda bile değil! Hiç.

Bizim yazarlarımız, enternasyonal yazamıyorlar. Yani gidip âlemin Kuzey Afrika'sındaki bir yazar dünyaları satıyor. Nasıl satıyor? Adamı alıyorlar, getiriyorlar, onu gözden geçirebilen bir editörler kumpanyası var diye düşünüyorlar. Yani, "öyle Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

yazma böyle yaz, şöyle yap, böyle yap". Ya da o adamlar zaten Batı kültürüyle büyümüş adamlar, kendi değerlerini katımları çok kolay oluyor. Oysa bizimkiler yerli. Dışarıya da gitmiyor, ne doğu ne batı ne güney. Bu yüzden çok ilginç bir konu bulması lazım. Dilinin çok sade, güzel olması lazım. Yani bir insan, hiç olmazsa on kişiyle öpüşmediyse -o da aynı kişiyle olmamak kaydıyla- öpüşme sahnesi yazamaz.

İlk zamanlar Orhan Pamuk rica etti -Heybeli'den de tanışıyoruz- 'Kezban bir buluşalım' -Osman Bey tensil ediyordu o zamanlar- 'sana gelsen' dedi, "Sakin gelme" dedim. "Çünkü Osman Bey, laçivert bir hırkadır, klasik Ben, pembe pofuduk bir hırkayım şu anda. Yorum modam geçer, geçmez. Kırmızıya bürünürüm, siyah okurum bilmiyorum. Ama oynacaksın lütfen git, Amerika'da kendine bir ajans bul ve o temsil etsin seni. Bir Türk'ün, bir Türk'ü satması kadar hiçbir şey zar olamaz". Gerçekten Orhan Pamuk Amerika'ya gitti, orada bir ajansta iş birliği yaptı. Oradan oraya, Wylie'nin eline geldi, Wylie de ona Oscar'ı kazandı dı.

Zafon'u çok severim ben, gelmiş geçmiş en büyük yüz kitabın içinde mudaka ilk beşte yer alan bir adam Zafon, İspanyol. Tutunuyor abi! Olmuyor, okuyamıyoz. Kan uyuşmazlığı var. Türkiye'de okur sayısının hâlâ iki bin olduğuna inanıyorum. Kimse itiraz etmesin. "Aaa ama bilmem ne kitabı elin bin sata" diye alıyorlar onu, koyuyorlar. Zafon'u iki bine çok rahat sattılar, Paul Auster'i satıyorlar, yani bunların bütün iki bini gidiyor. Demek ki Türkiye'de iki binlik bir okur kitlesi var. Gerisi hayırcı. Ama baba ölüyor oğlu okuyor, kızı okuyor. İşte onlar ölüyor, onun yerine bir çocuk geliyor. Bu iki binlik aile beraber yaşıyor, yerine gençler geliyor falan. Ama okur sayısı üstüne çıkmıyor bir türlü.

Dijital kitap, kalp ilacı gibi, bir şeye yaramıyor... Yani yayınevi olarak bir kere kendini dijitalle hazırlamak zorundasın. Parayı koyacaksın bir yere, biriyle koymak zorundasın, tek başına e-ticaret yapamazsın. E o adam senden bir para alacak? Buradaki yazar "ben de para istiyorum" diyor, onun komisyonu var, devlete vergi var. Kaç kişi okuyacak? Kaç kişinin kindle'i, mindle'i zindle'i var da parayı basıp Carlos Fuentes alacak? Dijitalin İngiltere'de ve Amerika'da tutmasının bir tek sebebi var: Gençlere okul kitabı yapolar. Üniversiteler bir kitabın e hakkını aldılar ve çocuklara on dolar yerine on liraya verdiler. Çünkü yazara dediler ki "Ben sana para veriyorum ama kitabını belli de bedava veracağım çocuklara". Anlatabiliyor muyum? Orada zaten dijital bir kuşak yetişti, ne olduğunu öğrendi, ondan sonra da Amazon Kindle'i çıkarınca gir di işe. Basıyor, 3 dolar'a kitabını okuyor. Ama bizde böyle bir şey yok. Bizde çeviri sorunu var bir de.

Türkiye'de herkesin iftihar vesilesidir "ah şekerim on beş gün ne televizyon izledim, ne gazete okudum". Gazete okumamakta övünüyor. Çüş! Ya on beş gün insan gazete okumaz mı? Yani okumamakla iftihar eden insanlar var. Kitabı niye okusun?! 📖

Roman ve hikayeleriyle de tanıdığımız, senarist - yönetmen ÜMİT ÜNAL ile kitaplar hakkında konuştuk...

KİTAPLAR KALACAK VE AYNI SÖZLERİ TEKRAR TEKRAR FISILDAYACAKLAR

Çocukluk ve ilk gençlik yıllarınızda neleri okumaktan keyif alırdınız?

- Birçok öğretmen çocuğu gibi, ansiklopedi dolu bir evde büyüdüm. Hayatı ilk önce ansiklopedi sayfalarından öğrendim. Hayat, Resimli Bilgiler vb ciltlerini ezberledim denebilir. Onlara orta son civarında "Kadın ve Erkek - Ruhsal ve Cinsel İlişkiler Ansiklopedisi" eklendi. Bu 1970'lerde çok iyi yazılmış ve çevrilmiş, mükemmel bir ansiklopediydi. Sadece seksten değil, edebiyattan sanattan, psikolojiden bahsederdi. Lewis Carroll'dan Shakespeare'e ve Beatles'a uzanan göndermeler, harika klasik ve modern resim reproduksiyonları vardı. İlkokuldan itibaren Aziz Nesin'in hayranıydım. Her kitabını okudum. Lise sırasında Sait Faik hayranlığım başladı. Onun da hemen hemen her hikayesini tekrar tekrar okudum (hâlâ da okuyorum). Onun dışında evdeki ufak kitaplıkta ne varsa okumaya çalıştım. Tanpınar o yaşta ağır geldi mesela ama Ahmet Rasim'i çok severdim. Bir de kitaplıkta bulduğum "Allahın Gözöpları" adında beş ciltlik dini bir roman dizisini defalarca okudum. Üç büyük dinin konu ettiği temel olayları Tevrat ya da Kur'an'ı okumadan önce o romanlardan öğrendim. Küçükken kendimce çok dindardım denebilir.

'Okumasaydım, bana hiç benzemezdim' dediğiniz yazarlar veya kitaplar var mı?

- Küçükken okuduklarım bir şekilde temel oluşturmuştur mutlaka. Ama gözümü başka bir dünyaya açan kitaplarla üniversitede tanıştım. Mesela Bilge Karasu'nun "Görmüş Kediler Boşçası" böyle bir kitap. Sonra Nabokov'un Lolita'sı. Ece Ayhan'ın "Yortı Sonu"u. Kafka'nın hikayeleri ve Amerika'sı. Sevim Burak'ın hikayeleri ve oyunları. Borges. Bunları okumak beni sarstı, "kendime" getirdi diyeyim. Ama yıllar içinde okuduğunuz her şey sizin karakterinizin parçası olur zaten. Mesela çocuk yaşta okuduğum Çetin Altan'ın "Bir Yunak İnsan" kitabı insanlara büyük bir hüznle, merhametle bakmamı sağladı sanırım. Leyla Erbîl'in "Gecede"si, Orhan Pamuk'un "Kara Kitap"ı, Latife Tekin'in "Buzdan Kılıçlar"ı olmasa da eksik kalırdım eminim. Bunun gibi edebî edebiyat dışı sayısız kitabın, makalenin, çizgi romanın üzerimde kim bilir ne etkileri vardır...

Özellikle düşkün ya da mesafeli olduğunuz türler var mı?

- Kurmacada tür ayırıyorum, yazar ayırıyorum denebilir. Korku ya da polisiye düşkünlü değilim mesela ama sevdiğim bir yazar yazmışsa okurum. Sanat tarihi üzerine okumayı çok seviyorum. Uluslararası bir müzede kimin kim, neyin ne olduğunu anlatıp

anlatacak kadar sanat tarihi birikimi edindim sanırım. Eski-yeni oyun metinleri okumak da vazgeçilmez bir şey.

Klasiklerden sizde en çok ız bırakanlar hangileri?

- Shakespeare'in dünyasıyla üniversitede tanıştım ve hayat boyu, hem bu dünyanın büyüklüğünden ürktüm hem de her sayfada mucizeler bularak içinde kayboldum. Oyun ve şiirlerinin çoğunu tabii ki önce Türkçe çevirilerinden, İngilizcem geliştikçe de özgün hallerinden okudum. Bir dönem Londra'da yaşamaya çalışırken, İngiliz tanıdıkları ezbere bir iki sonnet okuyarak şaşırtmayı severdim. (Son yıllarda hafızama o kadar güvenmiyorum.) Shakespeare hakkında yazılmış kitapları okumayı da severim, sadece bir yazar ya da şair değil, edebiyatın içinde başlı başına bir dünya.

Sizi okurken en çok zorlayan kitaplar veya yazarlar nelerdi?

- Çok disiplinli ve fedakar bir okur değilim. Hatta tembelim. 20-30 sayfadan sonrasını okuyamadığım yüzlerce kitap vardır eminim. Okuyamadığım kitapların çoğu için suçluluk duymam; çoğunu zevk farklılığı ile açıklarım. Bazısına da elbet aklım, algım, birikimim yetmiyordur. Ama mesela bazısını söylerken utanıyorum: Maalesef pek çok okurun tırtıkıyla bağlandığı Kemal Tahir romanlarına yıllardır giremedim, okuyamadım. Ya da mesela Nabokov hayatta en sevdiğim yazar olmasına rağmen "The Gift" romanına defalarca başladım ve ilerleyemedim. Neden bilmiyorum. Belki de bazı kitaplar zamanımı bekliyor.

En başarılı bulduğunuz edebiyat uyarlamaları neler?

- Edebiyattan sinemaya başarılı uyarlama, özgün kitabı ya da hikayeyi unutturabilen uyarlamadır. Büyük edebiyat yapıtlarından bence iyi uyarlama olamıyor. Çünkü seyirci kitabın yazılı halini, kaynak metni unutuyor. Kafka'dan bugüne kadar bir tek iyi uyarlama gördüm. Ya da gördüğüm iki Lolita uyarlamasını feci buldum. Marquez ya da Yaşar Kemal uyarlamaları da bence sinemada, kaynak kitaplar kadar büyük filmler olmadı. Kendi tecrübemde, Hasan Ali Toptaş'ın

"Gölgesizler"inden serbest bir uyarlama yaptım ve romanın sadık okurları tarafından beğenilmedi. Çünkü iyi yazarların dilde yarattıkları büyüü sinemada yaratmak çok zor, hatta imkansız. Oysa mesela Hitchcock'un birçok filmi popüler romanlardan uyarlama ve çok iyi filmler, ama kimse kaynak romanları hatırlamıyor. Filmler romanların çoktan önüne geçmiş, romanları unutturmuş. Bunun tam tersi örnekler de var: Mesela Mamet'in çok iyi oyunundan uyarlama olan "Glengarry Glen Ross" filmi olarak da harika. "Brokeback Mountain" da çok iyi bir kısa hikayeden, iyi bir uyarlama. Bunlar şu an aklıma gelenler. Ama iyi uyarlama, "iyi film"den de zor bulunan bir şey.

Bir hayal veya hedef olarak, sinemaya uyarlamayı istediğiniz bir roman var mı?

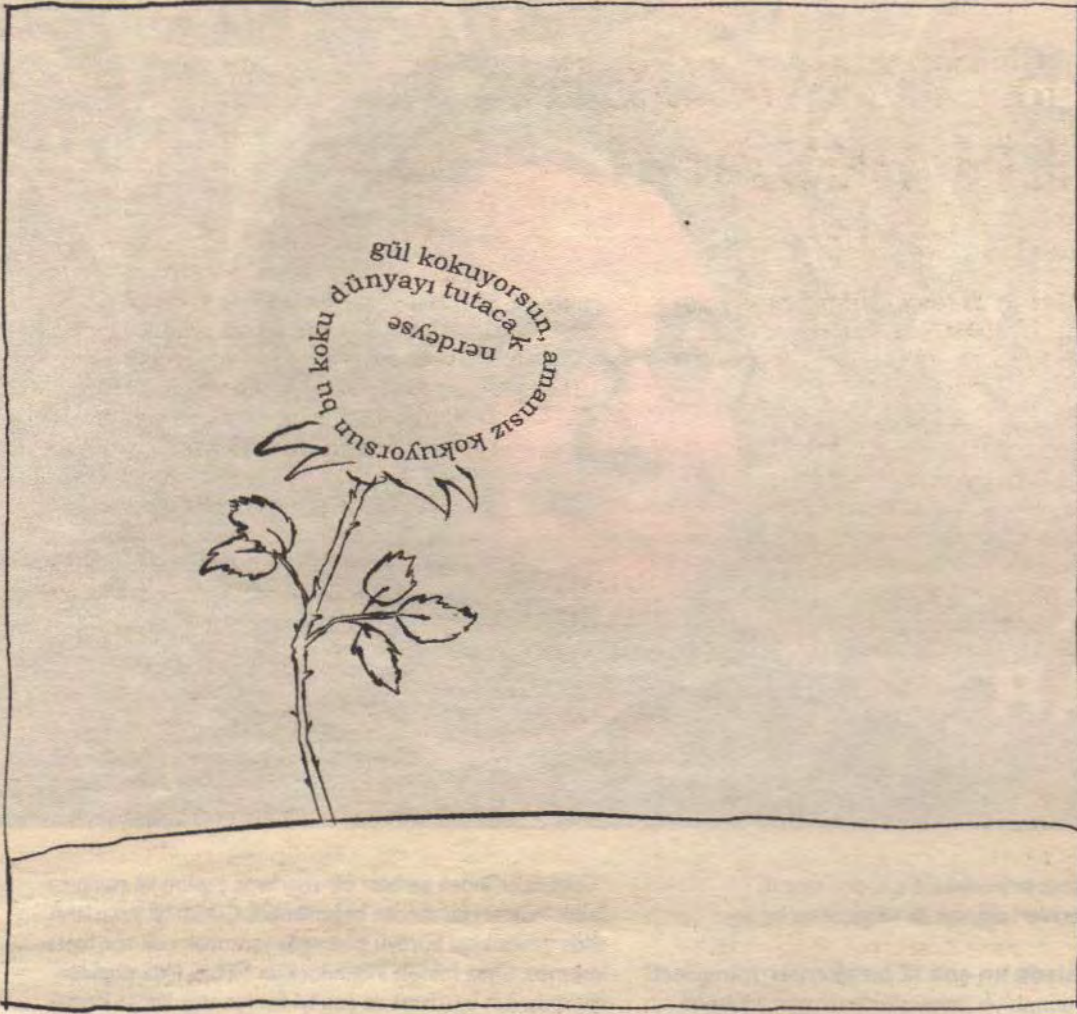
- İlk okuduğumdan beri Shakespeare'in "Bir Yazdönümü Gecesi Rüyası"nı Türkiye'ye uyarlayarak bir versiyon yapmayı hayal etmişimdir. Bir de Gombrowicz'in "Pomogrofi" romanı, yine Türkiye'ye uyarlama hayalim var.

Hayatınız boyunca aynı kitabı okuyacak olsaydınız bu kitap ne olurdu?

- Yıllar önce bir gazete için şöyle bir "Başucu Kitaplarım" listesi yapmıştım, pek de değişmedi. Bu listeden tek bir kitap seçmem gerekse hangisi olurdu bilmiyorum. Belki, Lolita.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey?

- Bu söyleşi için teşekkür ederim çünkü bir kilometre ötemde, İstanbul'un merkezi Taksim gerilim içinde. Ülke nereye varacağı belli olmayan bir kargaşadan geçiyor. Bu röportaj kalıcı şeylerden bahsetme fırsatı, gerçek bir tenefüs oldu bana. İnsanlar yaralanır ölürlükten, baskı ve şiddet bunca insanın hayatını karartırken kitaplardan, hikayelerden, bahsetmek "lüks" gibi görünebilir. Ama bu günler geçtikten sonra, güç dengeleri değiştikten sonra, biz ve bizi tanıyan herkes gittikten sonra da bazı kitaplar kalacak ve aynı sözleri tekrar tekrar fısıldayacaklar. Diyelim Sait Faik ve Nabokov'un 60-70 yıldır, Shakespeare'in 400 yıldır okunup bambaşka insanlara bambaşka manalar sunması bana mucizevi geliyor. Bilge Karasu'yu bundan 100 yıl sonra okuyacak olanları kaskaniyorum. 🌱

Edip Cansever'in 'GÜL KOKUYORSUN' şiirinden"

Ne de

büsbütün

dışında

EN GÜZEL KİM?

Beşir Ayvazoğlu'nun Ateş Denizi isimli eseri bir roman. 1930'lar Türkiye'sinin panoramasını gösteren roman içerdiği dipnotlardaki belgelerle bir araştırma kitabı olarak da okunabilir.

Yakın zaman önce vefat eden ilk dünya güzelimiz Keriman Halis'i Türkiye Güzeli seçen jürinin listesine de bu kitapta rastladım. **İşte o jüri üyeleri:** Şair-i Azam Abdülhak Hamid ve eşi Lüysen Hanım, Halid Ziya, Cenab Şehabettin, Hüseyin Cahid, Ahmet Haşim, Peyami Safa, İzzet Melih ve eşi, ressam İbrahim Çallı, ressam Nazmi Ziya, heykeltıraş Nejat Bey, Abidin Dino, Güzel Sanatlar Akademisi muallimi Burhan Ümit, Vâlâ Nurettin. Dönemin önemli edebiyatçıların bir arada bir güzellik yarışmasının jüri üyesi olması sizi şaşırtmasın. O zamanlar güzellik yarışması Türkiye'nin modernleşmesine yarayan bir araçtı.

GERÇEK TUHAF DİYALOGLAR

Müşteri: İyi günler ikinci el sudoku kitabı var mı?

Satıcı: Anlayamadım? Çözülmüş sudokulardan oluşan bir kitap mı arıyorsunuz?

Müşteri: Evet, sudokuyu seviyorum ama çok zorlar.

Müşteri: Bu kitapların hepsi eski, sizde yeni kitap yok mu?

Satıcı: Hayır, burası sahaf burada yeni kitap bulamazsınız.

Müşteri: Başkalarının ellediği ve okuduğu kitapları okumak istemiyorum.

Satıcı: Höö!

Müşteri: (Yerdeki Osmanlıca kitapları göstererek)

Günah değil mi Kuran-ı Kerim'i yerlere atmışsınız?

Satıcı: Höö!

Müşteri: İyi günler, burada güvenlik kameraları var mı acaba?

Satıcı: Evet.

Müşteri: O zaman bunların parasını ödeyeyim.

Müşteri: Niçin stoklarınız bu kadar yetersiz?

Satıcı: Efendim bu dükkanda 10.000'den fazla kitabımız var.

Siz hangi kitabı aramıştınız, hemen bulabileceğime eminim.

Müşteri: Kendi yazdığım kitabı.

Satıcı: Höö!

Müşteri: İyi günler, Nick Cave'in ve 'Eşek Meleği Gördü' kitabı var mı?

Satıcı: Hemen kontrol edeyim. Evet var.

Müşteri: Tamam alıyorum, ne kadar?

Satıcı: 34 TL.

Müşteri: Nick Cave'in daha ucuz bir kitabı var mı?

DÜNYANIN EN ÇOK YANLIŞLIKLILA FOTOĞRAFI ÇEKİLEN İNSANI

Güney Afrika'nın elektrik bile olmayan karanlık bir köyünden kalkan Paulo, sokak lambalarının müzede sergilenen kadar muhteşem görüldüğü Paris'e göç edeli yirmi yıl olmuştu. İlk on yıl Kuzey Garı çivarında süründü. Her türlü pislikle haşır neşir. Kavgı dövüş, kapkaç, uyuşturucu. Gözleri kan çanağı. Sonra işler yoluna girmeye başladı. Son beş yıldır Paris'in göbeğinde iyi kazandıran bir işi var. Eyfel Kulesi'nin yakınındaki küçük bir pizzacıda çalışıyor. Civardaki evlere ve işyerlerine paket servis yapıyor. Rahat iş. Yakın yerlere yürüyerek gidiyor, daha uzak yerlere bisikletle. Çok uzak yerlerden sipariş alınıyor. Makul bir saatte de restoran kapanıyor. Öyle kurumsallaşmış bir yer değil zaten. Bir aile işletmesi... İtalyan...

Paulo işten çıkmış eve yürüyordu. Turistlere hediyeelik Paris hatıraları satan "City Souvenir" adlı dükkânda çalışan, ismini bir türlü öğrenemediği gri gözlü, uzun bacaklı kıza günlük platonik bakışını attı. Yine çok güzeldi. Boy boy ve renk renk Eyfel Kulesi modelleri arasında oturmuş her zamanki gibi kitap okuyordu. Bu kadar okunacak ne vardı? Kızın elinden kitap düşmemesinin Paulo'nun canını sıkmasının iki nedeni vardı. Birincisi pırıl pırıl, gri bakışları hep satırların üzerinde olduğu için göz göze gelemiyorlardı. İkincisi kızın okuduğu her paragrafta aralarının biraz daha açıldığını hissediyordu.

Paulo seri adımlarla uzaktı. Önce turist parfümü kokan köprülerin üzerinden, sonra sidik kokan köprülerin altından geçip evine giden dar ve yamuk yumuk yola saptı. Evinin kapısında bekleyen siyah takım elbiseli iki adamı görünce panikledi. Mahalleye tezat bir temizlik içinde dımdık duruyorlardı. Adamlardan biri profesyonel bir duygusuzlukla Paulo'yu selamladı ve söze girdi. Diğeri sürekli elindeki tablet bilgisayarı kurcalıyordu.

"Biz de sizi bekliyorduk sevgili Paulo. Sizinle önemli bir iş görüşmesi yapmak için buradayız."

"Ne işi, adımı nereden biliyorsunuz?"

Adamlar evde kısa bir görüşme yapmak için ikna ettiler onu. İçeri geçip karşılıklı oturdular. Paulo misafirlere bira sordu, istemediler. Kendisi için dolaptan buz gibi bir kutu alıp açtı. Tablet bilgisayarla ilgilenen bir köşeye çöküp ekrana bakmaya devam etti. Diğeri tane tane anlatmaya başladı.

"Sevgili Paulo, inanın bana siz sandığınızdan çok daha değerli bir insansınız. Şaka yapmıyorum. Elimde belgeler var. Yoksa kalıp oyağınza kadar gelmezdik. Sizi uzun zamanda takip ediyoruz. Yanlış anlamayın. Özel hayatınız bizi ilgilendirmiyor. Biz ilgilendiren işiniz. Daha doğrusu işiniz dolayısıyla sahip olduğunuz konumunuz."

Bir anda rahatlayan Paulo elindeki kutudan kocaman bir yudum aldı. "Ha ha, işteki konumum mu? Beni başka bir Paulo ile karıştırıyorsunuz siz. Ben pizzacıda çalışıyorum. Evlere servis elemanıyım. Ne işi, ne konumu?"

"Merak etmeyin, biz hata

yapmıyoruz. Siz dünyanın en çok yanlışlıkla fotoğrafı çekilen insanlardan birisiniz. Hatta belki de birincisiniz bu konuda. İşte bizi ilgilendiren bu..."

"Yanlışlıkla mı?"

"Yani amaçsızca. Hedefte almaksızın. İşiniz dolayısıyla demek istediğim bu. İşinizin yeri ve sizin hareket alanınız açısından. Çalıştığınız pizzacı Eyfel Kulesi'ni en iyi gören açığa sahip. Gözünüz alıştı için dikkat etmemiş olabilirsiniz ama öyle. Ve Eyfel Kulesi dünyada en çok fotoğrafı çekilen yapılardan. Yılda yaklaşık 6 milyon kişi tarafından ziyaret ediliyor. Çok daha fazlası tarafından fotoğrafı çekiliyor. Siparişleri götürmek için sürekli Eyfel'i en iyi oğdan gören o hat üzerinde gezindiğiniz için düzenli olarak bu fotoğraflara giriyorsunuz. Arka planda. Kendi halinde. Kadrajda olduğunuzdan habersiz. Yürürken veya bisikletinizle... Şimdi diyeceksiniz ki bundan size ne? Teklifimiz şu. Biz size bir tişört getirdik. Üzerinde bir markanın logosu bulunan bir tişört... Daha doğrusu aynı tişörtten bir sürü getirdik. Uzun kollu ve daha kalın olanları da var."

"Sanat, sanat gibi görünmemeli."

Marcel Duchamp

mevsime göre. Her gün giyebileceğiniz kadar çok. Böylece bu fotoğraflarda bizim aracısı olduğumuz marka görünecek. Turistler evlerine dönüp Paris resimlerine bakarlarken, arkadaşlarına gösterirken, bu kareler Facebook'ta sergilenirken bu mutlu anların arka planında bizim temsil ettiğimiz marka da sizin sayenizde görünecek. Odakta olmasa da bir kenardan ataklara girecek. Gözlerde aşınarak yaratılacak. Tek şartımız, siparişleri doğrultan bu tişörtleri giymeniz. Her gün. İş dışı saatlerde ne giydiğinize karşılıyoruz tabii."

Paulo tam alay etmeye başlayacaktı ki teklif edilen para karşısında yüzüne alay edilesi bir ciddiyet çivilendi. Pizzacıdan aldığını on katından fazla. Sadece bir tişört giyme karşılığında.

"Eee, kabul ediyor musunuz?"

Paulo tam cevap verecekti ki tablet bilgisayarla oynayan adam yerinden sıçradı.

"Şu anda senelik rapor geldi efendim. Merak testi sonuçları..."

"Çok pardon Paulo, bu sonuçları düşünmem gerekiyor. Hemen ardından konumuza döneceğiz. Evet, çok kısa bir özet alalım."

"Efendim, Avrupa sınırından içindeki her şehre bir adet yerleşmiş olduğumuz, üzerinde 'Ne olacağına merak ediyorsan bu butona bas' yazan büyük kırmızı düğmeli makinelerden toplanan 365 günlük rapor sonuçları özetle şöyle. Kuzey Avrupa'ya doğru basılma oranı azalıyor. Norveç'te 1 saat içinde 7 kişi basmışken İstanbul'da 7 saniye içinde 1 kişi basmış. Bakın grafik elle çizilmiş gibi imiyor."

"Tamam, raporu merkeze ilet, bana da ayrıntılı bir sunum olarak yolla. Afedersiniz Paulo. Evet ne diyorsunuz teklifimize?"

"Parayı nakit olarak mı alacağım?"

Paulo artık hayatını üzerindeki tişörtten kazanıyordu. Pizzacılık da hobi olarak devam ediyordu haliyle. Hayatında ilk defa para biriktirmeye başlamıştı. Yaşam kalitesi ve kendine olan güveni artmıştı. Dünyanın en çok yanlışlıkla fotoğrafı çekilen insanlarından olduğunu öğrendiğinden beri yürüyüşü, duruşu ve hatta yüz ifadesi değişmişti.

Bu arada adının Claire olduğunu öğrendiği gri gözlü kıza da tanıştı. Her şey düşündüğünden daha kolay olmuştu. Sonra da cesaretini toplayıp onu akşam yemeğine davet etti. Romanık bir restorana gittiler. Muhabbet koyulaştı. Yine de tişörtlerin sırrını açıklamadı. Bu arada yakından bakınca Claire'in gözlerinin gri değil yeşil olduğunu fark etti. Farklı ülkeleri sembolize eden, farklı şehirlere özgü olan hatıra nesnelerinin hepsinin Çin'deki bir atölyede üretildiğini de ondan öğrendi.

SİDDİK AKBAYIR

ŞAİR'İN SİNEMASI

Yılmaz Güney filmlerinde iki şiirin özel bir yeri vardır: Hasretinden Prangalar Eskittim ve Mona Roza. Her iki şiir de bu ülkede en çok bilinen, okunan şiirlerdendir. Seyirci, Diyarbakırlı iki şairle, Ahmed Arif ve Sezai Karakoç'la Yılmaz Güney filmlerinde karşılaşır.

Yılmaz Güney'in 1974'te senaryosunu yazıp yönettiği Arkadaş filmini seyredenlerden dikkatini özellikle bir kitapçı sahnesi çeker. Yılmaz Güney'in Melike Demirağ'a okumasını tavsiye ederek verdiği şiir kitabının kapağındaki isim, birçok seyirciyi heyecanlandırır. Bu kısa sahne, filmin en çok alkışlanan yerlerinden biridir. Bu sahne, düğünlerde konuklara armağan olarak sunulan ilk kitap olan Hasretinden Prangalar Eskittim için yapılan tek reklam olarak kabul edilebilir.

Yılmaz Güney - Nebahat Çehre aşkının fırtınalı günlerdir. Nebahat Çehre, Yılmaz Güney'den boşanmak üzere dava açmıştır. Magazin basını, günlerce bu konuyu işler. Yılmaz Güney; gazetecileri, Ayazpaşa'da Birsan Menekşeli ile oynadığı Marmara Hasan filminin setinde çalışırken kabul eder. Rol gereği siyah kıvrıkcık saçları hafif beyazlatılmıştır. Yüzünde üzgün bir belirti vardır. Gazetecilerin olay hakkındaki

sorusuna şu dizeklerle karşılık verir:

*"Kuşan kuşan balıma yüzüme Roza
Henüz dinlemedim benden türküler
Benim aşkım sığmaz öyle her saza,
En güzel türküyü bir kurşun söyler"*

"Bu dizek, benim aşkına sevgimi özetler. Nebahat, benim Mona Roza'mdır." diye ekler Yılmaz Güney. "Nebahat'la ayrılmamı hep yazarlar, söylerler. Onlar yazar, ben okurum. On bin defa mahkeme okur, durum yine düzeldi. Bugün aramızda bir dargınlık var, bir kızıdır bu, gelsin gelsin." Yirmi beş yaşındaki Nebahat Çehre, parmaklarıyla elindeki eşarpların uçlarıyla oynatarak Mona Roza'yı dinler; yüzü güler. Yılmaz Güney, aynı dizeleri, Balatlı Arif filminde, bu kez rol icabı okur Nebahat Çehre'ye.

ŞAİR'İN DAVULU

Yerli Lorca, 'Trabzonlu Delikanlı' Yaşar Miraç; 1978'de Ankara'da aylık sanat gazetesi Yeni Türkü'yü, tipo baskı, eski bir matbaada; yeşil, mavi, kırmızı renklerle yazı ve şiirlerin yer aldığı, küçük gazete boyutunda 4 sayfa çıkarır. Ne yazık ki dergi, parasızlık nedeniyle 3 sayı çıkabilir. Derginin yayını olarak, sigara büyüklüğünde küçük şiir broşürleri yayımlamak düşüncesi o zaman oluşur. Gazete kapanınca bu düşünce, biraz daha gecikmeli gerçekleşir. Ankara-İstanbul-İzmir hastahanelerinden ve özel röntgen muayenahanelerinden yeşil ve turuncu röntgen kâğıtları toplanır. Küçük bir ofset makineyle bu kâğıtlara broşürler basılır. Birçok şairin ilk kitabı, Yeni Türkü Yayınları'ndan çıkar. O kitaplar üç bin adet basılır. Şairlere telif ödenir. Kızılay'da, Yeni Türkü dergisinin ve şiir kitaplarının satış yöntemi oldukça ilginçtir. İzinli askerler, sevgiliye yazılacak, söylenecek 'Yeni Türkü'ler

niyetine alır dergiyi ve yayınları. Türk şiirine fırtına gibi giren Yaşar Miraç'ın hedefi, Kızılay'da şiirin de satılabileceğini göstermektir. Yeni Türkü şairleri; Ulus'tan kamyonu binecek, kamyonunda saklanacaklardır. Birkaç da davulcu olacaktır aralarında! Tam Kızılay'a varıldığında davullar gümürdeyecek, halk şaşkınlıkla toplanacaktır. Davullar sustuğunda, her şair, en güzel şiirini okumaya başlayacaktır.

ŞAİR'İN YAĞMURLUĞU

Yağmurlu bir Ankara sabahı... 11 Temmuz 1978 Salı... Gaziosmanpaşa, Karagöz Sokak... Yağmurluklu bir adamla bir kadın... Hacettepe Üniversitesi öğretim üyelerinden Doç. Dr. Bedrettin Cömert, eşi Maria ile 8.45'te evlerinden çıkıp arabalarına binerler. Karşıdaki kırmızı Simca'da 3 kişi beklemektedir. Takibe girerler. Köşede Cömert'lerin arabasına yaklaşıp ateş ederler. Eşi, ağır yaralanır. Cömert, orada ölür. 38 yaşın tüm birikimi, tüm dinamizmi, mahkeme kararıyla kimlikleri belirlenen katillerin kurşunları ile sona erer. 10 Temmuz 1978 Pazartesi... Ölümünden bir gece önce evine geldiğinde eşine şunları söyler: "Biliyor musun, bugün gelirken bir grup öğrenci arkamdan 'komünist' diye bağırıyordu, çok üzülüm." O, kendisine 'komünist' diye bağırıldığı için üzülür. Öteki ise onu, 'komünist' diye öldürür. Aradan 27 yıl geçer. Temmuz 2005... Bedrettin Cömert öldürüldüğünde 22 yaşında bir kurmay subay olan kardeşi Faruk Cömert'in Hava Kuvvetleri Komutanlığı'na atanacağı bildirilir. Kamuoyu, Orgeneral Faruk Cömert'in, Bedrettin Cömert'in kardeşi olduğunu, kuvvet komutanlığına getirileceği belli olunca öğrenir. Abisinin cepleri şiir koku yağmurluğundan kalan, daktiloya çekilmiş, kan kurusu taksir kâğıdındaki yarım dizeleri okur gözleri yaşarak: "öp beni ıslak bir güvercine eğilir gibi / ayrılma gözlerimden tükenmesin suyumuz / yetmiyor suyumuz karanfillere / kanımızı mı kullanıyoruz yoksa..." Şimdi yorgun birer imge gibi görünmen 'Hüzne vakit yok', 'uçurdum kuşlarını - gözlerim mavi kaldı', 'yirtarak yerleşecek maviye güvercin', 'filmlerden özlediğimiz bir sonsuzluk yaşanıyor içimizde', 'üşküdanmsı bir eksiklikten kuşlar geçer', 'dağbaşı kapılarını yumrukluyorum', 'yeter ki ölümüm gürültülü olsun' gibi dizeleri 1960'larda, 1970'lerde yazan Bedrettin Cömert'in, Kalmasın Ellerim Sizlerden Uzak adıyla bütün şiirlerinin bir kitapta toplanması bile unutulmasına engel olamaz.

Akşamsetesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

NURHAK KAYA

GONCA VUSLATERİ

- Kendimi tek kelime ile tanımlayacak olursam; **"Evci"**
- Şu sıralar benim gündemim; **GEZİ PARKI**
- Bugüne kadar yaptığım en heyecan verici şey; **Modigliani'nin mezarı başında sızdığım gün.**
- Şu hayattaki en büyük hawm; **panikliğim.**
- Hayatımın dönüm noktası; **konservatuvarı kazandığım gün.**
- Oyuncu olmasaydım; **yazar olurudum.**
- En büyük takıntım; **kütüphanemdeki kitap düzeni.**
- Asla kayıtsız kalamayacağım şey; **"Görmezden gelinmesi"**
- Bana göre insanlığın en büyük sorunu; **anlamak.**
- Dünyayı değiştirmeye oradan başladım; **Doğa'nın dili gücü adına!**
- Politika bence; **inandırıcı gelemeyen "şey".**
- Fikirlerini kendime en yakın bulduğum siyasetçi; **hiç olmadı.**
- Hak ettiği değeri göremediğine inandığım biri varsa o da; **özgürlüğüne sahip çıkan herkes!**
- Onunla tanışmayı çok isterdim; **Italo Calvino**
- Aşk benim için; **üremek!**
- Kendimi en yalnız hissettiğim an; **her sabah uyandığımda ilk beş dakika.**
- Bence bir erkeğe verilebilecek en anlamlı hediye; **huzur.**
- O yemeği bir de benden deneyin, parmaklarınızı yiyeceksiniz; **sebze yemekleri.**
- Başucu filmim; **The Fountain**
- Başucu kitabım; **Jiddu Krishnamurti - İlişki Üzerine**
- Şarkılarıyla beni en çok etkileyen müzisyen; **Münir Nurettin Selçuk - Selahattin Pınar**
- Onun yerinde olmak isterdim; **Mustafa Kemal Atatürk**
- O eşyanın bende ki manevi değeri çok yüksek; **büyük babaannemin metal dikiş kutusu (melek çıklet)**
- Size bir sır vereceğim; **hâlâ elime fırça alıp ayna karşısında şarkı söylüyorum.**
- Son olarak söylemek iste-diklerim; **özgürlük günde-mimiz değil, evren-sel hakkımızdır. #GEZİPARKI**

Goffrey Enthoven, Belçikalı bir yönetmen. Akranım. Les Enfants de L'amour (2002), Vidange Perdue (2006) adlı filmlerin ardından 2011'de Hasta la Vista'ya imza atmış. İlk iki filmi izlemedim, fakat Hasta la Vista bana sorarsanız bir şaheser.

DÜNYANIN EN ACIKLI SEKS FİLMİ

ÜÇ TUNÇ TAS HAS HOŞAF

Boynundan aşağısı tutmayan bir genç var. Atilla Taş'ı andırıyor. 20'li yaşların başında. Zeki, alaycı ve bir nebze sinirli. Zira ömrü motorlu bir tekerlekli sandalyede geçiyor. Atilla Taş'ın iki arkadaşından biri, bacakları felçli Atilla Atasoy. Sakalı henüz çıkmamış. O da çok genç. Temiz kalpli, sakin ve gözlerinin içi gülüyor. Üçüncü adamımız Atilla Dorsay. Görme engelli. 30'lu yaşların ortalarında. Olduğundan yaşlı görünüyor. Safderun fakat ciddi. Ağırbaşlı fakat çocuksu. İri ve azıcık kilolu fakat ince ruhlı.

BEDENSEL ENGELDEN DAHA BÜYÜK BİR HANDİKAP

Bu üç arkadaşın en büyük ortak paydası (veya sorunu) şu: Bakirler. Üçü de hiç sevişmemişler. Öyle ki, artık seksten başka şey düşünmekte zorlanıyorlar: Şebnem Ferah ile Ebru Şallı sabah koşusundan dönerken Atilla Taş hüzünlenerken onları izliyor bir sahnede. Yapabileceği hiçbir şey yok. Kıpırdayamıyor. Ege'nin kıyı kasabalarına benzeyen, yemyeşil, cıvı cıvı, hayat dolu yörede, üç genç adam kendi bedenlerinde mahpus vaziyetler. Umutsuzlar. Manevra kabiliyetleri sınır bozucu derecede sınırlı. Gülüşleri hep yarım yamalak. Cinsel perişanlıkları, bedensel engellerinden daha büyük bir handikaba dönüşmüş. Fıttırmak üzereler...

VER ELİNİ İSPANYA

Derken, bir gün Atilla Taş, İspanya'da yalnızca

engellilere hizmet sunan özel bir seks kulübü olduğunu keşfediyor. Atilla Atasoy ve Atilla Dorsay bu harika habere çok seviniyorlar. Fakat... nasıl gidecekler? Aile büyüklerinden yardım almayı gururlarına yediremiyorlar. Önce, anne-babalara durumu açıklıyorlar: "Biz üçümüz İspanya'ya tatile git ek istiyoruz." Vedat Özdemiroğlu'nun saçları üç numaraya vurdurduğunu ve benim gözlüğümü taktığını düşünün. Büyüklerden biri tam böyle bir tip. İkinci amca, Roman Polanski. Hatırladığım kadarıyla, Atilla Taş'ın babasıydı. Bir de Deniz Ülke Arıboğan var, bakımlı valide sultan rolünde. Ebeveynler önce duraksıyor, sonra rıza gösteriyorlar.

İLK SESLENİŞTE AŞK

Taş, Atasoy ve Dorsay'ı Belçika'dan İspanya'ya eski model kırmızı bir minibüsle götürecek olan Onur Ünlü son anda işten vazgeçince, onun yerine Nazan Öncel geçiyor. Üç Atilla bu duruma biraz bozuluyorlar. Seks seyahatine, bir kadının refakatinde çıkmak zorunda kalmak elemanları hafiften geriyor. Gözleri görmediği halde Atilla Dorsay, Nazan Öncel'i sesinden etkileniyor. Atilla Taş'a soruyor: "Nazan güzel mi?" Taş bir şey söylemeksizin minibüse yöneliyor. Ve Nazan Öncel gelip Atilla Dorsay'ın elini tutarak onu minibüse götürüyor. Direksiyonda Nazan Öncel, arkada

bizimkiler, yola koyuluyorlar.

Bu arada Atilla Atasoy'a daha önce yapılan bir kan tahlilinin sonucu geliyor. Babaanne Rahşan Ecevit, akrabayı taallukata telefon ederek Atilla Atasoy'un çok kısa bir süre sonra ölebileceğini bildiriyor. Atasoy, vaziyetten habersiz yolculuğun tadına varmaya çalışırken ani krizler geçiriyor...

HAYAT KISA, AŞK DAHA KISA

Acaba Atilla Taş'ın İspanya planı 'aksamadan' işleyecek mi? Atilla Atasoy'un [amiyane tabirle] "millî olmaya" ömrü vefa edecek mi? Olanca sağlığına rağmen Atilla Dorsay, Nazan Öncel'e açılacak mı? Hayatın tozlu yollarında saçını süpürge etmiş Nazan, Dorsay'a meyil verecek mi?..

Hasta la Vista, baştan sona içiniz burkularak izleyeceğiniz zeka ve duygu dolu bir film. Gerçekte bir seks filmi değil tabii. Cinselliği trajedinin konusu haline getirirken, serinkanlı, şefkatli ve güleç bir yaklaşım üreten harika bir hikaye... 🌟

MOLOCH! ŞAŞKIN HÜKÜMETLER

II.

Çimento ve alüminyumdan hangi sfenks kafataslarını parçaladı,
Beyinleriyle, düş güçlerini yeyip bitirdi?

Moloch**! Yalnızlık! Pislik! Çirkinlik! Klorifer külü varilleri ve
elde edilemeyen dolarlar! Merdivenlerin altında haykuran
çocuklar! Askerde ağlayan gençler! Parklarda gözü yaşlı
ihtiyarlar!

Moloch !Moloch! Moloch'un kabusu! Sevgisiz Moloch!

Akıllı Moloch! Moloch insanın aemasız hakimi!

Moloch anlamsız hapisane! Moloch korsan bayrağında çapraz kenikli
hücre, Moloch kederlerin meclisi!

Moloch binaları hükümümüz! Moloch savaşların koca taşı! Moloch
şaşkın hükümetler!

Moloch kafası saf makine! Moloch kanında para akan!

Moloch on pormağı on ordu! Moloch memesi yomyam dinamo!

Moloch kulağı duman tüten kabir!

Moloch gözleri kör bin pencere! Moloch sokaklarda sonsuz tanrılar gibi yükselen
gökdenler! Moloch fabrikaların siste düş görüp inleyen! Moloch bacalarının ve
anitenlerin şehirleri taçlandırdığı!

Moloch aşkı sonsuz petrol ve taş olan! Moloch ruhu elektrik ve banka! Moloch
dehasının hortlağı yoksulluk! Moloch kaderi seksiz hidrojen bulutu!

Moloch adı akıl olan!

Moloch yalnız başıma oturduğum! Moloch meleklerin rüyasını gördüğüm! Deli olmak

Moloch'da! Ağzına olan Moloch'da! Sevgisizlik erkeksizlik Moloch'da

Moloch ruhuma gençken sirayet eden! Moloch gövdesiz bilincim! Moloch kendimden
geçme doğallığının korkutucusu! Terkettiğim Moloch! Uyandığım Moloch! Gökden
akan ışık!

Moloch! Moloch! Robot apartmanlar! Görülmez banliyöler iskelet hazineler! Şeytan
hazineler! Kör başkentler! Hayalet ülkeler! Yılmaz tımarhaneler! Granit yarraklar!
Canavar bambalar!

Sırtları parçalandı Moloch'u Cennete taşıırken! Kaldırımlar, ağaçlar, radyolar, tonlar!

Etrafımızı soran varolan Cennette şehri kaldırmak!

Hayallerimiz! Kehanetler! Sonlar! Mucizeler! Amerika'nın nehrinde aktı gitti!

Rüyalar! Taşınmalar! Aydınlanmalar! Dinler! Bir tekne dalı duygusal bok!

Cepheyi yarmalar! Nehri geçerek takla atmalar! Çarınca germeler! Selle aktı gitti!

Kafayı kırmalar! Tezahürler! On yıllık hayvan çılgınlıkları ve intiharları! Akıllı Yeni

Aşklar! Deli kuşak! Zamanın kayolarına çarpan!

Nehirde gerçek kutsal gülüş! Hepsini gördüler! Deli gözler! Kutsal feryatlar!

Veda ettiler! Çatıdan atıldılar! Huzurlu ıssızlığa el sallayarak, çiçek taşıyarak!

Nehirden aşağı! Sokağa!

Gingsberg'ün Howl'a dipnotu:

Kutsal! Kutsal! Kutsal! Kutsal! Kutsal! Kutsal! Kutsal! Kutsal! Kutsal! Kutsal!

Kutsal! Kutsal! Kutsal! Kutsal!

Dünya kutsal! Ruh kutsal! Deri kutsal! Burun kutsal! Dil, yarak ve götümüzün

Deliliği kutsal!

Her şey kutsal! Herkes kutsal! Her yer kutsal! Deli, senin, benim ruhum kadar kutsal!

Daktilo kutsal şiir kutsal ses kutsal duyanlar kutsal kendinden geçmek kutsal.

Kutsal Peter Allen kutsal Solomon kutsal Lucien kutsal Kerouac kutsal

Huncke kutsal Burroughs kutsal Cassidy kutsal bilinmeyen

Sikilmiş dilerler kutsal korkunç insan melekler

Kutsal tımarhanedeki onnem! Kutsal Kansas'daki dedelerin yarrakları!

* Gingsberg, Alan Howl, 1956. Çeviri Vassaf, G. 2004

** Ammonder ve Fenikellerin çocuk kurban etikleri tanrı

Mustafa Kutlu'nun Son Hikaye Kitabı

Mustafa Kutlu Sıradışı Bir Ödül Töreni

Hikaye, Küçük Boy, 153 sayfa

şehrin en mübarek yerleri- I

Çin'den Kafkasya'ya, Anadolu'dan Mısır'a, İran'dan Laponya'ya, İzlanda'dan Avustralya'ya, Japonya'dan Alaska'ya, en küçük adadan en büyük kıtaya uzanan dünya coğrafyasına yayılmış, Şamanizm'den ve Hint tradisyonlarına, Zerdüştlük'ten Sabiilik'e, İsevilik'ten Musevilik'e, İslamiyet'ten Hinduizm'e (ve nicelerine) varan bütün kadim inançlarda ve muhtelif mitolojilerde ortak kutsal olan yegane bir şey vardır: O da ağaçtır!

Dünya Ağacı, Bay Terek, Temir Kavak, Hayat Ağacı, Evliya Ağacı, Tankrı, Tenkrihan, Şaman Ağacı, Tamir Terek, Bay Kayın, Ara Ağacı, İmay Toyi, Dede Ağacı, Ulu Ağacı, Devletli Kaba Ağacı, Demir Ağacı, Ulu Kayın, Çınar Dede, Çitlembik Dede, Ağaç Baba sadece Orta Asya ve Anadolu'da mübarek bir varlık olarak yaşamın vazgeçilmezi olan ağaçlara verilen kutsal isimlerden bazılarıdır.

Sadece, Yaşam Ağacı'nın yedi coğrafyada yedi dilde, yedi inançta, yedi mezhepte yer darlığından dolayı izah edemediğim birçok ulvi karşılığı binlerce nesilden nesile aktarılacak bugüne geldi.

Klasik mitolojide de her tanrı bir ağaçla özdeşleşmiştir (Zeus - Meşe, Poseidon - Dişbudak, Hades - Mersin, Hera - Elma/Armut/Söğüt, Atena - Zeytin, Apollo - Defne/Zeytin, Dionysos - İncir/Çam, Persephone - Söğüt vb.) ve çoğu hikâyede de kendini bir ağaç dönüştüren bir karakter vardır; Daphne defne ağacına, Leuke kavak ağacına, Kronos, Kentur, Filira Söğüt ağacına, Karia Ceviz ağacına, Filemon Meşe ağacına, Baucis İhlamur ağacına dönüşmüştür...

"Genel olarak bu kutsal varlık; Hayat ağacı, Kevnî ağacı (Ters hayat ağacı), Bilgi ağacı, Evliya ağacı gibi dört ana başlıkta tanımlansa da bir ağaç tanımı daha vardır ki bu dört ağacın içinde insan varlığını tamamlayan en önemli unsurdur. Bu kadim ağacın literatürde çok az yer almasının sebebi ise, yüzyıllar boyunca böyle mukaddes bir varlığın unutturulması amacıyla ilgilidir." (Lahut-u Nebatat / Amasyalı Edhem Tarihi)

Aynı zamanda döneminin mühim bir hukukçusu da olan tarihçi Bizanslı Agathias bu beşinci ağaçla ilgili şöyle der: "Hermetizm, Epifani, Pagan, Şaman, Animizm, Vişnaizm, Şaivism, Şaktizm, Shintizm inançlarında yer alan, diğer kutsal düşüncelere de yayılan ve hemen benimsenen ama daha sonra da tarihten silinmeye çalışılan bu ağaç inancı, gücü temsil edenlerin korktuğu ve nefret ettiği bir iblis gibidir. 'Arbor resistentiae' (Direnağaç) olarak tanımlanan bu ağaç hayat ağacının vazgeçilmezi ve bilgi ağacının kardeşidir."

Ahmedî, evrensel bir tarih yazımı olma özelliğini taşıyan "İskender-nâme" adlı eserine (Hz. Âdem'den başlayıp XV. yüzyıla kadar geçen süreyi anlatır) müstakil bir kısım olarak ilâve ettiği "Ağaçların doğuşu" bölümünde bu ağacı, "Draht-ı Mukavemet" (Karşı durma ağacı) olarak anar ve tohumlarının Anadolu'ya M.Ö. 12.000. yılda düştüğünü anlatır. Bu bahsettiği kısım Kelt Druid'lerinin ilahilerinde de geçmektedir. Çünkü Druid kelimesinin kökeni yine Kelt'ler tarafından uygulanan ağaç büyüsüne kadar geri gitmektedir.

Şükrullâh Efendi'de Behcetü't-Tevârih kitabında bu tohumların zaman içinde Anadolu'nun bütün kentlerine yayıldığını, her şehirde bir "Draht-ı

Mukavemet" olduğunu belirtir ve şöyle der: "Bu mukaddes ağaç sadece dünyadaki süresini bitirmek üzereyken tek bir tohum bırakır, bu tohum rüzgârla insanların onun altında toplanabileceği yere gider ve orada toprağa düşerek filizlenir." Burada onun altında toplanacak insanların vasıflarını da açıklar: "Ayaktakımı, açlar, fukaralar, itilmişler, ezilmişler, işçiler, plaçkacılar (çapukcular), âlimler, okumuşlar, 'benim demeyenler' (paylaşanlar)". Bu türlü sınıftan insanı aynı kefeyle koymasının sebebini de "Ol bütün ezmeye meraklı otoriter tebaanın kendi kibrini üzerinde denemeye matlub eylediği halk" olarak izah eder.

Bu tohumun ilk olarak Konstantinapolis'e düştüğü müjdesini veren de Bizanslı vakanüvis ve ezoterik ilim üstadı Niketa olmuştur. Belirttiği tarihten 72 yıl sonra da Nika (Zafer) ayaklanması vuku bulmuştur. Bu olaydan sonra sarayın kâhinleri ve gizemli ilimlerle uğraşanları, ayaklanmanın müsebbibi olarak gördükleri bu boy veren ağacın yok edilmesini İmparatora salık vermişlerdi. Lakin ağacın yeri bilinmediği için, ayaklanmanın çıktığı yer olarak bilinen Hipodrom Meydanı'nda, civarında hatta saray bahçesinde binlerce ağaç kesildi.

Muktedirler kendilerini koruyan tılsımı nesilden nesile gizledikleri gibi (bkz. geçen sayı) kendilerini korkutan ağacı da yok etmek için nesilden nesile aradılar. Kimi tarihçiler (Kasifi, Çelebi Mehmed, Aksaraylı) ağacın bulunup yakıldığını söylerken, kimileri de (Neşri, Sarıcalı Kemal, Enveri) asla bulunmadığını yazdılar bu mevzuyu anarlarken.

Bu gelenek, Osmanlı zamanında da devam etti. Akliselim sultanlar ağacın varlığını yaşamın varlığı olarak kabul ederlerken, hirs ve iktidar zehirlenmesine uğrayanlar da bu ağacın peşine düştüler. Hatta bazı vakitler evliya mezarlarındaki ağaçları kesme niyetine kadar vardırıdılar bu düşüncelerini ama halkın tepkisini göz önüne almadıkları için onları gizliden gizliye kurutmaya çalıştılar. Bu tüyoyu veren, yani bu ağacın ölmüş bir evliyanın mezarı başında olduğunu söyleyen de Münecimbaş Nahlî Efendi olmuştur.

"Geredi Tarihi" bu vakayı anlattığı satırlara "Padîşah-ı âlem-penâh hazretleri, fende mahir ve istihrac-ı ahkâm-ı nücumiyyede kemâlî zahir olan Münecimbaş Nahlî Efendi'yi huzur-ı hümayunlarına davet buyurup..." diyerek başlar ve gizli ilimlere vakıf Nahlî Efendinin "Evliya" kelimesinin yanlış yorumladığını yani "Ermîş" olan kişinin illa Müslüman olmayacağını, bunun Aziz veyahut da meczup olabileceğini söyler.

Uzun yıllar boyunca Konstantin'niye'de evliya mezarlıklarında emaresi aranan bu ağacın Geredi'nin dediği gibi Aziz mezarında da olabileceğinin işaretini veren Gelibolulu Celâlî'de Mustafa, "Taccü't-Tevârih" isimli eserinde ağacın yerini de üstü kapalı olarak söyler:

İşaret ettiği yer; Kanuni Sultan Süleyman'ın, Almanların kendisine karşı düzenledikleri suikast planını ortaya çıkartan aşçısı Manuk Karaseferyan'ı mükâfatlandırmak için verdiği yerdir. Karaseferyan burasını sultandan Ermeniler için mezarlık olması için talep etmiştir. Sonradan Surp Agop Mezarlığı ismini alan bu yer, çeşitli ayak oyunları neticesinde el konularak yerleşime açıldı. Mezartaşlarının çoğu Eminönü Meydanı'nın onarımında ve Gezi Parkı'nın merdivenlerinin

yapımında kullanıldı. Ama o ağaç mezarlığın tarumar edilmesine rağmen ayakta kalmayı başardı.

Zira, "Lakin bütün bu silme çabalanna karşın ağaç her zaman ulu bir evliya gibi insanlara doğru yolu göstermeye devam eder." der Ahmed Raşid Efendi ve şöyle aktarır; "Hükmeden, yasaklayan, yukandan ve tek taraflı konuşan, azarlayan, aşağılayan, tehdit eden muktedirlerin ve yoncularının (dünyevi güce tapanlar) dilleri ağızlarında büyür, önce bir dedikleri diğerini tutmazken zaman içinde ne söyledikleri anlaşılmaz hale gelir. Peş peşe yalanlar söyleyip "Benim tebaam bunu nasıl yapar" zikri peşinde sürekli 'kibr'in sembolü olan "benim" kelimesini tekrarlarlar. Fitne bulaştırıp mazlumları dağıtmaya çalışırken aldıkları 'Ah'ın hesabı amel defterinde boş yer bırakmaz. Hırstan kör olmuş gözlerinin ve duymadıkları kendi sözlerinin onayladıkları kör şiddeti Kirâmen Kâtibin (Şereflî Yazıcılar / Melekler) ahret günü için durmadan kaydederek."

Ayrıca eski (hâlâ da söylenen) bir Anadolu sözünü hatırlatarak; "Ben demek kör şeytana yakışır, züa şeytanın hakka karşı kör ve sağır olması gibi ben diyen de halka karşı kör ve sağırdır." demeyi de eksik etmez.

41 02' 14.57" K

28 59' 09.03" D

Koordinatlarında bulunan bu ağacın ve diğer kardeşlerinin altında tarih boyunca binlerce plaçkacı, haksızlığa karşı durmanın verdiği güçle muktedirleri dize getirdi. Paranın pul olduğu, gönüllerin bir olduğu bu yerde, akçeye iman eden despotlara karşı 'kendilerinin var, ağaçların var' olduğunu bir kez daha gösterdiler. Direnağaç gibi baş eğmediler...

Cenâb-ı Hak, aziz ağaçları ve onun altında toplanan plaçkacıları her daim mes'ûd eylesin... Amin. ✨

Yapılacak

İşler

Listesi

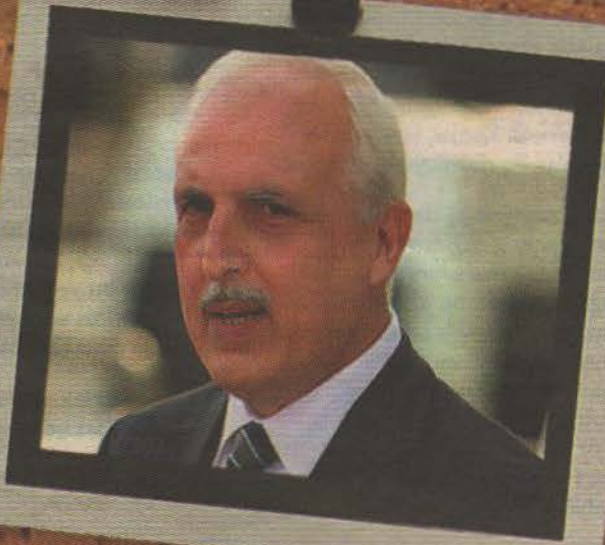
GEZİ PARKI'nda kuş sesleri, ıhlamur kokusu ve arı vızıltısıyla huzurlu bir sabah varmış, doğru mu? ARAŞTIR!

"Bu gece müdahale var mı?" diye soran olursa "YOK" de!

Akdeniz "White Sea" demekse, Vali Mutlu da "Governor Happy" olabilir ama yine de emin olmak için Başbakan'a bi sor!

Çevre duyarlılığıyla hareket eden gençlere cep telefonu numaralarını ver. Arayan olursa açma! En iyisi yüz yüze görüşmek, Dolmabahçe Saat Kule Kafe'ye çağır gelsinler. Dikkat et, hesabı geçirmesinler!

Saatın alarmini kurmayı unutma! Sıcak yatakları yerine GEZİ PARKI'nda yatan bu ülkenin gençlerine selam vermek için sabah erkenden kalk! "İki saat uyudum uyumadım kanka, uyku tutmadı" filan diye anlat, gençler sabahlayana sever.

Vatandaş TOMA'lardan sıkılan suya iyice alıştı. "Bana sık bana sık!" diye izdiham yaratıp birbirlerine zarar verecekler. Hiçbirinin ayağına, tırnağına zarar gelsin istemeyiz sonuçta. TOMA sayısı artırılarak izdiham riski azaltılabilir, DEĞERLENDİR!

Küçük sürprizler iyidir, TOMA suyuna farklı şeyler katıp onları şaşırt. Böyle kimyasal gibi ama değil gibi, doğal bi ilaç güzel olur!

Günlerdir evlerine gitmeden, eş ve çocuklarının hasretini meslek sevgisiyle birleştiren Emniyet Mensuplarının babalar gününü kutlamayı UNUTMA!

Telefon numaram 05323078687 Yayalım (kesin bilgi!)

Taksim'de Duran Adam diye biri varmış. Telefon edip onu da çağır, Dolmabahçe iki adım yer, Kule Kafe'ye gelsin, durmasın orda öyle! Çay içmem derse, sor bakalım kokoreç seviyor muymuş! Biz gençlerle geceleri kokoreçe akıyoruz, çay kahve de bi yere kadar. Koko candır! ISRARCİ OL! İlla duracam derse, yarım ekmek paket yaptır götür, büyüklük sende kalsın!

Her akşam çay kahve kokoreç mayıs mı dayanır amk! Gençlerin ana babalarını telefonla ara, gelip alsınlar çocuklarını!

HAYÂL POLİTİK

-Her Şeyi Bilecek Kadar Genç Değilim-

Çok şey gördüm yeryüzünde. Omrüm bazı şeylerin, bazı şeyler de omrümün içinden akıp gitti, gidiyor.

Hatırladığım ilk toplumsal heyecan dalgası artık geçen yüzyılda kalan Kıbrıs Harekâtı. Sonra İran İslam Devrimi, sonra Maraş olayları, sonra 12 Eylül, sonra SSCB'deki çöküş ve değişimler, Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu'daki çözümler, krizler, baharlar vs vs. Ve şimdi Taksim!

Bu eylemin toplumumuz için tarihsel bir kırılma anı olduğu açık.

Bu eylemle birlikte sosyolojinin, toplumun ve devletin yeniden formatlandığını düşünüyorum. Eylemin içinde masumiyetten karanlığa kadar farklı tonlarda işaret fişekleri atılmıştır.

Bu tonlar, insanların nereden ve hangi öbekten bakışına bağlı olarak değişiklikler gösteriyor ve farklı söylemleri içeriyor. Zamanın ruhuna eklenilen iblisin ruhunu es geçmedim.

Naif bakışları da gördüm, onulmaz nefret içeren tutumları da.

20 gün 24 saat tek gündem.

Tarihin sonsuz gibi gözükken sürekliliği içinde ihmal edilebilir bir 20 gün mü? Galiba değil.

Türkiye, bireyselliği de küreselliği de enine-

boyuna ve doyasıya bu 20 gün içinde hissetti, yaşadı. Cebindeki telefondan bu yeni dijital varoluşa katılıp, "boğzı şeyleri" ret ya da kabul ettiğini haykırdı.

Sövenler, hakaret edenler, yalanı kutsal bir haber gibi yayanlar, çirkefleşenler de vardı. Aksi de.

İddialar ve karşı iddialar; görüntüler ve karşı görüntüler; gazlar ve maskeler havada uçtu. Maalesef ölümler de oldu, yaralanmalar da. Neydi?

Ağaçlar mıydı, direniş mi, devrim mi, adını belki çok sonra koyacağımız bir başlık şey mi?

Bildiğimiz tüm ülke sosyolojisi yeniden tartışmaya açılırken, herkes kendi durduğu yerin altını bir defa daha çizdi. Bunu yapmanın şiddet sarmalı dışında bir yolu olmalıydı. Bu ülkede bu yolun varolduğunu düşünüyordum, hâlâ düşünüyorum.

Neden bu yolun ortaya çıkmadığını, çıkmadığını "boğzı ağaçlara" soruyorum.

İnançtan daha derin veya daha yüce hiçbir şey yoktur, bazı inananlardan daha donuk veya daha sıkıcı bir şey de yoktur.

Biliyorum, geldi ve geçmedi. Tozlar uzun süre dağılmayabilir. Umudum adalette. Bu süreçteki bütün detayların incelenerek, sıfır tarafta bir bakışla, toplumsal dokuyu ve pratik güvenlik paradigmasını dinamitleyen kim varsa belgeleriyle belirlenmesi ve gereğinin yapılması.

Bu lütfen mümkün olsun.

İyilik lehine ve kötülük aleyhine özgür bir seçim yapma imkânını kaybetmişsek,

bu elimizden alınmışsa ya da bunu artık elimizin

tersiyle itiyorsak veda her şeye.

Aliya'nın dediği gibi "İnançtan daha derin veya daha yüce hiçbir şey yoktur, bazı inananlardan daha donuk veya daha sıkıcı bir şey de yoktur."

İnsan onuruna, vicdanına ters her şeyin karşındayım. Daima haksızlığın karşısında ve haklının yanında olmamı isteyen ve öğreten biri vardı. Hâlâ var. Eşsiz yaşam pratiğinde ve ilkesel düzlemde yalnızca iyilik ve adaleti önerdi, uyguladı. O'na ve ilkelerine selam olsun. 1500 yıl nedir ki?

"Zaman okyanustur ama kıyıda biter."

Yaşamın dinamizmi ya da yeknesaklığı içinde bir an geriye dönüp baktığımızda önce kendimizi görürüz. Bak bakalım, 'o esnada' ne yapıyoruz? Yoksa bütün bunları kuzenimiz mi yapmış? *

Kaptanın Seyit Defteri

• Direniş çok güzel gitsenize...

• Sokaklar satranç tahtası. Karşı tarafın Toması kale. Akrep at. Helikopteri vezir. Ses ve gaz bombası fil. Siz ise sadece kare kare giden piyonsunuz ama sayınız süper. Satranç öğrenin, biliyorsanız sokak ile geliştirin.

• Enerjinizi hep saklayın, sonraki adımlar için tasarruf edin.

• Şekerli içecekler genelde duygusal travma, moral çöküntüsü sırasında iyi gelir.

• Koşmayın. Koşacaksanız koşacağınız yöne ve arkanızdaki mesafeye bakın ve hesaplayarak koruyun. Üzerinize koşarak gelen paniklemiş bir güruhu durduramazsınız ama telkinle temposunu düşürebilirsiniz. Sakin!

• İri yarı, şişman veya uzun boyluysanız polis için dikkat çeken hedefsiniz. Fiziki özellikleriniz bilin.

• Kalabalık olun ve kalabalık ile hareket edin. Eylem sonrası dağılırken tek başınıza değil grup ile bölgeden ayrılın.

• Satırılı bıçaklı tosuncuklar; our boys, direnişin olmazsa olmazıdır. Her nedense dokunulmazdırlar. Yaşadıkları mahalle ve yayılabilecekleri bölgeleri hesaba kavin.

• Bisiklet kaskı, işçi bareti mutlaka olsun. Kolunuz kırıldığında altı ay sıkıntı çekersiniz. Kafanız kırıldığında bir ömür.

• Akıllı telefon, kamera ve fotoğraf makinenizi gözünüz gibi kullanın.

• Hava durumunu öğrenin. Rüzgâr rejimlerini ve yönünü değerlendirin. Pratik olun. Sis ve gaz için rüzgâr yönünü bilmek bir an kurtarıcı olabilir. Gökdelenlerin üzerindeki bayraklar iyi bir rüzgârgülü vazifesi görür.

• İnternetteki her türlü bilgiye inanmayın ama ihtimâl dâhilinde tutun. Tahmin bazen felaketin anahtarı olabilir...

• Sırt çantanızda mutlaka iç çamaşır dâhil bir takım hafif giyecek olsun ve bunu bir poşetle muhafaza edin. Ne için, tabii ki üzerinize sıkılan biber gazlı su için.

• Elbiselerinizi çıkarttıktan sonra asla göz, ağız, yiyecek, içecek hiçbir şeye el sürmeyin. Bol su ve sabun ile yıkayın.

• Kollu saat kullanın. Zaman sandığınızdan hızlı veya yavaş akar.

• Ayakkabılarınızı iyi ve sıkı bağlayın. Mutlaka kemer takın. Yerdeki birini çekecekseniz, düşen birini kaldıracağsanız kemerinden, beden merkezinden tutun.

• Genelde tepenizde gezen helikopterin klasik pata pata sesinden daha farklı dinamik roanroan sesi var ise ve kuyruk pervanesi yok ise ki (o sisteme NOTAR deniyor). Lacivert renkteyse, o polis helikopteridir. Süper görüntü alır, bilesiniz!

• İlk yardım öğrenin, gaz için yanınızda bulunan solüsyonun yanı sıra ufak bir ilk yardım setiniz de olsun.

• Ne yapacağınızı, buluşma noktanızı, kan gruplarınızı, alerji ve tıbbi geçmişinizi, yaşadığınız şehrin baro numarasını, gözetluna alındığınızda hareket kurallarınızı belirleyin. Bir dostunuza eyleme katıldığınızı bildirin.

• Sırt çantanızın, fotoğraf makinenizin sarıkan kayışlarını koli bandı ile sabitleyin. Üzerinizde sarıkan sallanan, sağa sola takılacak, ses çıkaran şeyleriniz olmasın.

• Hafiflik, hız ve içgüdüsel refleks hayattır.

• Arkadaş grubundan bir kişinin telefonunu kapatarak pil ve şarj tasarrufu planlayın. Sahada ne kadar kalacağınızı bilemezsiniz. Kaynakların hepsini aynı anda tüketmeyin.

• Asla kırmayın, dökmeyin yakmayın, yanlış yayın veren hiçbir kanalın muhabirini tartaklamayın, link aracına zarar vermeyin.

• Polise taş atmayın. Molotof, aklınızdan geçirmeyin. Grup içinde heyecanlı ve saldırgan olanları sakinleştirin.

• Karşılaştığınız önlemler ne kadar katı

olursa olsun şiddete başvurduğunuzda, pasif direnişiniz meşruiyetini kaybeder (ki onların istediği de budur zaten).

• Açılmış çukurlar, karanlık sokaklarda takılıp düşeceğinizi engellen... Şehrin tuzaklarına dikkat edin!

• Abartılı hareketlerle polise taş atan ve sizin de aomanızı söyleyen, gruptan tanımadığınız kişilere dikkat edin, kışkırtan insanların yemlemelerine gelmeyin.

• Karşı olduğunuz hiçbir parti, fraksiyon, bireyi aşağılamayın. Mesele yemek değil, hep birlikte yaşayabilmek.

• Oaima şehrin rengine, gece ve gündüzün tonlarına uygun giyinin...

• Sabaha karşı 4-6, akşam 18-20 en sevilen baskın saatleridir...Vali açıklamasına dikkat!

• Gaz mermileri 40 milimetre ve yaklaşık kuru kola ağırlığındadır. Her türlü direkt ya da peşi sıra yordan sekerek gelen atışlarda; büyük sakı, araç gibi sütre gerisine saklanabilerseniz iyi olur.

• Kaçarak uzaklaşırken düz hat halinde değil zigzag çizerek topuklayın.

• Köşeler, ara sokaktan ana caddeye çıkışlar hep tehlikelidir. Pusuya yatan güvenlik birimlerine dikkat. Köşeden bedeninizi çıkarak bakmayın, sakdambaç oynar gibi çömelip, hatıra yere yatarak alana balon.

• Hava karardıktan sonra gölgeleri ve karanlık noktaları kullanın.

• Ara sokaktan zart diye TOMA çıkmaz ama Akrep bir cip büyüklüğünde olduğundan haşırt diye dibinizde biter, şaşırmayın.

• Çok düşünmeyin akışına bırakın.

• Bu yazdıklarım sohbet ve çeşitli bilgilerden derlemidir, hepsi bana ait değildir. Zaten siz muhteşem şekilde uyguluyorsunuz biliyorum ama akılda da kalsın istedim.

410 bin 17 hektar arazi satılık!

2B olarak bilinen 'orman vasfını kaybetmiş' arazilerin illere göre durumu

yürüyen kentler'in palet izlerinde hesaplaşma vakti yakın!

Doğu ile Batı'nın savaşı dünyayı zifiri karanlığa sürüklüyor. Savaşın yaşamları altüst ettiği bir çağda, uğruna yola çıkılan idealler bulanıklaşıyor, kutuplaşma derinleşiyor. Bir yanda Yürüyen Kentler, bir yanda Mobillik Karşıtları. Herkes, kadim dünyadan kalma bir kitabın peşinde. Teneke Kitap hangi sırrı saklıyor?

ON8

Philip Reeve YÜRÜYEN KENTLER

Türkçesi: Müren Beykan, Fulya Yavuz, Ali Ünal
Yayın yönetmeni: Müren Beykan
Yayın koordinatörü: Aslı Tohumcu

16 temmuz'da
kitapçılarda!

4. kitap

KARANLIK
DÜZLÜK

2. kitap

İHANET
ALTINI

1. kitap

YÜRÜYEN
KENTLER

2002 Gold Nestlé Smarties Ödülü
2003 Blue Peter Yılın Kitabı Ödülü
2005 Amerikan Kütüphaneler Birliği
(ALA) En İyi Kitap Ödülü
2006 Guardian Roman Ödülü

Çıktı!

3. kitap

CEHENNEM
MAKİNELERİ

www.on8kitap.com

www.on8kitap.com
www.facebook.com/on8kitap
www.twitter.com/on8kitap

EKMEK ADALET VE ÖZGÜRLÜK İÇİN

Rüya gibi günlerden geçtik ve geçmekteyiz. Artık hayal etmekten dahi yorulmuş, vazgeçmişken oldu her şey. Koca bir gençlik (hem de anneleri, babaları, ağabeyleri, ablaları arkadaşlarıyla birlikte) DİRENİYOR! Sayar / saydırırdık kaç zamandır; “Hiçbir şeyden anlamıyorlar, tamamen ilgisizler, Özal sonrası böyle oldu işte, tek bildikleri cep telefonu ile bilgisayar, falan, filan...” Bir günde utandırdılar bizi, tek bir günde. Meğer usul usul biriktiriyorlarmış. Meğer içlerinde attıkları çıgıklar büyümüş, büyümüş ve dışa vurmuş, hatta patlamıştı.

Bu rüya ötesi günlerin birçok özelliği var ama en önemlisi şu: Gençler ve kadınlar EN ÖNDE! En faal onlar; canlarını dişlerine takmış durumdalar; belli ki en fazla onların canı yanmış. Belli ki onlar hissetmiş en fazla, ayaklarının altından dünyanın çekilip alındığını.

Haydi Barikata Haydi Barikata

Bir sabah, Terminatör kılıklı herif ve araçların Gezi Parkı'na girdiğini gören bir avuç gencin, twitter ve diğer paylaşım sitelerinden bütün memleketi (sonraları da bütün dünyaya) duyurup yaydığı gelişme, elbette herkesin ilgisini çekti.

TARİHTEN BİR ŞAPLAK

Basın tarihimizin ilk kuponlarından. (Erol ya da Haldun) Simavi kardeşlerden birine ait grubun gazete ve dergilerinde verilir ve farklı sayıda kupon, farklı hediyelere tekabül ederdi. Yeniden piyasaya verelim, dedik. Ünlülerimizin büyük bir açığını kapatıyoruz: Az ünlüler 100, orta ünlüler 50, çok ünlüler 10 kupon toplasın. Kendilerine bunun karşılığında 10 tweet'lik hazır bir Gezi paketi verilecektir. Rezil olmaktan kurtulamayabilirler ama bir parça daha efendice rezil olmalarına yarayabilir.

“Ben bilirim, ben yopam, sen bilemezsin, sen yopamazsın!” düsturları tak etmişti canlara ve zaman bu zamandır diye kalkıldı ayağa. Ünlüsü ünsüzü, bir şey olanı olmayanı hepimiz birden yükselttik sesimizi. “Haber”in ana iskeletlerini oluşturduğu bazı haber kanalları hariç, hemen hepimiz.

Yaratıcılık da tavan yapmıştı. Keskin sözler ve sloganlar da oluk oluktu; espriler; yaratıcı karikatür ve kolajlar da. Ve tabii ünlülerimiz de girdi devreye; bir kısmı anında girdi (ve ne yazık ki bir kısmı anında da saçmaladı). Bir kısmı ise bir süre sonra dahil oldu; biraz düşündüler, ne anlama geldiğini ya da gelebileceğini tarttılar. İyi de ettiler. Sezen Aksu, kitlelerle beraber olduğunu ilk belli eden isimlerden oldu. Şaşırtıcı da değil; hayatı boyu “insan”a kalbiyle bakabilmiş biriydi o (bu satırların yazarı bu durumu geç anlamıştır ama anlamıştır nihayetinde). “Uygar dünyada, kent üzerinde yapılacak köklü değişiklikler söz konusu olduğunda,” diyordu Sezen Aksu, “yönetimin, karar sürecine kentin tüm paydaşlarını dahil etmesi ve uzlaşma araması, toplumsal başının kalınlığı açısından vazgeçilmez bir yöntem haline almıştır... Yönetimin uzlaşma aramak ve dinleme algınlığını gösterip birlikte çözüm bulmak yerine, sahip olduğu güç ile vatandaşına şiddet uygulamasını, demokrasiyi ve yıllardır ihtiyacını duyduğumuz toplumsal başı temelinden zedeleyen ve bizi uygar olmaktan gittikçe uzaklaştıran bir yol olduğuna dikkat çekerek, tüm erk sahiplerini akliselime ve vicdanlı olmaya davet ediyorum.”

Sınırsız Sansürsüz Vesayetsiz

Birkaç gün sonra ise daha da netleştirdi aklından geçenleri: “Hepimiz bu dili öğrenmek ve geliştirmek zorundayız. Sınırsız, sansürsüz, vesayetsiz, özgür ve sivil bir geleceğe bu dil taşıyacak bizi.” Şaşırtıcı mı, hayır. “Ne senden fazlayım, ne senden az, aynı macerada aynı biraz” gibi, hayatın anlamını insanın avucunun içine tutuşturan dizelerin yazıydı o, ondan da ancak böyleli beklenebilirdi.

Sezen Aksu'dan hemen sonra Şebnem Ferah girdi devreye. O da herkesin kalbine dokunabilmeyi başaranlardandı. Ama onun tepkisi daha SERT, daha SİYASİ oldu.

“Unutmayınız, siz, size oy vermeyenlerin sizinle aynı fikirden olmayanların da başbakanısınız!” diye sesleniyordu başbakana ve zehir zemberek devam ediyordu: “Başbakanım, eğer söylemezsem bir insan olarak büyük bir yanlış ortak olmuş gibi hissedeceğim kendimi. Lütfen bir konuşma daha yapınız ve özür dileyiniz. Zararın neresinden dönülürse kârdır. Bugün konuyla ilgili söylediklerinizden çok daha yapıcı olacağına inanmam sonsuzdur. Lütfen, ‘Vatandaşlarımızın hakkını korumak şöyle dursun... istediğimi yaptırmaya alışmış ve oyuncuğ elinden alınmış öfkeli bir çocuktan farklı davranmadığım için bütün kalbimle özür dilerim’ deyiniz.”

Onun Adı Orman

Bu şaşırtıcıydı işte. Bir albümüne “Benim Adım Orman” ismini vermiş biri için dahi

şaşırtıcıydı çünkü korku yalnızca dağları değil; şehirleri, caddeleri, sokakları, hatta ev içlerini bekler olmuştu. Ama Şebnem Ferah bu; yıllar öncesinde, daha erkekler boylu boyunca ilişkilerin iktidarındayken, “Bu aşk fazla sana” çıglığını atabilmiş biriydi. Hiç korkmamışa benziyordu

Zaten, bu sefer de korkmadı.

Ve sonra hepimiz attık üzerimizden; ürkekliğimizi, korkaklığımızı, aman bana bir şey olmasınlarımızı. Kolektif yaşamı keşfetmiş gibiydik ya da keşfetmek üzereydik.

Hayatımız alınmaktaydı ellerimizden ve gençler ile cesur ve öncü kadınların vasıtasıyla kafamıza DANK etti.

Topluca uyandık. Ayıldık da denebilir.

ŞEREF yarınlar! YARASIN. 🌸

Bulursanız Kaçırmayın

- 1 Yok Öyle Kararlı Şeyler / Kökler (YouTube)
- 2 Eyvallah / Duman (YouTube)
- 3 Fırtına / Yeni Türkü (“Koleksiyon”, CD)
- 4 Fırtına / Rashit (“Söz Vemiş Şarkılar”, CD)
- 5 Kadınlar Vardır / Koro (“Güldünya Şarkıları”, CD)

bütün zamanlar diz çöktü
önümde

bakışından kaçacak bir köşe
bulamadım

banyo lavabosunun önüne
çömelip

beni yok eden şeyi
hatırlamaya çalıştım

saatlerdir açık suya
bakıyorum

saatlerdir ona bakıp

sol bacağıma vurup kaçan
ağrıyı sayıyorum,

kalbimin yeniden çalışması
için sayı hatası

ve imla hatası yapmamam
gerekıyor

şeker kokuyor nefesim

TARİH BOKTAN BİR ŞEYDİR!

Dünyayı anlamak, anladığını bir diğerine anlatabilmek için kurmaca bir metin yazmaya oturursun. Karakterler, olaylar, mekanlar, konuşmalar gelir geçer zihninden. İçini dışına çıkaracak, oradan kalemin ucuna aktaracak cesareti toplamaya çalışırsın her cümlede, her kelimede. Arada bir kafanı yazdıklarından kaldırırsın çevrene bakarsın. Dünyayı izlersin. Gün doğumunu da görürsün, gün batımını da. Yazdıkların, yazacakların o dünyanın bir parçasıdır, can bulması için oranın ruhunu üflemen gerekir satırların tam ortasına.

Ama birden, birileri karanlığın içinden konuşur. O ruhun hapsedildiği andır o an, kendini yorgun hissedersin, kalemi bırakmak gelir içinden. "Bırakmamalısın."

Bir ses, nereden geldiğini bir tek senin bildiğin bir ses böyle der: "Bırakmamalısın! Yazmaya, okumaya, anlamaya ve anlatmaya çalışmaya, paylaşmaya, düşünmeye, konuşmaya, sesini duymaya ve duyurmaya devam etmelisin. Gülmelisin ağlamaktan korkmadan, kaşmalısın nefesini bırakmadan, ayağa kalkmalısın, dans etmelisin, şarkı söylemelisin." Fısıldamaya devam eder o ses, neler söyler neler.

Daha kararlı sıkıştırırsın kalemi parmaklarının arasında. Baskıyı kemiklerinde hissederek yazarsın. Kalemin ucu kırılır, açarsın. Sayfada yırtıklar oluşur, yamarsın. Yazarsın, yazarsın, yazarsın.

Başını her kaldırdığında yeni bir görüntü kucaklar seni. Ağaçlar görürsün; çocuklar, kadınlar, adamlar. Yollar görürsün; evden çıkmaya kararlı adımlarla dolu. İhaneti görürsün; ikiyüzlülüğü, korkaklığı, kibirliliği. Mutluluğu, cesareti görürsün; kararlılığı, direnci. Gördüğün, göstermek istediğindir. Yazarsın, yazarsın, yazarsın.

Birey olarak kavramaya çalıştığını büyük bir nefesle çoğaltır seni çevreleyen topluluk. O kalemi eline senden önce alanlara sığınır en sıkıştığın anlarda. Bir köşeden Brecht göz kırpar, diğer köşeden İsaç Babel. Jarsolav Haşek ile Aziz Nesin bir çadırın önünde tavla atarlar. Sabahattin Ali uzanır çimenlerin üstüne, gözlüğünü temizleyip Rilke'nin bir şiirini okur. Nazım'ın saçları alev alev ısıtır geceyi. Céline'in başladığı şarkıyı Bernard sürdürür. Kerouac öyle sunturlu bir küfür sallarsa ki, Can Yücel yerinden kalkıp sevgiyle sanır. Kalabalıklaşıp çevren, umudu görürsün birden.

Sen bunları yaşarken, yukarılarda bir yerde, birilerinin senin sözlerini bildiği gibi yazdığını da görürsün sonra. Bildikleri, ezberledikleri, mecbur bırakıldıkları, emir aldıkları cümlelerle, sana ait olanı yazmaya kalkarlar. Tarih derler adına. Onların tarihi. Onların, yarına ezberletmeye çalıştıkları tarih. Bilirsin ki o tarih, kalleşin

kalleşe anlattığı bir masaldır.

İkiyüzlüdür o tarih. İki kelime fazla yazılsa başka, üç kelime eksik yazılsa başka estirir rüzgarını. Birinin işgal dediği bir diğerinin zaferidir. Birinin fetih dediği bir diğerinin kanıdır. Birinin özgürlük dediği bir diğerinin cebindeki paradır. Birinin insan dediği bir diğeri için kahramandır.

Öylesine yukarıdan bakarlar ki senin yazdığını, bulanık bir görüntüden ötesi olamaz aktardıkları. Birkaç ağaç deyip geçiririverirler; indirgemenin salyalı zevkiyle. Oysa sen her bir ağacın adını bilirsin, kabuğunun kıvrımını sayarsın elinle, hangi dalının altına uzandığında gölgeli bir uykuya erişeceğini anlatırsın yanındakine. Bina derler, tuğlalardan örülü bir sözlük tanımla ötelemeye çalışarak. Oysa senin için heyecanlar, aşklar, buluşmalar; terk edilmeler, sevinç çığlıklarıdır, hayattır orası.

Ruhsuzdur o tarih, küstahtır. İnsanları sayıyla anarlar; şu kadar insan öldü, bu kadar insan yaralandı demek o boktan tarihin ezberindendir çünkü. Oysa senin dostlarındır, adaşlarındır; yoldaşlarındır. İnsandır onlar, bir sesleri vardır, kahkaha atarken gözlerine bakışları vardır, lanet olası tarihlerinden çok daha büyük yürekleri vardır.

Dayatmacıdır o tarih. Zihnindeki sözlüğü istedikleri kelimelerle doldurmanın hesabını yaparlar. Sevgiyle çoğaltmaya çalıştığın dilini, nefretle karartmaya çalışırlar. Kan kokusu, silah soğukluğu, para kirliliği, güç tamtanlarıyla, aklını allak bulak etmekten başka işleri yoktur.

Bir gün dediğini, gücüne güç katmak için bir diğer gün değiştirecek kadar yavaşdır o tarih. Hükmetme alanlarının daraldığını hissettiklerinde oynak bir zeminde yere düşen için ellerinden geleni yaparlar.

Ama o ağaç, o adaş, o amaç orada durdukça, oynak tarihleriyle seni avuçlarına alamazlar. Bilirsin ki bütün o şarkılarla, şiirlerle, diğer köşeden fotoğraflarla, filmlerle çoğalmaktadır senin sözlerin. Bilirsin ki, umudun diline yenik düşecektir resmi tarih denen o çirkef. Bilirsin ki, tarih denilen şey bir kurmacadan öte değildir. Sen yazdığın zaman sana ait olacak, dünyayı anlayacak, anlatacak bir dilde buluşmak mümkündür. Bilirsin ki, onların istediğinin dışında bir dünya mümkündür.

İşte o zaman alırsın eline kalemi-kağıdı, alırsın eline kamerayı-fırçayı, alırsın eline tencereyi-tava; tarihi yeniden yazmaya başlarsın. Yazdığın tarihte insanların sayılarla değil yürekleriyle anılacağını, ağaçların sadece ağaç olmadığını, umudun unutulmuş bir sözlük maddesi olmadığını bilerek.

O yüzden yazmalısın. Bugün yazmalısın. Bugünü yazmalısın. Daha çok, daha kararlı. Yazmalısın. ✨

GÖZALTI EDEBİYATI

Nadir Direk'in soysuz bir randevusu var.
Yutuyor bir bir bastığı taşları Yüksek Kaldırım'da.
Ne ıslak donunu umursuyor
ne gözlerinin yanmasını.
Kapalı kepenkler, manzarlara gibi
akıp gidiyor iki yanından.
Hızını almış kirli serin bi su eşlik ediyor Nadir'e
nazıkçe kıvrılan yokuşta.
Geride kalıyor
köpekler, dükkanlar, insanlar.
İstediği için değil, yakasından tuttukları için
onlarla beraber mecburen geride kalıyor zaman.

Ali Simitçi bütün dertleri göt cebinde
binlerin içinde
Sıraselviler sabaha karşı.
Ağaçlar altında ağaçlar için.
Dumanını alan yaslanıyor arkasına.
Bizimkinin ayakları nereye kaçacağını
öğrendiğinden beri
başladığı yere çekiliyor, yeniden dönmek için geri.
Önce Hoca'de Sokak'a, ordan düşlere d alıyor.
Brecht'ten bir şiir bütün direnenler için geliyor.
"gölde yüz, keyf için
seni bağabilecek olan su
kaldırır seni yukarı,
yüzerken yardığın su
yeniden birleşir arkada"

duvara yazmak için biraz uzun diye
düşünüyor Simitçi

"Koşma, sakın" diye bağırın beş
kişi var.

"gözlerini kapat, ağzını aç,
ellerini sürme" iki.

Karbonatlı su,
öksürükler.
Yuttuğunu tükürüyor
Simitçi.

Ufacık bir ses
bölüyor bütün diğer
sesleri ve yakınlaşıyor.

"Kıra musun? Yelire
tükürme"

gözler gözleri bulunca.

"Saliha..."

sol elinde bir
sprey boya
yüzünde bir tülbent
kenarları iğneli oya.

İkisinin de yüzlerine bir
gülümseme oturduğu
vakit.

Bütün diğer sesler tekrar
büyüyor.

Tophane rıhtımında
evinin aynasında
kendi yüzünü bulan
Nadir Direk.

Herkes
başkalarına
kızarken
kimsele
değil, kendine
kızıyor.

"70'lerde çocuktum, 80'lerde meşgul,
90'larda âşık. 2013'te mahcup.
Mahcup oldum gençlere. Her ağacın başında yüzlercesi.
Bu gece onları fark edince, ben kafamı önde buldum."

Saliha ilkin "Nadir Direk iyi mi" diye soruyor
bi yandan oturmuş kaldırıma tütün sarıyor.
"Duvarlara bir şeyler yazıyordu kayboldu, bildiğin gibi işte,
Nadir bireyin yalnızlığı..."
İki sokak ötede bir ses bombası yutuyor
Simitçi'nin safsatasını.
"Ne tuhaf" diyor Saliha "Her şeyden
eskisi gibi değil diye bahsetmeye alışmışık.
Sanki şu an her şey eskisi gibi"

Nadir'in gözü dönmüş. Bütün eşyaları salona taşıyor.
Ayakkabılarının altı ıslak.
Sanki su ve toz burda ilk kez birbirine karışıyor.
Çamurdan ayak izleri bütün odaları dolaştı.
İki büyük karyola, koltukları, tencereleri aştı
büyük halıları taşıyor omuzlarında.
Çöp bidonu taşıyan barikat çocukları geliyor aklına.
Veyahut Değirmendere'de enkaz kaldıran metalciler.
Hepsinden özür dilemek istiyor Nadir
yığıldıkça eşyaları eşyalar üstüne.
En sona kitaplar kalıyor.
"Demek ki bugüne kadar okuduğum
bütün kitaplar boşunaymış!"

Can Baba fısıldıyor Simitçi'nin kulağına.
"çocukken kaçırdığım uçurtma döndü geldi.
tut Saliha'nın elini, ürkütü fıncancı katırlan"
"en uzun koşuysa elbet Türkiye'de de Devrim,
Onlar, onun son metrelerinde öne geçmek için değil
korumak için kafalarını aşağı öne eğilerek koşuyorlar."
Taksim İlkıydam'ı geçince sağda Liva Sokak.
"Koş Saliha bu sefer takip ediyorlar"
bir yandan sprej boyalarının içindeki bilyeler kaçışın
ritmini tutarken,
tavuk karası Simitçi gölgeleri çukurlarla karıştırdığı için
devrimin son yüz metresi engelli koşuya dönüşüyor
"seke seke ben geldim..."
ileride solda Güllabici Sokak'a saptıklarında
arkasına bakacak oluyor Simitçi
bırakıveriyor Saliha'nın elini.
Genişliyor zaman
ve bir karadelik gibi herkesi,
her şeyi yavaşça içine alıyor.
Gözler gözleri buluyor.
Polis.

Kesin bilgi!
Sabah oldu.
Güneş yerinde.
Her şey yolunda.
Barikat için Defterdar Yokuşu'nda
işe yarayan ne varsa elden ele taşıyor.
Bir okulunun duvarına bir çırpıda yazıyor Saliha
"it itine it kuyruğuna"
dönüp yazdığına değil suretlere bakıyor
hiç tanımadığı arkadaşlarına.
Derken tanıdık bir yüz baş aşağı sağdan sola ilerliyor.
Nadir'in annesinin çerçeveli fotoğrafı.

Aptallaşıyor Saliha.
Yavaş yavaş eşyaları tanıyor.
Eski karyola ve tencereler.

Ev zeminden iki kat aşağıda.
En son ağlayarak çıktığı merdivenleri
bu kez ağlayarak iniyor Saliha.
Kapı bıraktığı gibi açık.
Bomboş salonda orta yerde ağlayan Nadir ve içtiği
bütün votkalar.
Saliha hem eski kocasına hem eski çocuğuna sesleniyor:
"Gözünden akan yaşlar Nadir Direk
bu sabah yıldızlar gibi parlıyor".
Korkmuyor Nadir.
Bugünlerde kimseler korkmuyor.
Yaklaştıkça Saliha küçülüyor.
Kendi laflarıyla savruluyor Nadir.
Büyük resime fırça atıyor.
"Bu topraklarda sanat kör bir bıçakmış.
Benim şiirlerim bile kesilen ağaçlara basılıyor.
Seimayesi sanat olan ticarethanelerin
gaz bombalarından farkı yok.
Ateş olmayan yerden duman çıkıyor.
10 sene önce kanım kaynıyorken tokat gibi bir şiir
yazsaydım Ethem belki ölmezdi. Ağaçlar gibi şiirler de
birleştirebilir insanları.
Ben bu gece burada her şeyi yakayım istedim. Ateş çıksın
istedim. Her şeyi alıyorum içine her şeyi alıyorum yanıyo.
Yanmadı."

"Nadir. Bana bak. Kocaman adam. Beni tanımadın."

"Saliha sen misin?"

"Söyle"

Nadir'in kolundaki saat'in alarını ötüyor.

"Saat 7 Nadir hadi uyan."

"Her şey eskisi gibi Saliha."

"Evet öyle ama erin hariç Nadir, eşyan kalmamış.

Hepsini vermişsin"

"Sadece kitapları vermedim onları ayırdım... yakmak için."

"Eskiden de yakarlardı kitapları."

"Evet öyle."

İkisi bu evi tutmaya geldikleri gün yine böyle
boş salonda aynı güzellikle sırtıyordu birbirine.

"Sen merak etme Nadir, bir gün Ethem kurtaracak
hepimizi."

Ali Simitçi gözaltında

bir metreye bir metre

bir odada.

Bu kez karşısında Peyami Safa.

Buyrun beyefendi. Sizde bu sefer sıra.

Tüm direnenler için geliyor Dokuzuncu Hariciye
Koğuşu'ndan.

"Odadan gündüz ışıyla beraber

banaya ait bir şeyler çekiliyor.

Geceyi bu odada geçireceğime inanmıyordum.

Ruhum karartılarda, sessiz ve şekilsiz gölgelerle,

eşya arkasına saklanan hayaletler gibi kendilerini

göstermeden korkutan varlıklarla dolu.

Ruhumda büyük bir hazırlığın kıvılcıktan doğuyor.

Yüksek, çöplük, dümdüz, dimdik duvarlar.

Deniz gibi beni çevreliyorlar. Allah gibi kuvvetini

göstermeden lavetli duruyorlar.

Kanım soğuyor.

Galip duvarlar uzaklaşıyorlar".

YAŞASIN PARKLARIN KARDEŞLİĞİ

Müdür, saçlarını üç numaraya vurdurmayan erkeklerle ve griden başla renk çorap giyen kızlara öfkelenerek bayrak töreninde kürsüden "Eniköniz it oldunuz, yavaşlınız bit oldunuz!" diye bağırıyor. Saçı ve çorabı lise müfredatına uygun olmayanlar, kenara ayrılıyor, azarlanıp saçları diplerinden çekiliyor. Teneffüslerde birbirimize Ahmet Kaya, Grup Yorum kasetleri veriyoruz. Bahçede bizim çocuklarla ülkücü arkadaşlar bahçede birbirlerine sert sert bakıyorlar. Sık sık "Ne baktın lan!" menşeli kavgalar çıkıyor. Bazı ülkücü arkadaşlar; Grup Yorum'un "Uğurlama" şarkısını telefon zili yapmış, fikirlerine katılmıyorlarmış ama müziği güzelmiş, öyle diyorlar.

Eğitim toplantıları yapıyoruz, bir ay kolektivistimizi anlatıyoruz. Okulu kırıp Taksim'de bir kafeye gidip devrimi konuşuyoruz. "Biz görmemek de çocuklarımızı görecektir"; gerçi çoğumuz daha buluş çağına bile erişmemiş ama olsun. Formalarımız üzerimizde, demirler den atayarak kaçak İTÜ şenliğine gidiyoruz. Birtek tüketmek bilmeyen bir dergi çıkarmaya uğraşımız var. Birbirimize Das Kapital'i Komünist Mveriyoruz. Okuyoruz, tam anlamıyoruz. Liselerde.

Herkes onları bir efsane gibi anlatıyor. Parka giyen kuşak onlar. Onlardan birini olsun bulup, konuşup, aydınlanmak istiyoruz. Onlara öykünüyoruz. Erkeklerin bıyığı henüz çıkmıyor, Terkos Pasajı'ndan aldığımız yeşil parkalar, üstümüzde iğreti duruyor. Ailesinde eski solcu bulunanlar; Alevilikte dede torunlarına duyulan saygıya benzeyen bir tavırla karşılanıyor. Ağzımızı açıp o arkadaşımızın akrabasından aktardığı anıları dinliyoruz. Nazım Hikmet şiirleri ezberliyoruz evet, ama onları eski kuşak gibi pelür kağıtın değil, genişletilmiş açıldırma cildler halinde okuduğumuz için biraz mahubuz. Kütüphanelerimizde biriken kitapları bakıp, "Eskiden gömerdimiş bunları hep ya da yokarmış" diye içlenerek anlatıyoruz. Birbirimize verdiğimiz kitaplar gazete kağıdıyla kaplı. İşimizden Che'ye en çok benzeyene biat edip ekip başı yapıyoruz ne hikmetse... Kına gecesine giden kızlar, ellerine yıldız şeklinde kına yakıyor.

Ne yapsak olmuyor! Çin malı imitasyonları bile olamayız onların. Hem zaten Özlü kuşağıyız. Herkes, "Özlü kuşağı şöyle apolitik, böyle benmerkezci" deyip duruyor. Milka, lambada ayak kabısı, televizyon, bilgisayar. İşte biz bunların toplamıyız. Uluorta komünizmden bahsedilebilen tek şey: "Şiirler de komünistmiş!"

Star Televizyonu kurulduktan bu yana Türk filmi izleyip durmuşuz. Ertem Eğilmez filmindekilerindeki aile içi örgütlenmelerinden fazlasını bilmiyoruz...

Sonra Vedat Türkali'yi keşfettim. İşte yıllardır arayıp bulamadığım bütün parkalı kuşak ordaydı. Örgütleniyor, toplantılar yapıyor, kendilerini aydınlatacak birilerine ulaşmaya çalışıyorlardı. Yıllarca döne döne aynı kitapları okudum, Mihri Belli ve Doktor Hikmet'i Türkali'nin roman kahramanları sanıyordum. Kahramanlar çok sevilince yazar diğer kitaplarında da aynı karakterleri kullanmış diye düşünüyordum...

Bizim solculuğumuz, biraz göz aşırılığına, biraz da kutaktan dolmağa dayanıyordu. Liselerdeydi. 31 Mayıs'ta Gezi Parkı'na girmeye çalışırken, ve ertesi gün parka girip coşkuyla bir yaşam alanı kurarken, o zamana kadar bütün okuduklarımızı, gördüklerimizi anladım.

Şiirler gerçekten komünizm propagandası yapıyor. Bilgin şirin, usta şirin, ressam şirin... Herkes uzmanlığı hangi alandaysa ona yönelip zincire katıldı. Doktoru, aşçısı, veterineri, çiftçisi... "Ormanın derinliklerinde küçük mavi yaratıkların yaşadığı gizli bir köy vardı... Çok iyiydiler. Ve sonra korkunç büyücü Gargamel vardı. O kötüydü. Bir gün ormana yolunuz düşerse etrafı dikkatlice dinleyin, belki Gargamel'in çığıklarını duyabilirsiniz. Ve iyi bir çocuk olursanız belki Şiirler'i bile görebilirsiniz..." Gargamel'in üstümüzde hangi azmanları saldırdığı ortada ama artık bizi kötü çocuklar bile görebiliyor; evlerimizden çıktık. Her yerdeyiz.

Ertem Eğilmez filmlerindeki Adile Naşit neymiş, LGS sabahı, Gezi Parkı'ndaki sahneden "Arkadaşlar lütfen üniversite sınavına girecek arkadaşlarımızı uyandıralım!" diye anons edildiğinde; park sakinleri alandaki herkese tek tek yağmurluk, yiyecek, gaz maskesi

dağıttığında; gece uyuyanların üstlerini örttüklerinde anladım. Artık bizi ancak, "Gaz maskesine limon sürülse mi daha iyi korur, sirke mi?" Sorusu bölebilir... Anıtın önünde birleşiriz nasıl olsa.

"Faşizme karşı omuz omuza", birlikte halay çekmek demekmiş. Kimin hangi çadırdan geldiğine bakılmaksızın kurulmuş halaylarda gaz maskelerini halay mendili diye sallayanları görünce anladım. Hani 3 F (Fado, Fiesta, Futbol) kitleleri yozlaştırdı? Biz parkta, şarkı söyleyerek, çimenlere yatarak, neşemizle de direndik ve futbol taraftarının parka girmemizde, o kadar süre kalabilmemizde büyük etkisi oldu. Ayrıca düzeltiyim; bu senenin şampiyonu ÇARŞI'dır.

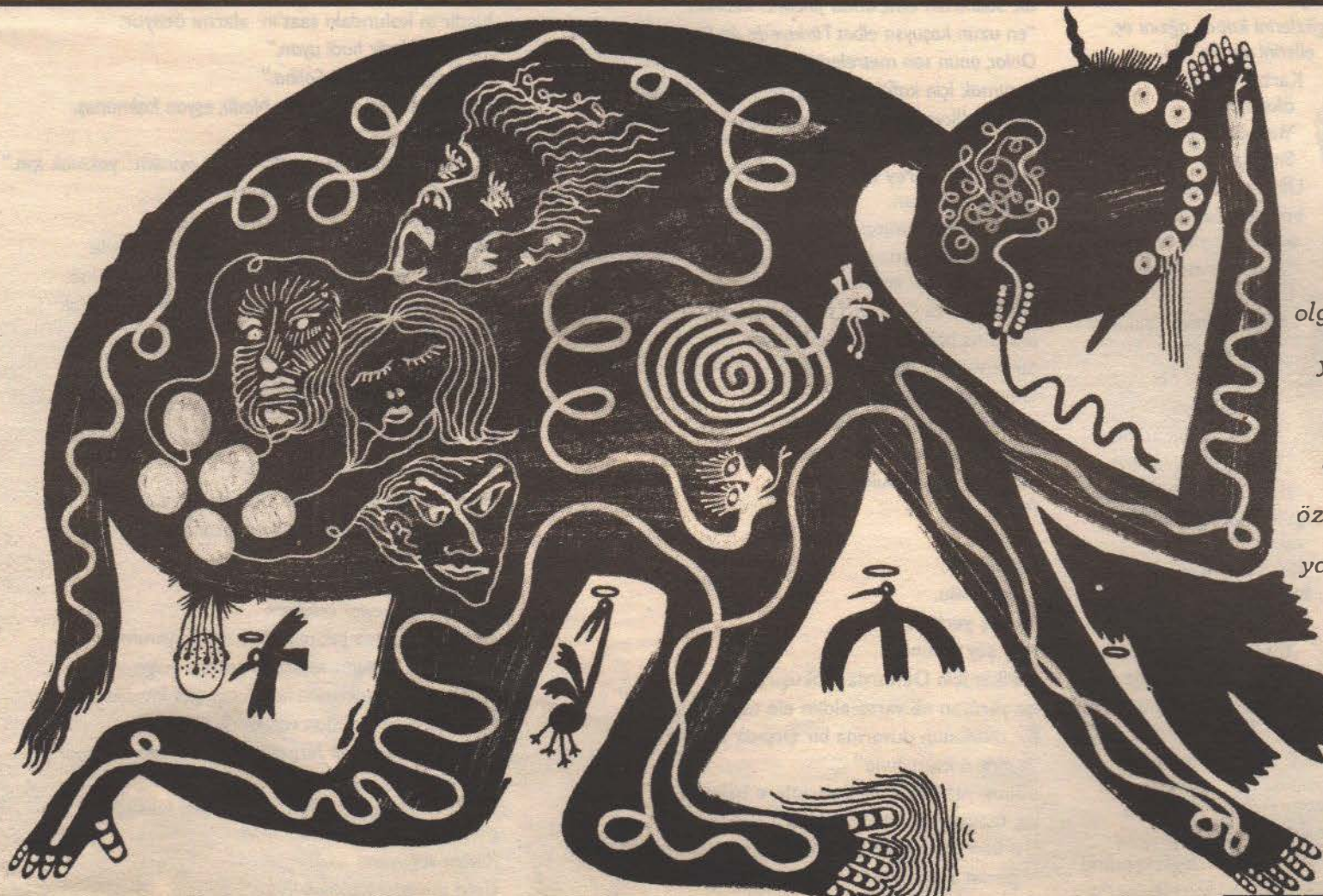
Lisede, müdürden kaçıp gittiğimiz kafeye, 31 Mayıs'ta ve 15 Haziran'da polis gazından muzdarip halde sığındım. Tarih telermürden ibarettir ama, yıllar geçtikçe, limonların portakalları yenme ihtimali artar.

Ehem Sansürlük'ün annesinin; polislin oğlunu öldürmesinden sonra cesazesine reva gönen zulüm karşısındaki bakışı, Metin Gökçe'nin annesinin ne kadar benziyor fark ettiniz mi? Devlet, annelerimizin acılarını örgütledi. Biz gaddarlık neymiş onu anladık.

Dünyanın en şefkati yerinde, polis gazından kaçartan birbirine çarpınca özür dileyen insanların içinden, polis parka girip alanı talan, insanları telef ettiği gece yağmur yağınca, Vedat Türkali romanlarında kar yağdığında "Bu kar Hitler'in anasının arına yağacak" diyen kahramanları; bir yağmura bir TOMA'lara bakarak anladım. Belki de biz Vedat Türkali'nin yazımını okura bıraktığı Güven'in 5. cildini yaşıyoruz.

Sırf Gezi değil, eyleme dahil olan diğer şehirdeki parklara, meydanlardaki insanlara da zulmedilip; parkımız polislerce işgal edilip; "Halka açık ama giriş yasak!" hale getirilince, memleketin, dörte bir yanında park forumları kuruldu. Dağılarak birleştik. Ben Marx'ı anladım: Dünyanın bütün direnişçileri ve ezilen parkları birleşin!

Sokağa çıktık. Bilgisayar oyunlarından öğrendiğimiz düşmanı yenme teknikleriyle, yan sokakta ne olduğunu Twitter'dan öğrenerek, duvar yazıları sokakları Türkiye'nin simeline' haline getirerek... Artık eve girmeyiz. Ne de olsa; parka giyen kuşağın hayallerindeki, parka giden çocuklarız. ✨

Kara Parti
kötülük ile döllediği
yumurtaları bıraktı
şehir içindeki
ormana. Karanlık ile
olgunlaşmayı beklerken
yumurtaları, ele avuca
sığmaz bir mucize
oldu. Cennetin ışık ile
özgürleşmiş ruhları yan
yana geldiler. Özgürlük
korkuyu bitirdi,
kabuklar çatladı ve
onlar karanlığı
umuda sürükleyen
bir ışık ile parladılar.

GEZİ DİRENİŞ ŞARKILARI

"Biberine, gazına, copuna, sopasına, tekmelerin hasına eyvallah! Saldır bana utanmadan, sıkılmadan, gözlerim yanar ama ezilmedim, azalmadım... Şerefe hepinize... Meydanlar bizim, unutmayın bu vatan bizim" böyle diyor Duman "Eyvallah" adlı şarkısında. Gezi Parkı direnişine adanan şarkıların ilki bu parça. Direnişin yanılmıyorsa üçüncü veya dördüncü gününde Duman bu parçayı internetten paylaştı. Ardından birçok müzisyenin bu direniş için özel yaptığı şarkılar peşi sıra çıktı. Eyvallah, Duman'ın Ağustos ayında çıkacak albümünden bir parça. Kuşkusuz, Gezi için yazılmamış ama gaz ve cop yemeye alışkın bir toplum olduğumuz için Duman önceki tecrübelerine dayanarak ve sonrasını da öngördüğü için bu şarkı Gezi direnişinin simgesi ya da marşı olmayı hak ediyor. Hem de fazlasıyla. Bu şarkının başka bir anlamı da var. Başbakan'ın Kasımpaşa'lı olmasının getirdiği mahalle delikanlısı üslubu bize seslenmesine bir nazire olarak aynı üslupla, bıçkın bir delikanlı edasıyla eyvallah diyor ama gözüpük bir şekilde buradayız, kaçmıyoruz demeyi de ihmal etmiyor.

Şarkının müzikal alt yapısından, teknik mevzularından söz

etmeyeceğim. Bugün meselemiz bu değil. Bugün meselemiz anlamlardır. Baskı ve yaptırımlardır. Bir kitlenin, hem de hiç küçümsemeyecek kadar büyük bir kitlenin, yani Başbakan'ın evinde zorla tutulduğunu söylediği o yüzde ellinin dışında kalanların isyanıdır diyeceğim. ama yok! Bundan daha fazlası. Yani iktidarın bizi ayırıştırma politikasına inat, farklı düşünceden birçok kişinin beraberce yer aldığı barışçıl bir direnişe aracılık etti Gezi Parkı. Bunun öncülüğünü ise gençler yaptı. Hem de büyük bir ritimle.

Gezi Parkı'yla başlayan direnişin birçok şehre yayılması ve ardındaki ritim önemlidir. Mesela; tencere tavayla sokağa çıkınlar yarattığı ritim, başkaldırının dilidir. Baskının, özgürlükler üzerine müdahalenin yarattığı bir tepkidir. Gezi Parkı direnişini kendi mahallesinden tencere ve tavalarla destekleyen; evdeki kadınların, işinde gücünde olan, herhangi bir politik örgütlenmenin içinde olmayan sıradan vatandaşın sözcüsü oluyor bu tencereler, tavalar. Kardeş Türküler'in bundan ilham alarak Gezi Parkı için yaptığı "Tencere Tava Havası" adlı şarkı o ruhun ve itirazın yansımasıdır. Mutfakındaki bardağı, kaşığı, tencereyi kapalı kadının, adamın, çocuğun cümlesidir. Mutfak malzemelerinin enstrümanı olarak seçilmesi, halkın protestosunu evin içindeki, mutfaktaki malzemelerle yapması aynı zamanda ekonomik sıkıntıya da göndermedir.

Evet, asıl çıkış noktası bu değildi eylemlerin ama

örtük olarak da olsa böyle bir refleks de taşıyor bu eylemler. Bu reaksiyonu Kardeş Türküler aynı refleksle ve aynı enstrümanlarla dillendiriyor; sokağa taşıyor. Kuşkusuz kapitalizm eleştirisi de yapıyor Kardeş Türküler. Ama tüm bunları yaparken halkın gündelik hayatta kullandığı dille yapıyor. Mesela; "amman amman bıktık valla, aman aman şişek valla, bu ne kibir, bu ne öfke, gel yavaş yavaş, gel yerler yaş..." Aslına bakarsanız çok kısa sürede yapılmış muazzam bir halk şarkısı bu. Uzun havasıyla, tenceresi tavasıyla, sokakakları ve kedisiyle, Taksim ve Gezi'siyle, çapulcusuyla burdayız diyor Kardeş Türküler.

Çapulcu Musun Vay Vay, Eylemci Misin Vay Vay

Çapulcu kelimesi nereden çıktı demeyin, Gezi Parkı eylemleri lügatımıza yeni sözcükler ekledi. Daha doğrusu yeni anlamlar yükledi. Mesela; çapulcu bunların başında geliyor. Yeni anlamı, "Düzeni bozan" olarak kayda geçmiş. Başbakan'ın "tencere tava, hepsi aynı hava" sözü nasıl şarkıya dönüştürüldüyse Kardeş Türküler tarafından, yine Başbakan'ın direnişçiler için kullandığı üç beş çapulcu lafı da şarkılara malzeme oldu. Bunlardan en dikkat çeken Boğaziçi Caz Korosu'nun "Entarisi Ala Benziyor" türküsünü dönüştürüp "Çapulcu Musun Vay Vay Eylemci Misin Vay Vay" a çevirdiği şarkı oldu. Boğaziçi Caz Korosu elemanları kaç yaşında bilmiyorum, muhtemelen içinde doksan kuşağına dahil olanlar da vardır. Neden doksan kuşağı? Gezi'deki ağaçların kesilmesini önlemek adına başlayan bu eylemde en ön sıradaydı onlar. Ağacına, parkına, şehrine, barışa ve özgürlüklerine sahip çıkan bir neslin sivil direnişine tanıklık ettik. Ve o masum ve haklı direniş hepimizin sesi oldu bir anlamda. O nedenle Boğaziçi Caz Korosu'nun bu şarkısı hem o neslin orada olma sebebini, hem de tüm olaylara bakışlarındaki ironiyi gözler önüne seriyor. Mesela. "gaz maskesi ala benziyor, biber gazı bala benziyor, benim tomam bana sıkıyor, üşenme gel, hakkın için bulunur bir çare halk ayaktadır, Taksim yolunda barıkattadır," sözleri o genç kuşağın, içinde olduğu süreci yorumlama biçimini de anlatıyor.

Nazan Öncel ve Çapulcu Orkestrası'nın hazırladığı Güya adlı şarkı da direnişin sanırım on üçüncü gününde internet üzerinden paylaşıldı. Nazan Öncel'in Güya şarkısı serzenişlerle dolu. Belli bir kesimin yok sayılmasına, ötekileştirilmesine göndermelerde bulunuyor. Kimlik üzerinden kuruyor cümlelerini Nazan Öncel. Hatta şarkının açılış sözleri: "Beni bir kere dinleyebilirdin, dahası bana güvenebilirdin..." Bir anlamda empati kurma talebi var, ancak sonrasında "Bir tutturmuşsun çapulcu bunlar, hepsi ayıyış, evet nasıl da bildin, geç bunları geç... güya yanımdaymışsın, güya beni severmişsin. nasıl da yalan, ötelenmişiz, itelenmişiz, süstrularak bugünlere gelmişiz, Emek yıktı, rüya yakıldı, Gezi'ye n'olacak..." diyerek iktidarın o "yüzde ellisi benim halkım" söylemlerinin diğer kesimdeki etkisini gözler önüne seriyor. Aynı zamanda bizim, yani geride kalan o diğer kesimin sahip olduğu değerlerin ve yaşama biçimlerine yapılan müdahalenin yarattığı umutsuzluğu da dile getiriyor.

Aslında bu dört şarkı toplumun farklı kesimlerindeki bireylerin hangi sebeplerle bir araya geldiğini göstermesi açısından da önemli.

Serbest Vuruş

Bu ay iki konduğumuz var, Jehan Barbur ve Bulutsuzluk Özlemi'nden Nejat Yavaşoğulları

Jehan Barbur

Gezi Parkı:

Apolitik ve Araf'ta kalmış gençliğin rengini bulduğu, anladığı an, bardağın son, bizim en büyük ilk damlamız. Belki yeni doğmuşların adı bile olursun, çünkü çok usturupluydun(k). Ağacın en güzel bahanesi, köküne kurban.

Beşiktaş'taki Kadıköy İskelesi: Beşiktaş bir iki beşiktaş bir iki... Satılık semt, satılık iskele var haaaaanmmmm. Not: Senin malını yabancıya satarım emlak ofisi (SMYS emlak) Logomuz "Nanik" (d)sümen altında yapım aşamasında, hâz edersen onu da satalım.

Egemen Bağış: İsimle müsemmasın maaşallah, zira bağışın bize değil de Valiko'dan iskonto istediğin sevgili eşine zahir. Bağışla beni, hiç sevemedim seni.

Redhack: Seni seviyoruz süperman.

Yaşar Kemal: Senin kaleminin adı Yaşar, Kemal. Ne isen osun. Ne yazdıysan o oldun. Gerisi teferruatı zaten. Her yer senin adına Yaşar Kemal köyü olsun; çocukluğumuzda yanlış bellediğimiz sözlerin değişmesine sebep olsun... Burada bir köy var yakında ve o köy bizim köyümüzdür.

Reyhanlı: İçimizin yandığı. Yuvarın yanı... Kim vurduya gömedin sen. "O" vurduya gittin. Sana yalan söylediler.

Nejat Yavaşoğulları:

Çapulcu: Okumuş çocuklar

Toma: Hareketli duş

Biber Gazı: Doping

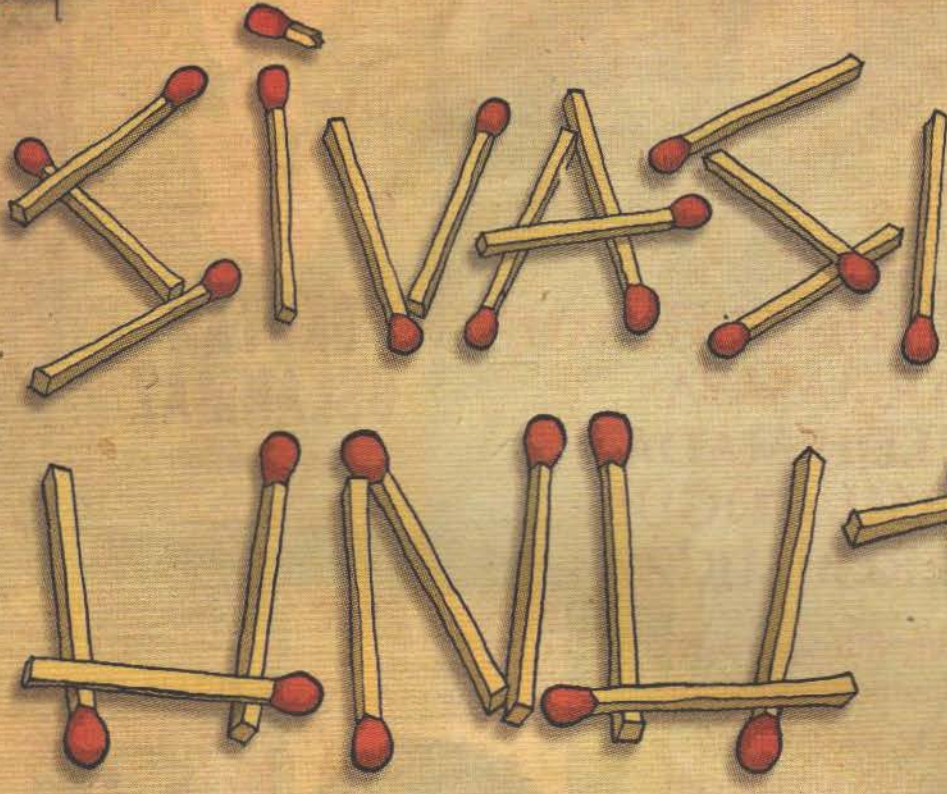
Medya: Korkak

Çarşı: Cesur Yürek

Mehmet Ali Alabora: Çapulcu

Doksan Kuşağı: Altyapı

O yangından kurtulanlar, kurtulup da bir daha Sivas'a gidemeyenler... Bir kibrit çaktığında yeniden Sivas'ı yaşayanlar... Onlar anlatıyor 20 yıl öncesini, sonrasını... Ve bugün yangın yerine dönen Türkiye'yi...

Tarih 2 Temmuz 1993... Madımak katliamı üzerinden tam 20 yıl geçti. Ne adalet yerini buldu ne de acılar dindi... İnsanlığımızı mı kaybettik, vicdanlar mı köreldi, ne olmuştu 1993'te! Madımak Oteli sarılmıştı, önce otel sonra insanlar tutuştu... 8 saat alevler kararmıştı içimizi... Korlar arttıkça karanlığa teslim olduk, korlar arttıkça kaybettik hayata dair ne varsa. karanlıklarda bir tutam ışık aradık... "Yiğitlik midir emanet cana kıymak" diye başlayan şiirlere sığındık... 35 kişi diri diri yakıldı. Düşleri çalınan, geleceği yangınla kül olan gençler, daha türkülerimiz vardı diyen ozanlar, daha güzel bir dünya için semaha duranlar...

Festivale gitmek istemişlerdi

Pir Sultan Abdal Şenlikleri kapsamında Sivas'a giden, 1 Temmuz'da salonların dolup taşıdığı paneller düzenleyen, semah gösterileriyle kalabalıkları coşturan sanatçı ve aydınlar, 2 Temmuz günü Madımak Oteli'nde alevlerin ortasında kaldılar. 33 aydın ve sanatçının, 2 otel görevlisinin de hayatlarını kaybettikleri olayda, dışarıda birikmiş güruhun sloganları geliyordu... Ve 8 saat yangında beklediler. Grubun sayısı akşam saatterinde 20.000'e yaklaştı. Önce Madımak Oteli taşlayıp, önündeki araçları ateşe verdiler, sonrasında otell yangın yerine çevirdiler. Aralarında Asım Bezirci,

Nesimi Çimen, Muhlis Akarsu, Metin Altıok, Hasret Gültekin, Ozan Türkyılmaz'ın bulunduğu 33 kişiyle 2 otel görevlisi yanarak veya dumandan boğularak yaşamını yitirdi.

51 kişi kurtulabildi

Aralarında Aziz Nesin'in de bulunduğu 51 kişi de olaylardan kendi olanaklarıyla, ağır yaralarla kurtulabildi. Başından yaralanan Aziz Nesin'i linç edilmekten, araya giren polisler kurtardı. Yaralıları, polis arabalarıyla Tıp Fakültesi Hastanesi'ne götürüldü. İnsanlık ayıbıydı Sivas... Hiçbir kitapta yazmazdı elleri kolları bağlıyı yakmak. Yakıldı 35 kişi, aydın yazar, sanatçı, çocuk... Yakılmakla da kalmadılar, yakanlar ödüllendirildi!

İnkâr ve yalana devam ettiler

Sivas'la ilgili iddialar hiç bitmedi... Sivas kadiamının Ergenekon işi olduğu, Ergenekon'un PKK'yi ve bazı sol örgütleri taşeron olarak kullandığı yönündeki iddialar ortaya atıldı. Onlara göre, Madımak Oteli'nin önünde toplanarak alevleri gördükçe tekbir getiren gericiler ağır tahrik altındaydı. Tıpkı o gün Cumhurbaşkanı olan Süleyman Demirel'in, Başbakan olan Tansu Çiller'in iddia ettiği gibi. Ancak Sivas'ta olanlar unutulmadı. Kanıtlar ve tanklar, katliamı aydınlatı.

Yargı süreci

Adalet Bakanlığı verilerine göre, Sivas olaylarına ilişkin 111 sanık hakkında dava açıldı. Hakkında dava açılan 79 sanık ağırlaştırılmış müebbet hapis ve süreli hapis cezaları ile cezalandırıldı. İki sanık hakkında kamu davası zamaşımı nedeniyle düştü. 26 sanığın beraatına karar verildi. Cezaları kesinleşen sanıkların da aralarında bulunduğu 15 kişi ise hâlâ aranıyor. Cezaları kesinleşen, ancak yurtdışına kaçan sanıklardan 9'u Almanya'da yaşıyor. Türkiye, Almanya'da yaşadığını tespit ettiği sanıkların iadesini talep ediyor. Almanya sanıkların aldıkları ağırlaştırılmış müebbet hapis cezalarını' gerekçe göstererek talebi reddediyor. Kimi sanıkların nerede yaşadığı bile bilinmiyor. Dava süreci bir yandan devam ederken, yargı kararı bir utanca daha imza atmıştı.

Zamaşımı hayırlı olsun

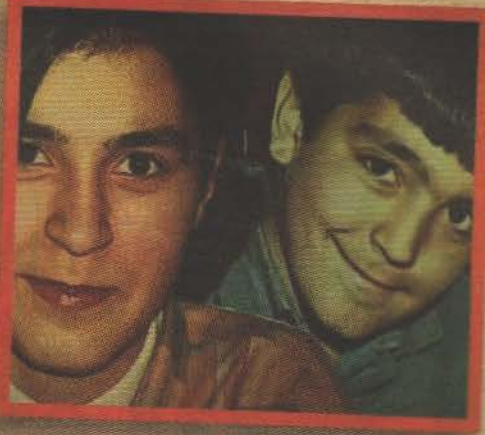
Önce 2 Temmuz 2012'de anmaya gidenlere polis saldırdı... 13 Mart 2012'de ise aileler bir acı haber daha aldı... Sivas davasına zamaşımı kararı verildi. Böylece 5 firari sanık ceza almaktan kurtuldu. İlk açıklama Başbakan Erdoğan'dan geldi... Sivas davasında alınan zamaşımı kararı için grup toplantısında yaptığı konuşmada "Milletimiz ve ülkemiz için hayırlı olsun" açıklamasında bulundu.

HÜSNIYE KAYA

(Yangında ölen Menekşe ve Koray'ın annesi)

20 yıl geçti tam... Henüz 12 yaşındaydı Koray, Abıası Menekşe ise 14 yaşında. Cesederi birbirine sarılı bulundu. Hüsnüye Kaya, iki evladını yangınlara vermişti... 1 Yıl sonra bir kızı oldu Hüsnüye'nin. adını Menekşecan koydu... Ancak acısı dinmedi...

"Mani hikâyelerde vardır ya; deseler ki bana 'hayatta ne istersin?' İki şey isterim; biri kızım Menekşecan'ın mutlu olmasını; diğeri ise... Menekşe'm ile Koray'ımı rüyamda görmek isterim. Menekşecan, yavrularımı kaybettiğimde daha doğmamıştı ama o rüyasında görüyör. Bir ben göremiyorum. Görsem de çok uzaktan görüyörüm; 'Bağırıyorum; gitmeyin, ben sizin yanınıza geliyorum' diyorüm. Suyun, gözün bir yakasında yavrularım, bir yakasında ben. Yüzlerini seçemiyörüm. Sesimi duyuramıyörüm. 'Çok üzölüyörün, ondan rüyamda göremiyörün' diyorlar. Bilmiyörüm ondan mı? Keşke rüyama girerler; onları görmeyi o kadar çok istiyörüm ki..." Böyle anlatıyor Hüsnüye Kaya.

RIZA AYDOĞMUŞ

(Yazar -Yangından kurtulanlardan)

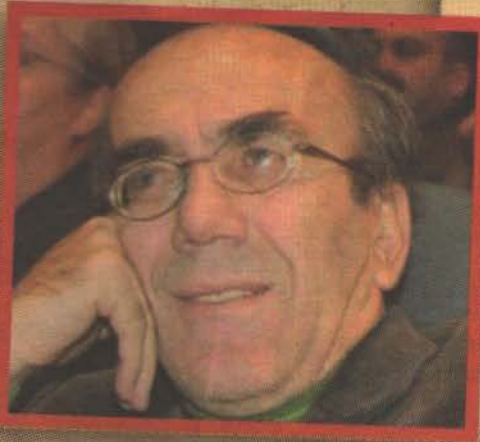
Sokaklarda saldırıya uğramadan otelde buluşmuş olmaya sevindik. Gözü dönmüş saldırganlar her tarafı yakıp yıkıyorlar, taşıyorlardı. Ve ilk taş 13.45 sularında otelin lobisine düştü. Lobide bulunanlar güvenli olur düşüncesiyle üst katlara çıktı. Yöneticilerden bazıları lobide bulunan sehpa, koltuk vb şeyleri üst kata çıkan merdiven basamaklarına yığarak barikat oluşturdular. Aziz Nesin'e verilen üç koruma da aynı şekilde üst katlara çıkırlar. Bir yandan da telsizle görüşüyorlar ve herkes dışındaki gelişmelerden bilgi sahibi oluyordu. Valilik yardımcı kuvvet geleceğini ve endişeye mahal bir durum olmadığını, güvenliğin sağlanacağını bildiriyordu. Dakikalar ilerledikçe oteli kuşatanlar kalabalıklaştı, sloganları ve tavırları gittikçe saldırganlaştı. Üst katta bulunan kahvaltı salonunun penceresindeki camlar da atılan taşlarla kırıldı ve o bölüm de artık güvenli değildi. Kendimi kahvaltı salonunun ortasındaki kolona siper ederek otel önündeki gelişmeleri merdiven boşluğuna sığınan arkadaşlarıma aktarıyordum. "Kalabalık otele yaklaştı, polisin oluşurmaya çalıştığı barikadı yarıldı, belediye başkanı geldi konuşuyor, karşı binanın çatısına çıkırlar kiremit fırlatıyorlar vb. gibi" Saatler geçiyor kalabalık gittikçe çoğalıyordu. Sloganlarla daha da azgınlaşıyorlardı, yer yer barikatlar yanılıp, otele kadar yaklaşıyorlardı. Tüm bunlar yaşanırken, korumalardan ikisi oradan kayboldu. Otelden dışarı çıkıp, karşıdaki berberden oteli seyretiliyorlar ve umurlarında değil gibiydi. Belli ki çok da arzulu değillerdi korumaya. Otel içersinde bulunan kimi yönetici, yazar ve bilim adamları fakslanmak üzere "bir bildiri kaleme alalım" düşüncesinde birleşti, yazma işini Asım Bezirci üstlendi. Başka adam, bildiri yazırsa masa başına gelmişti. Atılan taşlar yüzünden, metnin okunması tamamlanmadan üst katlara kaçışmak durumunda kaldık. O saatlerdeki telefonlarından Vali'ye, Ankara'ya, Bakanlara, hatta Başbakan'a ulaşıldı; "Durum vahim, kurtarm bizi" diye. Verilen yanıt ise "Devletin güvenlik kuvvetleri duruma hâkim ve kurtulacaklardır". Bizler hep kurtulacağız umuduyla bekledik, bekledik.

ILHAN
(Madımak
semah gru

Evet, Sivas semahçılarının kişinin dis kaybettim Piri piril, olan, heps gelecek ve çocukları kaybetme geliyor. Se sırasında l o tatlı ve yer verdiğ karikatürü kaderi pay ne düşünc ayırımına v sonuna ge olarak ölü gerek, ölece hava (oksi sonrası be atamadım. gördüğüm oluyordun kaçırırm. kararı aldı baskılamay adına hem deyinca bi güçlerin y canavarlas Şu an hapi diyemiyor fukarası ol Sanırım bu Öc alma g bizi kin tut devam diva

İLHAN CEM ERSEVEN

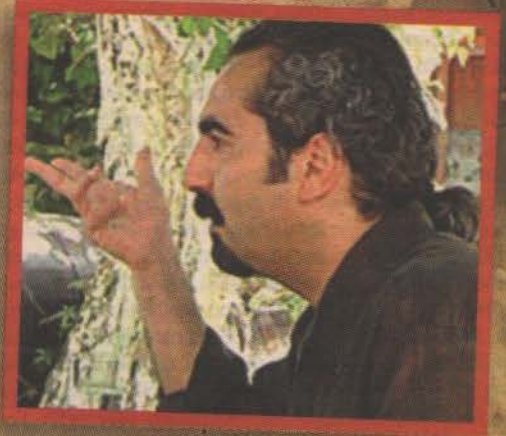
(Madımak'ta hayatını kaybeden semah grubunun hocası - Yazar)

Evet, Sivas'ta kaybettiğim semahçıların hocasıydım. Birkaç kişinin dışında hemen hepsini kaybettim. Bu çok acı bir olay. Pırıl pırıl, geleceklere aydınlık olan, hepsi okullarında başarılı, gelecek vaat eden bu güzel çocukları gök ekini biçilir gibi kaybetmek inanın bana zor geliyor. Semah çalışmaları sırasında başımın etini yiyen o tatlı ve muzip gülümsemesiyle Asuman'ı, ilk kez koreografide yer verdiğim küçük Koray'ı, yüreği biziyle atan, Asaf'ın çizdiği muzip karikatürlere gözünden yaş gelircesi'ne gülen sıcak yüreğiyle bizimle aynı kaderi paylaşan Hollandalı Carinna'yı unutmak olası değil. Yangın sırasında ne düşündüğümü tarif etmem olanaksız. Şok halindesin ve o an için olayların ayırımına varamıyorsun. Yangın sırasında, kaldığım odama çıkmıştım, yaşamın sonuna geldiğimi, biraz sonra öleceğimi düşündüm, yani ilk kez yoğun olarak ölümü hissettim üzerimde. Ama birden kendime gelip, "Ölmemem gerek, öleceksem de ölüme direnerek ölmeliyim" deyip pencereden sürekli hava (oksijen) takviyesi yaparak yaşama tutundum ve ölümü yendim. Olay sonrası benim için sıkıntılı geçti. Uzun bir süre olayın şokunu üzerimden atamadım, az da olsa bir travmatik durum yaşadım. TV'de bir yangın sahnesi gördüğümde büzülüyordum, sanki tekrar yangının içindeymişim gibi oluyordum. Halen o 33 canın fotoğraflarına bakamam, hemen gözlerimi kaçırıyorum. Ayrıca 20 yıldır da Sivas'a, 2 Temmuz anma etkinliği'ne katılmama kararı aldım, halen de kararım geçerli. Yıllar sonra aynı zihniyetin halen seni baskılamaya, sindirmeye, yok etmeye çalıştığını görüyorsun ve hem ölenler adına hem de gelecek adına kuşku ve korku duyuyorsun. Sivas-Madımak deyince bir toplu kıyım yapıldığını düşünüyorum, bilinçli bir şekilde iç ve dış güçleri'n yardımıyla. "Bunu yapanlar ve de yaptırınlar, nasıl bu kadar kıya olabilir, ednavırlaşabilir?" diye kendime soruyorum ama yanıtını bulamıyorum. Şu an hapiste olan, olayın faileri olarak yatan katillere de bir şey diyemiyorum. Yalnız onları zavallı, bu kadar tezgaha gelebilecek denli akıl fukarası olarak görüyorum. Neyin karşılığında böyle bir olaya giriştiler? Sanırım bunu da onlar kendilerine sormalılar. Öfkem var ama kinim yok. Öc alma gibi bir duygu asla. Çünkü sahip olduğumuz Alevi-Bektaşî felsefesi bizi kin tutmaktan uzak eyliyor. Pir Sultan Abdal'ın dediği gibi, "Kalsın benim devam divana kalsın" diyoruz.

SERDAR DOĞAN

(Kardeşi Serkan Doğan'ı kaybetti - aynı yangındaydılar)

Serkan bana emanetti. Bir süre barıkata yanında tuttum. Barıkata fahi saldırlar olunca, onu yulcaı kaptara gönderdim. Bir çabıya olursa barıkata olur, bizi epey haralayabilir hatta öldürebilirler ve belki o saatten sonra çekip giderler, kalanlar da kurtulur diye düşündüm. Elime aldığı bir demir küllük ayağıyla katlan dolaylıydı Serkan, sesi geliyordu bana kadar, "Korkmayın kızlar, elimdeki bu demir çubuk yok olmadan size işemem, yanma yaşanmam" diyordu. Ateş ve dumanın yoğunlaşmasıyla birbirimizi kaybettik. Elimle yoklayarak bulduğum odaların kapısını aralayıp aradım, seslendim. Sesini duymama karşın yan yana gelemedik. Serkan'ı ararken, bir aşağı bir yukarı çıkarken artık bedenim beni taşıyor, nefesim yetmiyordu. Ateş ve duman solunmaya başladım, ağzım burnum köpük köpük olmuştu, beynim ve iç organlarım ağzımdan geliyor gibiydi, o anki çaresizliğimi ve acımı kelimelerle ifade edemedim. Arook bilincimi yitirmek üzereydim ve kardeşlerimin, dostlarımın çığlıklarının yansımasına düştüm... Benim adın da açıklanan ölü listesi içinde varmış. Ankara'daki ailem, iki oğlunun cenazesini almak için yollara düşmüş iki tabutla... Şehre giriş yasak! Katliamcılara, kaçan katillere açık olan kent, ölülerini almaya gelen acılı insanlara yasak...

Sabah varabildikleri kentte, saatlerce ölülerini aramışlar. İki oğlunun cenazesini bekleyen iki gözü iki kanlı çeşme babam; bir yanı komaya halinde ağlarken benim morgtan yaklaşıp 12 saat sonra çıkıyor olmama, sevinmiş... Aynı yanık merkezi yoğun bakım ünitesinde tedavi olan Metin Altıok 6 Temmuz'a kadar direnip düşerken; Lütfiye (latif annem) Aydın ve eşi Cafer Can Aydın ile ben, hastaneden ağır yanık ve acılarla çıkabildik. Bedensel ağrıların sızlatırız geçiyor da, yüreğinizdeki sızı dün gibi kor kor yanmaya devam ediyor...

Ama bu yıl biraz farklı, bizim 20. yılımız; acımızın, öfkemizin dinmediği, mahkememizin halen devam ettiği 20. yıl... Kazandığımız bir şey var mı? Yok! Ne Madımak'ı müze yapabildik ne de yeniden düzenlenip; Madımak tabelasının söküldüğü ve bilim-kültür merkezi yapılan yere katillerin isminin de çakılmasına engel olabildik. O isimleri oradan indiremediğimiz gibi, "Dostlarımızın ismini kaldırırsanız, siz katillerinizle övünün!" çağrımıza da kulak asmadılar. Firari sanıklardan birinine Alman vatandaşlığının verilmesi de, yaramıza tuz-biber oldu.

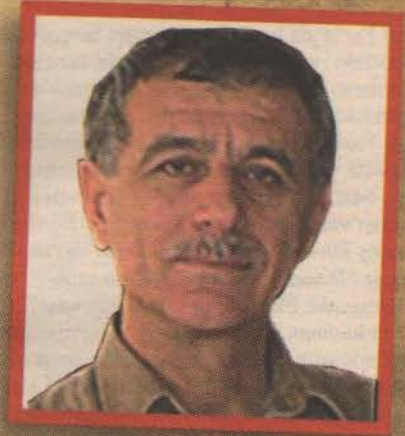
MURTAZA DEMİR

(Yazar - Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Kurucu Genel Başkanı)

Benim durumuma "göynüdü kaldı" derler buralarda; Banaz'da, Pir Sultan illerinde... Göynümeyi bilir misiniz; ne yanmayı ne de yaşamayı bilememeyi? Aslında 1993 yılının 2 Temmuz'u'ndan beri şu soruyu kendime sorarak yaşadım; "yanmak mı, içten içten göynümek mi?" Yanıtım çoğunlukla "keşke yansaydım!" oldu. Eşimi, dostumu, semahçımı, konuklarımı yaktılar! Onlar yandı, ben göynüdüm.

Neden? Sorusunu yanıtlamıyorum... Sorma nedenim; 'neden yaktılar'dan ziyade "insanı nasıl yakabiliyorlar" anlamak... Ağır geliyor ağır; bunlarla aynı çağda, aynı coğrafyada yaşamak zorunda olmak. Kim bunlar; nedir mesele? Din mi, ikellik mi, iktidar arzusu mu? Hayır hayır kalsın... Anlamak istemiyorum. Anlamaya dönük bir fikrim var elbet... Ama bu fikrim; iki yüz bin nüfuslu kentte "ben inanıyorum" diyenlerin arasından bir kişinin dahi çıkıp katliamı kınamaması, yargının, Diyanet'in, dönemin Başbakanı'nın ve Cumhurbaşkanlığı'nın yakanları sahiplenmeleri ve insan yakma eylemini meşrulaştırmalarını anlamama yetmiyor. Günümüz Başbakanı'nın katliam davasının "zamanaşımıyla" sonuçlanmasını "hayırlı olsun" diyerek karşılamasını, yakanların bağlı oldukları dernek, vakıf yöneticilerinin ve savunma avukatlarının iktidar partisini kurdıklarını, toplumun %50 küsurunun bu partiyi onayladığını ve iktidara getirdiğini siz anlıyor musunuz? Milletvekili, bakan, belediye başkanı, anayasa mahkemesi üyesi olabildiklerini... Bildiğim şu; 1560 yılında "Şu ellerin taşı hiç bana değmez / ille dostun gülü yareler beni" diyen Pir, kanlı Sivas'ta darağacına çekildi! Hiç kuşku yoktur ki, 433 yıl sonra, aynı kentin neredeyse aynı noktasında, Pir'i darağacına çekenlerin zihni torunları, bu kez de cumhuriyetin aydınlıklarını yaktılar... İki farklı Türkiye; biz onları, onlar bizi anlayamıyor... Bizim onları, onların Gezi Parkı refleksini anlayamadıkları ve şaşkın ördeğe dönmeleri gibi...

saldırganlar her
Lobide bulunanlar
an sehpa, koltuk vb
Nesin'e verilen üç
herkes dışındaki
mahal bir durum
nlar kalabalıklaştı,
penceresindeki
altı salonunun
iginan arkadaşlarına
belediye başkanı geldi
alabalık gittikçe
kadar yaklaşıyorlardı.
p, karşıdaki berberden o eli seyrediyorlar ve çok da
te bulunan kimi yönetici, yazar ve bilim adamları hemen hükümete
Bezirci üstlendi. Başbakan, bildiri yazmış ve bizlere okumak üzere
st kaptara kaçışmak durumunda kaldık. O saate dek otelin çalışan
"Durum vahim, kurtarılmızı" diye. Verilen yanıt hep aynıydı "Merak
rtulacağınız umuduydu bekledik, bekletildik.

AKTİF UMUT

İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ KARMAŞAYA
ÇILDIRMADAN NASIL GÖĞÜS GEREBİLİRİZ?

JOANNA MACY
CHRIS JOHNSTONE

İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ KARMAŞAYA ÇILDIRMADAN NASIL GÖĞÜS GEREBİLİRİZ?

Bizler dünyaya aidiz
ve kıymetli dünyamız
krizde. *Aktif Umut*,
yumuşak ama boyun
eğmez bir şekilde;
sürdürülebilirlik,
çevrecilik, yeni ekonomi
yahut sosyal adalet
hareketleri içindeki
çalışmalarının başansı
konusunda kaygı duyan,
 oynayabileceği rolü
bulmak isteyen herkese
rehberlik ediyor.

OKUYAN USLANMAZ

#okuyanuslanmaz

Okuyan Us, Flora Dizisi ile yeryüzü bilgeliğine bir kapı aralıyor. Bu kapıdan şu an itibarıyla görünen, yeryüzünün canını hissede lerin -dünyanın neresinde olurlar- sa olsunlar- onu kollamak ve gözetmek için türlü yollar buldukları... Biz onlara tanıklık ediyor ve geçmişin izlerini sürüp yarınları taşıyoruz.

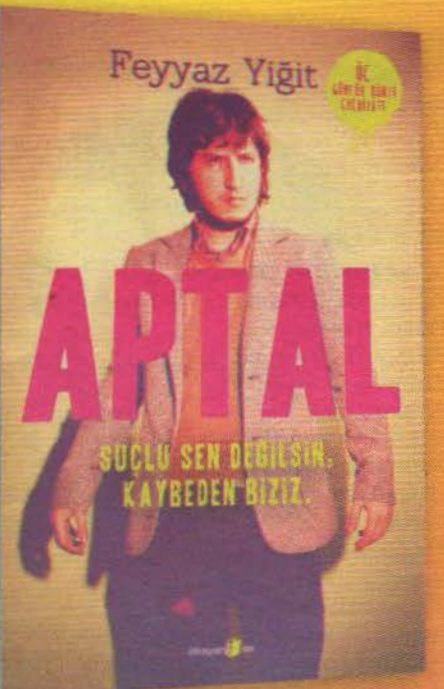
ÜÇ GÜNLÜK DÜNYA EDEBİYATI
GURURLA SUNAR

APTAL

Feyyaz Yiğit

SUÇLU SEN DEĞİLSİN
KAYBEDEN BİZİZ.

okuyan us.com.tr

@okuyanus

/okuyanusyayinevi

@okuyanus

/okuyanusyayinevi

/ucgunlukdunyaedebiyati

@ucgunlukdunyaedb

/floradizisi

"OKUYAN USLANMAZ"

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MANTAR

Çankırı'nın Çerkeş ilçesinin, adına Yakuplar denilen bir köyünde büyüdüm ben. İlkokul çağım gelene kadar o siyah beyaz Yeşilçam filmlerindeki kare gibi hatırlayabildiğim birkaç anım vardır. Bizim köy, ormanın içindedir. Karadeniz'e uzanan çam ormanları tam bizim olduğumuz yerden başlar. Anadolu'nun sadece kavak ağacından ibaret olan o çorak, kasvetli ve tozlu görüntüsüne inat, yeşilin her tonunun olduğu, ulu çam ağaçlarının, derelerin, göllerin, yaylaların bolca bulunduğu bir coğrafyadadır bizim köy. Köyde okul olmadığı için, ben beş yaşımı doldurduğumda aramızda bırakıp bu cennet köşesini göçtük geldik Ankara'ya. Ankara demek medeniyet demekti. Ankara demek bizim köy gibi geri kalmış, ilkel bir yerden sonra uygarlık demekti. Demekti demesine de Ankara dediğin gri beton kütlesine alışmadık bir türlü. Büyük şehir biz büyük gelmişti. O ışıklı yolları, güzel arabaları, sosyete manavlarındaki acayip meyvelerin yerine bizim oraların çam ve çimen kokusu hep bir özlem olarak kaldı. Okula başladıktan sonra her yıl annem, halam ve yengemlerle birlikte cümbür cemaat düzenli olarak tatillerde köye "güz" için dönerdik. El birliği ile buğdaylar, arpalar biçilir. Dedem, tırpanın girmedeği yerlerde gelinleri orak ile biçer. Patoz kurur, darı ve saman ayrılır. Biz çocuklara da koyunları, kuzuları, inekleri gütmek; tavuklara bakmak ile çapımız göre verilen işleri yapmak düşerdi. Mesela benim işim, tavuk ve civcivleri beklemektir. Kartal, doğan, gelincik, tilki bol bulunur bizim oralarda. Kaşla göz arasında kapar giderler, anlayamazsın.

Rahmetli dedem, üç köyün gönüllü imamıydı. Otoriter bir adamdı. Kendi kurallarına göre yaşar, kimseye kendi kurallarını dayatmaz, en yakın arkadaşı eşek olan bir adamdı. Eşegini alır, sabah ezanından sonra çıkar akşama kadar ormanda odun kırar, mantar toplardı.

Beni ayrı severdi. Takardı peşine, daha el kadar çocukken, saatlerce yürütür, ormanda peşinden gezdirirdi.

Annem söylenir dururdu dedem duymadan;

-Ne işin var senin ormanda, tarlada. Seni de peşinde götürüyor?

Yine böyle isyan ederken duydu galiba dedem ve hiç unutmadığım o lafı söyledi.

-Gelin, ormanda öğrenilen hiçbir şey unutulmaz. Belki bir gün lazım olur.

Annem pis bozulmuştu. Suçüstü yakalanmış gibi eğdi boynunu, dedemin yüzüne bile bakamadı. Dedem gülümseyerek "Hadi evlat çıkalım" dedi.

Yıllar geçti. Şu son olaylardan, üç beş ağaç için koparılan bu kadar tantanadan sonra dedemin söylediği o söz geldi aklıma. Aradan neredeyse 30 yıl geçti, bakalım aklımda ne kalmış ve dedemin dediği doğru mu? Ormanda öğrenilen hiçbir şey unutulmuyor muymuş?

Mesela çok mantar topladık. "Mantar, mevsiminde toplanmalı" derdi rahmetli. Mantar mevsimi sonbahar ve ilkbahar yağmurları zamanıdır. Yağmur ertesi ormanlık alanlarda, kuru pürlerin (çam yaprağı) altında duran ve taze görünen mantarların çoğu zararsızdır.

Zararsız mantarlar uzun bir şerit gibi dizilir ve beneksiz olur. "Kezate bir tane bulduğunda, tek değildir o. Maden bulmuşundur. Mevsimi haricinde gördüğün mantar zehirlidir. Mantarın mevsimi almaz. Orman mantar yağmur yağdıktan sonra yarım saatte çıkar. Orman berekettir evlat. Sen ona bakmasan da o sana bakar, karnını doyurur." diye anlatır da anlatırdı...

Ağaçların seyrek olduğu, sadece çayır alanlarda açıkta mantarlar olurdu. Bulması kolaydı.

"Dede dede... Bak mantar!" dediğimde "Kolayına kaçma, onlar zehirli, zehirli mantar saklanmaz. Bize açıktaki değil, saklanmışları lazım" derdi. "En lezzetli mantar en iyi saklanan, en zehirli mantar senin onu bulman için uğraşan olur evlat" diye de eklerdi.

Çayır ve çimen yerlerde mantar aramayın. Birkaç tür hariç, yeşillik alanda yetişen mantarlar zehirli olur. Açık alanda bulunan zehirli ve zararsız mantarı birbirinden ayırmak neredeyse imkânsızdır. Birbirlerine çok benzerler ve

Orman berekettir evlat. Sen ona bakmasan da o sana bakar, karnını doyurur.

renksiz olurlar. Tatları zaten öyle ahım şahım olmaz. Halk dilinde çayır mantarı, marketten kilosu bir/iki liraya alacağınız kültür mantarından çok da lezzetli değildir. Hayatınızı ortaya koyup risk almanıza değmez.

Ormanlık alanlarda mantar toplamanın en kolay yolu, yanınıza bir eşek almaktır. Eşek hem gizli mantar yataklarını kolay bulur hem de zehirli mantarı yemez. Eşek yerine koyun sürüsü de olabilir ama koyun sürüsü en fazla yarım dakikada mantarları bitirir.

Kafanıza göre topladığınız mantarları çok emin değilseniz; bir eşek, keçi ya da koyuna yedirmeye çalışın. Zehirli mantarı hiçbir hayvan yemez. Benekli ve çizgi filmlerdeki gibi çok düzgün, bozulmamış, kurtlar ve böcekler tarafından kemirilmemiş mantarlar zehirlidir. Yağmur mevsimi olmamasına rağmen labak gibi, Haziran sıcaklığında sırttan mantar

zehirlidir. Ve zehirli mantar kaynatılsa bile zehirlidir. Hiçbir şekilde zehrinden arıtamazsınız. Dibini kurtların kemirdiği mantarlar bile zehirli olabilir çünkü kimi mantarların sadece belirli bölgeleri zehirlidir. Garantisi yok.

Yanımızda hep eşek olurdu. Eşek denilen bu güzel hayvan hakkında neler hatırlıyorum? Eşegin yediği ve içtiği her türlü su ve bitki sayesinde hayatta kalırsınız. Eşek denilen canlının içgüdülerine güvenin. Ayrıca; çok akıllı hayvandır. Rahmetli dedem, ormanda eşeğine yük yüklerken, her zaman "Bak torun, bu hayvan keyfine düşkündür, üzerine ne yük bindirirsen taşır ama dengeli olmak zorundasın yüklerken." derdi. V şekline bir sopa yardımı ile dengeli bir şekilde yüklemek lazım.

Bir taraf öbür taraftan ağır olursa, eşek dengesini bulamazsa, huysuzlaşır. Huysuz bir eşeğe güç yetmez. Mesela eşeği ne kadar zorlarsan zorla dik yokuşu çıkmaz, o kadar akıllı bir hayvandır ki mutlaka eğimi daha az bir yol bulur gidilmesi gereken yere. Eşek aslında inatçı bir hayvan değildir; sadece akıllı hayvandır ve o yüzden inat eder. Dövsen de, öldürsen de o yokuşu çıkmaz, bilir ki mutlaka eğimi daha az başka bir yol vardır. Dengesiz yüklediğinde yükünü taşımaz, bilir ki daha doğru bir seçenek mutlaka vardır.

İssiz bir adaya düşsem, bu bilgiler eminim çok işime yarayacaktır. Yoksa bir dost meclisinde hoş bir muhabbetten ötesi değil işime fazla yarayacak bilgiler değil ama zihnimde yer etmiş. Yıllardır hiç aklıma gelmemiş ama unutmamışım. Üç sene önce hangi cep telefonu ya da hangi bilgisayar oyunu, hangi dizi çok popülerdi. Hangi film ortalığı kasıp kavuruyordu, ayakkabı almak için hangi AVM'ye gittim hatırlayamam.

Dedemin söylediği gibi ormanda öğrenilen hiçbir şey unutulmuyormuş. Ormanlarımıza, ağaçlarımıza, denizlerimize, hatta yeri geldiğinde iki ağacımıza bile sahip çıkalım ki, çocuklarımız da ormanlarda örgensin kuralları. Belki kasvetli bir şehrin ortasındaki bir ağacın dibinde mantar toplamayacaklar; eşek gütmeyecekler ama bir ömür unutamayacakları, belki de en güzel hatıralarını o ağaçların gölgesinde yaşayacaklar. Bu hatıraların içerisinde bir ağaç her zaman olacak. Kim bilir! Ormanlarımızın, ağaçlarımızın sadece ormanda geçerli olması gereken orman kanunları ile yok edilmesine izin vermeyelim.

Toprağın bol olsun dede. "Yaş dal kesen zalim, baş da keser, kol da keser." derdin de, ne değini bu moderen dünya denilen vicdansız günlerde daha yeni yeni anlıyorum... 🌱

AHMET KEKEÇ
(Star Gazetesi Yazarı)

Değişen mecra!

Çevreci hassasiyetlerle başlayan bu protestolar mecra değiştirdi. Başka güçlerin de katılımıyla bir hükümet darbesine dönüştü. Artık iş sadece çevreci düşünceler ya da farklı taleplerin dillendirilmesi değil, gayri memnunların sokaklara çıkarak, kaos yaratmak, olabiliyorsa hükümet düşürmek olarak görüyorum. Tarafların sükuneti ya da tavrına bağlı olarak değişebilir. Hükümetin en azından çevre konusundaki taleplere karşılık verdiğini düşünüyorum. Karşıımızdaki aktörler sadece hükümet ya da çevre yanlıları değil. Bunlar köprünün yapılmaması, Kanal İstanbul'dan vazgeçilmesi, havaalanının yapılmaması taleplerinde bulunuyorlar. Burada Türkiye'nin bağımsızlığını ilgilendiren bir konu var. Kendisine komite ismini veren bir oluşum siyasi iktidarı bu konularda sıkıştırabiliyorsa, orada başka bir takım şeyler aramak gerekir. Başka niyetler vardır. Normal ülkelerde bu insanlar casusluktan tutuklanırlar ama bizde çevreci diye taltif görüyorlar.

NEVZAT ÇİÇEK
(Yazar)

Sosyal medyanın gücünü çok iyi kullandılar!

Nasıl başladığıyla ilgili birinci görüş; masum başladığı ve sonradan saptırıldığı görüşü. İkinci görüş de; başından beri organize bir iş olduğu. Daha çok AKP tabanında dillendirilen görüş. Bence ilk gün ağaç meselesi denilen mesele beni tatmin etmişti. Osman Pamukoğlu, İşçi Partisi, TGB işin içine girince ben de desteğimi çektim. Bence de artık süreç farklı ilerliyor. Toplumsal muhalefet açısından yeni bir yöntem ortaya çıktı. Sosyal medyanın gücünü çok iyi kullandılar. Buradan bir güç birliği doğar mı sorusu soruluyor, bunun uzun vadede oluşacağına inanmıyorum. Çözüm sürecinin aktörleri Gezi Parkı'na mesafeli duruyor. Bu tip bir meselede Ak Parti seçmen tabanının Ak Parti tarafında kümelendiğini düşünüyorum. İnsanlar bunu kendisine ve İslam'a yönelik bir hareket olarak algıladı. Bence Başbakan bunu çok güzel okudu. Sorgulanması gereken birçok şey sorgulanmayacak. Ak Parti, seçim süreçlerinde gerginlikten besleniyor, sol muhalefet altın tepsi için de bu fırsatı sundu.

GEZİ PARKI OLAYLARINA BAKIŞ

AHMET TEZCAN

(Yazar)

Siyaseti resetleyip, siyasetçilere kendileri update etme fırsatı sundular!

Gezi Parkı olaylarının çıkış noktası, yani sabah baskını ve çadır yakma olayı, izah edilebilir olmamasına rağmen, bu berbat hadiseden bence çok iyi sonuçlar çıkacak. Orada gençler bir haksızlığa doğal bir refleksi ortaya koyarken, kısa sürede siyasi katılımları reddettiler, kendilerini şiddetten uzak tutup marjinalleri açığa düşürdüler ve bir ara Twitter ortamında yazdığım gibi “Siyaseti resetleyip, siyasetçilere kendileri update etme fırsatı” sundular. Bunu çok önemsiyorum. Elbette işin içinde yerli yabancı küresel sermaye gruplarının, terör örgütlerinin, içerden ya da dışardan istihbarat ajanlarının ve pespayeleşmiş fanatik siyasi grupların provokasyonları da var. Ancak çıkış noktasındaki öz önemli, işte ona Gezi Ruhu diyor gençler. Bu ülkede çok ruh dolaşır, mesela her 10 yılda bir dolaşan ruhlar yüzünden darbeler olurdu. Bu kez -birileri darbe hevesine kapılsa da- dolaşan ruh bambaşka. Bunu iyi analiz eden ve kendine çekidüzen veren siyasetçiler uzun vadeli bir kazanım elde ederler, Türkiye kazanır. Edemezlerse Türkiye kaybeder. Şiddet’in hiçbir işe yaramayacağı bir kez daha görüldü. Hem sivil şiddetin hem de “rejimin refleksi” diyebileceğimiz devlet şiddetinin çözüm olmayacağı açık. Şimdi parklarda forumlar yapılıyor ve ben bunu çok önemsiyorum. Siyasetçilerin o forumları homurdanmadan, ilgiyle takip etmeleri gerekir. İktidar bir yana, bu sürecin daha çok muhalefeti salladığını, sarstığını düşünüyorum. Daha doğrusu saygıya değer bir muhalefetin olmayışının tehlikelerini, zararlarını çok net gösterdi Gezi olayları. İktidara da muhalefete de ayna tuttu ve kendi yüzünü gösterdi. İşin içine karışan provokatif dinazor yapının çözüm sürecini ve ülkenin ekonomik ve sosyal kazanımlarını baltalamak amacıyla olduğunu da fark ediyor gençler ve bence siyasetçilerden daha titiz davranıyor. Bu tavrın da çözüm sürecine katkısı olacağını düşünüyorum.

HALİME KÖKÇE

(Star Gazetesi Yazarı)

Sessiz çoğunluk “şımarıklık” diyor!

Gezi Parkı’nda başlayan eylemi o ilk haliyle kamu vicdanına çok daha hitap eder buluyorum. Rant karşısı bir kent bilinci ve çevre duyarlılığı olarak devam etseydi bence muhafazakar kesimden de çok yüksek destek alabilirdi. AK Parti’nin seçmen kidesinde ve daha geniş çerçevede bakarsak, muhafazakar toplum kesiminden de sempati kazanabilirdi. Polisin ilk müdahalesinin eylemi provoke eden unsurlardan biri olduğunu düşünüyorum ama polis şiddetinin haklaştırmayacağı bir yöne evrildi eylem ve o dakikadan sonra sessiz çoğunluk için mahkum edildi. Çünkü Türkiye toplumunun kahir ekseriyetinde karşılığı olmayan bir eylemlilik söz konusuydu.

Gezi eylemine otantik bir misyon biçmeye çalışanların Gezi’nin içindeki birbiriyle tezat unsurları ayrıştırmaktaki gönülsüzlük ise Gezi’nin mesajının vandalizme, ulusalcı hassasiyetlere ve şiddet eğilimli sol örgütlere esir edilmesine yol açtı. Kişisel bakımdan ziyade, toplumun Gezi’ye muhalif kesimin bakışını yansıtmak isterim; ortada bir insan hakkı ihlali yokken, ekonomik çöküşün yol açtığı toplumsal bir rahatsızlık söz konusu değilken, hükümet konuyla ilgili heyet görüşmeleri yapmışken, pek çok konuda mutabık kalınmışken, yürütmeyi durdurma kararı alınmışken ve hukuki süreç devam ediyorken bitmeyen bir eylemlilik hali içinde olmayı sessiz çoğunluk, eylemci azınlığın şımarıklığı olarak okumaktadır.

MEHMET BEKAROĞLU

(Prof. Dr. ve Yazar)

“Biz biliyoruz, biz yönetiyoruz” tarzına itirazdır Gezi Parkı!

Gezi Parkı’yla birlikte toplumsal kutuplaşma derinleşti gibi bir manzara var. Bunu özellikle Başbakan istedi ve doğrusu böyle olması için her şeyi yaptı, yapmaya devam ediyor. Türkiye’nin klasik siyasal sosyolojisi, % 65-35 dizilişi

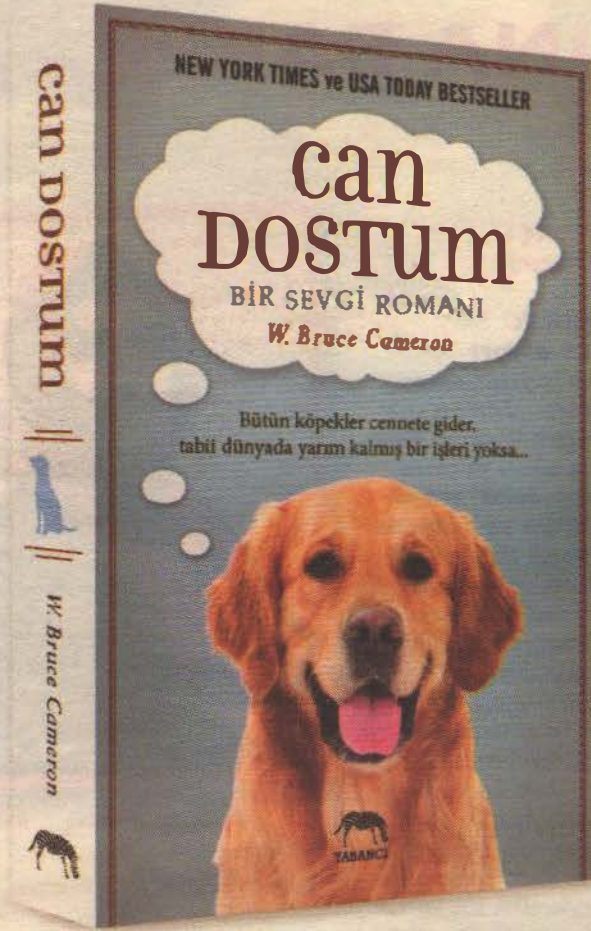
sert bir şekilde işliyor; toplum muhafazakar / mutedeyyin- modern / laik şeklinde yeniden cepheleşti. Oysa Gezi Parkı bu değildi; ben Gezi Parkı’nda esasen bu kimlik siyaseti ve siyasetin hiyerarşik yapılanmasına, yukarıdan aşağıya buyurganlığına, başkan / şef ve adamları egemenliğine, üyelerin / seçmenin araçsallaştırılmasına itirazı gördüm. Okumuş genç insanlar, “böyle olmaz, biz varız, bize sormak zorundasınız” dediler, insanlar yaşam alanlarına, kentlerine, yaşam tarzlarına, kişiliklerine sahip çıktı, siyasetçilere “sizi seçiyoruz ama size irademizi teslim etmiyoruz, bize sörarak yönetin” dedi. Gösterilerde Başbakan’ın hedef olması, öfkenin Erdoğan ve AKP’ye yönelmesi, iktidarda olmasından, görünenin o olmasından kaynaklanıyor. Bence Başbakan Erdoğan kadar, muhalefet lider ve partilerine, hatta sendika, oda ve diğer yapılara karşı da tepki vardı. “Biz biliyoruz, biz yönetiyoruz” tarzına itirazdır, Gezi Parkı.

Bu sürecin devamını ön görmek çok zor ama en azından siyasetin bundan sonra farklı olmak zorunda olduğu açık. Gezi Parkı’ndan sonra en katı yapılar / partiler bile daha katılımcı olacak, siyasetçi sadece seçimlerde değil, sonrasında da, yönetirken

de üyeleri / seçmeni dikkate almak zorunda kalacak. Kimse “Ben seçildim, dört-beş yıl istediğimi yaparım” diyemeyecek artık. Çünkü insanlar hak arama konusunda cesaretlendi, kendisinin özne olabildiğini gördü, değiştirebileceğini, etkileyebileceğini biliyor. Özet olarak “oligarşi geleneği” müthiş bir şekilde darbe aldı. Tabii şunu da söylemek durumundayız; Gezi Parkı’nda örgütlü bir yapı yok, oradan bildiğimiz tarzda bir siyaset, siyasi parti çıkmayacak ama Gezi Parkı, orta ve uzun vadede bir bütün olarak siyaseti etkileyecek. Bence durumdan vazife çıkarmaya kalkanlar avuçlarını yalarlar; eğer muhalefet buradan hükümet yıpranacak biz kârlı çıkacağız gibi düşünürse yanılır. Bence Gezi Parkı’nda hepsi birbirine benzeyen muhalefet partilerine de kırmızı kart gösterilmiştir. Eğer parklarda yapılan forumlara gidip konuşulanları izlerseniz bunu açık bir şekilde görürsünüz. Kısa vade içinse benim endişelerim var; özellikle Başbakan toplumu çok geriyor; tabii muhalefet de aynı şeyi yapıyor. Mahallelerde yaşam tarzı ve mezhep temelli ayrışma derinleşiyor. Daha seçime 8 ay daha var; bu gerginliğin sürdürülmesi mümkün değil. Başbakan “safları sıklaştırma” adına toplumu düşman cephelere bölüyor, bu sağlıklı bir gidiş değil. Belki bu şekilde seçim kazanılabilir ama böyle bir toplumu yönetmek mümkün olmaz. Birilerinin sükunet çağrısı yapması gerekir; farklı olanların bir arada yaşamasının iklimine, daha da önemlisi hukukuna ihtiyacımız var.

28 Şubat’ı unutmayalım; toplum bu kadar çok gerginliği taşıyamıyor, bir zaman sonra gerginliğin aktörlerini tasfiye ediyor. 28 Şubat’tan sonra öyle oldu; 2002 seçimlerinde işbirlikçisine mağduruna bakmadan tüm aktörler parlamento dışı bırakıldı. Demem o ki; mevcut siyaset ya değişecek ya da tasfiye olacak. Gezi Parkı için birçok şey söyleyebiliriz; Başkanlar, durumdan vazife çıkaranlar; eski rejim kalıntıları, komplolar, lobiler vs. ama şu iki kavramı kimse unutmamasın; adalet ve özgürlük. İktidar; Başbakan Erdoğan, buradan sağlıklı bir şekilde çıkmak istiyorsa adalet ve özgürlük kavramına baksın. Muhalefet buradan bir şey çıkarmak istiyorsa, onlar da bu iki kavrama, adalet ve özgürlüğe baksın.

NEW YORK TIMES BESTSELLER LİSTESİNDE TAM 52 HAFTA KALDI.

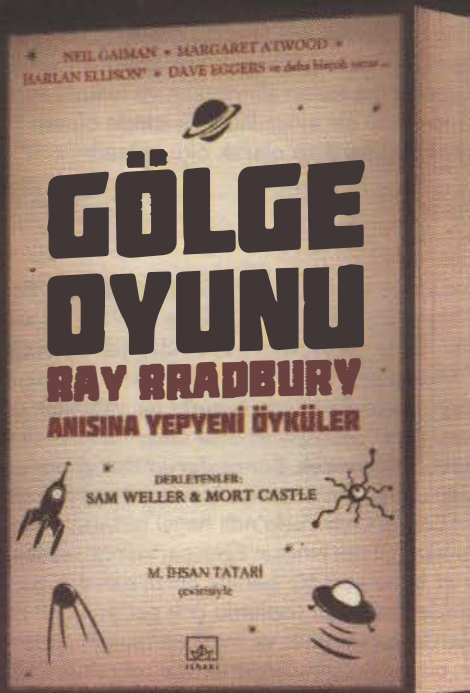
1 HAFTADA 2. BASKI

BÜTÜN KÖPEKLER CENNETE GİDER,
TABİİ DÜNYADA YARIM KALMIŞ
BİR İŞLERİ YOKSA...

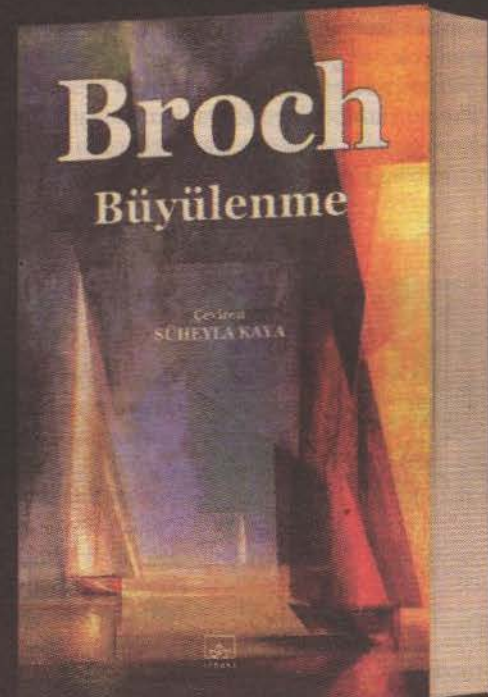
Ödüllü yazar W. Bruce Cameron'dan, hayatın anlamının peşinde koşan bir köpeğin hikâyesi...

www.yabanciayinlari.com
facebook.com/yabanciayinlari
twitter.com/yabanciayinlar

Neil Gaiman, Margaret Atwood,
Harlan Ellison ve Dave Eggers gibi
günümüzün birçok usta yazarından
Ray Bradbury anısına yepyeni öyküler...

"Broch'un *Büyülenme* adlı romanı yirminci yüzyılın en önemli romanlarından biridir, hatta belki de Thomas Mann'ın *Doktor Faustus*'undan daha başarılı olduğu söylenebilir. Her iki eser de Hitlerizmin psikolojik kökenlerini açığa çıkarmaktadır."

George Steiner

www.ithaki.com.tr | İnternet satış: www.ilknokta.com

twitter.com/ithakiayinlari

facebook.com/ithakiayin

Canal Dağıtım PUNT

Bir insan düşünün, peşinde dönemden döneme sıçrayan mağduriyet. Açlık, yoksulluk, ölüm, hürriyet derdi. Bu, hakkında idam isteyenleri tarih sahnesinde yenip, kendisini savunanlara yenik düşen HÜDÂ KAYA'nın hikâyesidir...

SİZLERİ RAHATSIZ ETMEYE GELDİM

Başlarken: Ben de bu üç haftayı yaşadım. Bu ayki yazı, kabuklaşmış yaralarından bantlarını söküp gülümseyenlere...

İran Devrimi'nin ardından Fransa'dan memleketine dönen Humeyni'yi Ali Şeriatî'nin resimleri karşılar. Tahran'daki bir kütüphanede verdiği derslerle devrimin tohumlarını atan Şeriatî'ye böyle teşekkür etmektedir İranlılar: Yıllar sonra, eşi Puran Şeriatî, o günleri anarken "Yaşasaydı, Mallalar onu da hapsedirdi" diye anlatır. Devrimden önce ölünce insan, teşekkür zahmet vermiyordu...

Herkesin sesinin boğulduğu 28 Şubat'ta, kendini üç kızıyla cezaevinde bulan Hüdâ Kaya'dan esirgenen nezaketin nedeni, tanıklığının sürmesi. Tarihten başa saralım...

Türban eylemcisinden, başörtü direnişçisine...

"Türban eylemlerinden 51'ine idam istendi."

"Malatya'da geçen ay Cuma namazı çıkışında türban gösterisi yaparak, kenti savaş alanına çeviren 75 kişi hakkında DGM'de açılan davanın ilk duruşması..."

12 Haziran 1999 tarihli Hürriyet Gazetesi haberi, "İdam

istenenler arasında 39 yaşındaki Hüdâ Kaya ile, imam nikahıyla evliliğinden dünyaya gelen kızları 19 yaşındaki Zehra Nurulhak Saatçioğlu, 18 yaşındaki Gülan İntizar Saatçioğlu..." diye sürüyor.

28 Şubat'ın medya iklimini de ortaya koyan bu haber, Hüdâ Kaya ve kızlarının 2004'e kadar sürecek tutuklu hayatının da sinyali...

"28 Şubat 1997'ye kadar başörtüsü yasaklanma karşı desteğimizi hangi şehirde olursa olsun vermeye çalışıyorduk. Üniversite ve liseelerde okullara alınmayan kızlarımız 'Sinüzit hastasıdır, başını örtmesi gerekir' gibi saçmasapan doktor raporları ile başörtüsüyle okula girmeye çalışıyorduk. 38 yaşındaydım. Bir yazı kaleme almıştım, 'Ulusal Bir Heyecan Gecesi ve Başörtüsü'. Gözaltına alındım, tutuklanarak cezaevine gönderildim. Karar mahkemesinde salıverildim. 99'da dışarı yeni çıkmıştım ki, Malatya İlnönü Üniversitesi'nde de yasaklar başladı. Üç

kızımın destek eylemine gittik. Nurulhak fotoğraf çekiyordu, İntizar Özgürlük Türküsü şairini okunmuştu, Nurchan Özgürlük Duası ettirmişti. Üçü de Malatya İmam Hatip Lisesi'ndeydi. Eylemin ardından yüzlerce insan gözaltına alındı. Evlere baskı yapıldı. Cezaevinden yeni çıktığım için avukatım 'Siz de arananlar arasındasınız, evde kalmasanız iyi olur' dedi. Aynı evlere dağıldık. Kızların okuldan döndüklerinde, ben de kaldığım evde TEM tarafından gözaltına alındım. Tutuklandık."

Cezaevi günleri başlar ama ortada suç yoktur. Suçlarını öğrendikleri an, bulundukları yerde aslında nasıl yalnız olduklarının nişanesi olacaktı:

"Suçumuzu bilmiyorduk. Bir gün kağıda gelen gazetelerden neyle yargılandığımızı öğrendik: İdam. İlk mahkemede bizimle tutuklanan diğer kadınlar tahliye edildi, biz gittik geldik. 4 kez içeri girdim, 3 yıl yatım. Tamamını yaşamış olsaydım çok daha fazla yatacaktım. Nurchan 18 yaşından küçük olduğu için 8 ay, Nurulhak 1 yıl, İntizar 2 yıl cezaevinde kaldı..."

Siyasal mücadeleyle tanışıp, gözaltından cezaevine bütün süreçleri deneyimleyen Hüdâ Kaya geçirdiği dört yılı anlatırken, bir dönemin panoramasını da çiziyor:

"Daha önceki darbe, zulüm süreçlerinde İslamî camiayı pek göremiyorduk. Maalesef, farklı kesimlerden işkencelere maruz kalanları izlerken, empati geliştirmedik. Ne zaman ki 28 Şubat geldi, o gün evden çıkmak zorunda kaldık... Kağıt hayatı boyunca çok ilginç anılar yaşadım. Dersim'den tutuklanan kızların hikâyelerini dinlediğimde 'Ben de bunları yaşasam dağa çıkarım' demiştim. Leyla Zano'nın başına 90'larda gelenlerin ne demek olduğunu, Merve Kavakçı'nın 1999'da yaşadığı hadiseyle anladık."

Hepsi teker teker tahliye olur, hayat onları yeniden birleştirir. 28 Şubat'ı ortaya çıkaran şartlar değişir,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

gökten bir iktidar düşer, onlar erer muradına biz çıkarız kerevetine...

Bu hikâyenin sonu bu değil...

Hüdâ Kaya'nın kızı Nurulhak Saatçioğlu cezaevinden çıktıktan 6 ay sonra bir arabanın çarpmasıyla hayatını kaybetti. Kızının yasını tutan Hüdâ Kaya için, onunla birlikte verdiği mücadelenin olduğu yer ne oldu peki?

"28 Şubat'ın acıların, mağduriyetlerinin sonucunda bugünkü iktidar ortaya çıktı. O sürecin doğumu da diyebiliriz. Bu mağduriyetlerin çözüleceğine dair ciddi umutlar besledik. Fakat maalesef başörtülü kadınların bir yasakla karşılaşmama adına dair bir güvence oluşturulamadı. Artık benim nazarımda Ak Parti güvenilirliğini, samimiyetini bitirdi diyebilirim. Öyle ki dünyaya ayar çeken, ülke içinde insanların en mahrem meselelerine kadar söz söyleyen bir başbakanımız varken hâlâ başörtüsü konusundaki yasağın çözülememiş olmasını inandırıcı bulmuyorum."

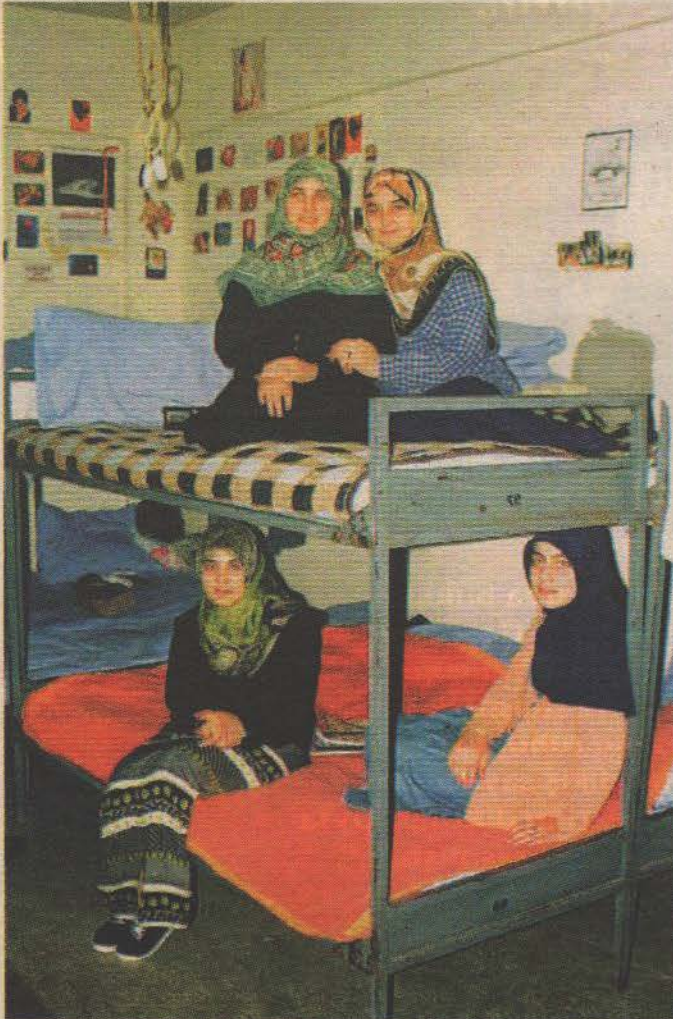
Adaleti tutanlardan olmak...

Geçen sene Roboski için Fatih'te düzenlenen Kardeşlik İftarı'nda satırlı saldırıya uğrayanlardan biriydi Hüdâ Kaya. Bu yıl Gezi Parkı'na destek verdiği için ölümle tehdit edildi... O, her dem kendisini muhalefet kulvarına atan şeyin ne olduğunu biliyor:

"Neden uyuşamadık? Ulusalcı, Kemalist, darbeci zihniyete karşı direnme noktasındaydık. Dün sisteme muhalefet eden, sistemin hiçbir noktasını meşru kabul etmeyen İslamî camiadan pek çok insan Ak Parti üzerinden sisteme entegre oldu. Dört elle onu savunma noktasına geldi. Bizim cami kadınları, çocukları, kızlara telafisi mümkün olmayan bedelleri yaşatanları hukuken maruz görebiliyor. Roboski, Pozantı... 'Başörtülü aday yoksa oy da yok' kampanyası sırasında Gezi'dekilere nasıl 'çapulcu' dediyse bize de 'haddini bilmezler' demişti Başbakan. Söz bitiyor."

İki dönemin de ötekisi olan Hüdâ Kaya'nın yaşadıklarına virgül koyalım... O "Adaleti şahit olanlardan olun" diyerek devam ediyor yoluna. Ve belki Ali Şeriatî'nin sözünü tutup, "birilerini rahatsız ederek..."

Bitirirken: Gezi'ye ilk kepe vurulduğunda ortaya çıkan Katolik Ermeni Mezarlığı'nın taşları alelacele örtüldü. Divan Otel'i'nin altından Harbiye Askeri Müzesi'ne kadar uzanan mezar "isimlak" edildiğinde taşların çoğu, içinde Park'ın da olduğu çeşitli binaların temeline dağıtılmış, sakinlerinden pek azı kendine yatacak yeni bir yer bulmuştu. Şanslılar Şişli Katolik Ermeni Mezarlığı'na götürüldü... Kader bu iki eski mezarlığın sakinlerini Gezi vesilesiyle yeniden birleştirdi. Divan Otel'i'nin altında ebedi istirahatlerinde pek de istirahat edemeyen eski komşuları gibi, Şişli Katolik Ermeni Mezarlığı'ndakiler de yaşanan şiddetten nasibini aldı. Mezarlıkta eylemci arayan polisin biber gazı yaşayanlara kastederken, ölümleri de derin uykularını böldü galiba...

“Yalnızlık kurşun geçirmez. Dostluk, aşk, aile geçirmez. Hiçbir şey geçirmez. Dışarıdan sokmadığı gibi içeriden de çıkartmaz. Cerahat yapar. Antibiyotığını de kendinde besler. Yeter ki nerede olduğu bulunsun...”

“Üç kez tekrarladım şu kelimeleri yüksek sesle, çocukken yaptığım gibi. Üç kez. Yanlış bir iş yaptığım zaman babamın bana kızacağını düşündüğüm günlerde korkumu silmek için söylediğim o sihirli sözleri tekrarladım: Hiçbir şey yok! Hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok...”

“Kendimi defalarca buldum, defalarca kaybettim. Gerçek adımlı hatırlamıyorum. Kimliğimi bir çocuğa sattım. Çirkinleşmek için çok uğraştım. İsteyene ruhumu kiraladım. Vücudumdaki dikiş sayısını artık bilmiyorum. Hayatımı diktiler. Oysa yırtmak için çok uğraşmıştım.”

KAYRA

"Bir bulsam
bu hayatların
müsveddelerindeki
el yazısının sahibini!
Birileri pişman olmalı
beni hayal ettiğine!"

"Hiçbir şey
hayatın sonu
değildir! Çünkü
sen ölürsün,
başkaları yaşar!"

"Yanıtı olmayan
bir soru olarak
geldim dünyaya.
Ve sorusu olmayan
bir yanıt gibi de
gidiyorum."

"Âşık oldukları halde
okullarına, işlerine
giden, sanki hiçbir
şey değişmemiş gibi
davranan insanlardan
hep iğrenmişimdir."

"Bugün
televizyonda
ölenler
biz değildik.
Ne güzel!"

"Dünya
uydurulmuştur!
Caddeler, evler,
giysiler...
Her şey."

"Ailemin evindeki yatak,
uyuyabildiğim nadir yerlerden biriydi.
Ama ben kan kustum oraya.
Bilemezlerdi... Annem bilemezdi
dünyanın sonunu doğurduğunu..."

"İyi bir gösteriyiz
bizi seyredene.
Onun için ölüp ölüp
doğuyoruz. Gösteri
devam etsin diye."

"Sorarlarsa 'Ne iş yaptın
bu dünyada?' diye, rahatça
verebilirim yanıtını:
'Yalnız kaldım. Kalabildim!
Altı milyarın arasına
doğdum. Ve hiçbirine
çarpmadan geçtim
aralarından...'"

"Yaşama hastalığı...
Bir çeşit alerji.
Oksijene."

"İstanbul. Taksim... Bir zamanlar hayat öyle gerektirdiği için bir hafta boyunca sabahladığım ve banklarında yattığım parka doğru bakıyorum. Birkaç adım atıp gitsem mi o bankları görmeye derken vazgeçiyorum."

"Uyuyan halkların yataktan düşme zamanı geldi. Gözkapaklarının jiletlerle kesilmesinin zamanı."

"Ahlak çoğunluğun görüşüdür, toplumsal sözleşmedir, derler. Ve geceleri o çoğunluk yoktur. Ve o sözleşmenin altına bastıkları parmaklarını çok daha başka işlerde kullanırlar."

"Dünya boşa dönüyordu. Kaza yapıp ters dönmüş bir arabanın boşa dönen arka lastiği gibi! Hiçbir işe yaramıyordu. Belki bir palmiye yaprağı bağlansa ilkel bir vantilatör yapılırdı. Ama dünyaya ne bağlanırsa bağlansın, durmadan dönmesi yararlı hale getirilemezdi."

Çizen: Emre Orhun

KINYAS

"Dürüst olalım...
Dinler ve tanrılar!
Hepsi ben
ölünceye kadar."

"Hiçbir yere
ait olmayanları
iyi tanırım.
Her yere aitmiş
gibi davranırlar."

"Çok şey gördüm,
beni yüzüstü
gömün."

"İçi ne kadar
doldurulursa
doldurulsun,
yine de hafiftir
hayat. Çünkü altı
deliktir. Delikse
ölümdür!"

"Belki de
tek sorun şuydu:
biz ne istediğimizi
bilememiştik hiçbir
zaman.
Ve dolayısıyla
her şeyi
deniyorduk."

"Hayat sensin.
O kadar.
Büyütülecek
bir şey değil."

"Plan yok!
İşte, bütün
plan bu."

"İnsanlar taşırlar insanları. Kundaktayken,
tabuttayken. Hep taşıyacak birileri olur.
Bazıları dostluktan, bazıları cepteki paradan,
bazıları da içinde bulundukları sistem bir
gün onlara da taşınma sırasının geleceğini
söylediği için taşırlar insanı..."

"Doğduğumdan
beri ölüm
döşüğündeymiş
gibi yaşıyorum."

Gezi parkı içinde kuş seslerini, ihlamur kokulu ağaçları ve serin ağaç gölgelerini barındırdığı kadar; kimsesizleri, kimliksizleri, kaybedenleri, kaybolanları da barındırır. İşte onların Gezi parkı eylemleriyle ilgili görüşleri...

GEZİ PARKINI EVİMİZ GİBİ SAVUNDUK

Kent merkezlerinde olan parkların solakta yaşayan insanlar için büyük avantajları vardır. Sizin için güvenilir olmayan her mekan, solakta yaşayan insanlar için mükemmel bir sığınaktır. Gezi parkına AVM yapılacak olması doğa severleri etkilediği kadar, o parkta yaşayan tinerleri ve evsizleri de derinden etkiledi. Ama en az AVM kadar Gezi parkında konaklayan insanlardan da rahatsızlar: "Evimize habersiz binlerce misafir geldi bir gecede, kendi evimizde yabano gibi kaldık" diyorlar.

3 yıldır Gezi parkına ikamet eden Serkan, olayı "Parkta bir aydır ufak tefek eylemler oluyordu, o gece de bir grup gelip çadır kurdu. Divan otelin karşısında şarkılar söylüyor dans eden keyifli bir ekip vardı. Biz de uzaktan onları izliyorduk. Ben gece saat 2 gibi uyudum, sabah 5-6 gibi bomba ve bağırma sesleriyle uyandım. Bir mevzu olduğunu anlayıp, belimden emaneti çektim ama gözlerimi açamıyordum. Nefes alamıyordum, gözlerimi biraz açıp baktığımda bir sürü polis gördüm. Bir abla beni kolumdan tutup bir köşeye çekerek yüzüme limon sürdü, iki gün gözlerim yandı." diye anlatıyor.

Daha uzun süredir Gezi parkında yaşayan Ahmet ise "Ben bu parkın yıkılmasına da, bu kadar kalabalık olmasına da karşıyım arkadaş. Ben 14 yaşından beri buralarda yaşıyorum. Parkta çok anılarımız var; geçmişte hırsızlık da yaptık, dayak da yedik burada. Ben ilk bu parkta bir ağacın dibinde bıçaklandım, öleceğimi ilk o ağacın dibinde kanlar içinde yataken hissettim. Böyle anıların üzerine kurulan dükkanlarda bereket olmaz zaten. Buradan başbakanın sesleniyorum; sen bu inşaatı Hakkârî'ye benim köyüne yap, beni de işçi olarak al. Hem beni kurtarırsın hem de oadaki insanları sevindirirsin." diyor.

Eylemi ve ağaçlarının kesilmesini hiç umursamadan, direkt bedava yemeğe kilitlenen de var aralarında "Ben

bu kadar ücretsiz yemeği daha önce hiç görmemişim. Günlendir hiç sinyal çekmedim (insanlardan para toplama yolu) ama param olmadan karnım da doydu sigaram da hiç eksik olmadı, eylem boyunca en az üç kilo aldım. 2 aydır belimde ağrı vardı, burada kurulan revire gittim, doktor bana bir ilaç verdi, 2 saatte geçti. Bence bu eylem yaz boyunca sürmeli. Artık park içinde tiner, bali filan da kullanmıyoruz insanlar rahatsız olmasın diye, bize de iyi geldi eylem. Yemek yapanların ellerine sağlık." diye özetliyor eylemi Fatih.

Günlerdir hiç sinyal çekmedim ama param olmadan karnım da doydu sigaram da hiç eksik olmadı, eylem boyunca en az üç kilo aldım.

Porno dergisinde gördüğü kadına âşık olan, bütün ortamlarda alay konusu olmasına rağmen bu âşkıdan vazgeçmeyen, kadının en edepli fotoğrafını koparıp cebinde taşıyan Kemal ise "Bu ağaçları kesmek, şimdiki devlet büyüklerimize düşmez, kim diktüyse o isterse keser. Hem bu ağaçların en küçüğü bile kesmek isteyenlerden büyüktür. İnsan büyüğüne kıyar mı, öbür dünyada bunun hesabını nasıl verecekler! Burada mutuyuz bizi sizden, sizi bizden gizliyor bu ağaçlar." diyor.

Bence de Gezi parkı eyleminin önemi çok büyük, bir yönetmen veya yapımcıyla tineriye omuz omuza direnmeye yöneltken kavgaya asla yenilmez çünkü. Ben, polisin müdahalesi başladığında hemen çocukların yanına gittim. Hepsini bir köşede, biber gazının oluşturduğu duygusal ortamda ağlıyordu. Bir süre onlara ağladıktan sonra gözyaşlarını sildik ve yüzlerimize bağlamak için tişörtlerimizi yırttık. Bezlerle sirke dökmek istediğimde, çocuklardan biri çıkıp "Abi biz salata mıyız, sirke istemez, biz bezlere tiner dökeriz" dedi. Ben de "O zaman gerisini çevik kuvvet düşünsün" dedim. Çok gaz yedik, vücudumuza çok gaz fişegi denk geldi, canımız çok yandı ama yenilmedik. Gezi parkını evimiz gibi savunduk.

Son olarak bir sokak çocuğunun sözü şöyle "Gezi dağılmasın abi, yalnız kalmak istemiyoruz. Yalnızlık kötü." ✨

erişinceye kadar gençleşmeleri devam edecek, sonrasında da hücre yapıları sabitlenecek yani ölümsüzleşeceklermiş. Anladığımız kadarıyla, bugüne kadar tıp biliminin kesinlikle haberdar olmadığı ve insan bedenine ilişkin yeni bir savunma sistemiyle karşı karşıyayız...

Bir Çarşamba... Başkanlık Ofisi

BAŞKAN: Bu o mu?

SAĞLIK BAKANI: Evet, o günlerde kullanılmış olan maddelerin bir karışımı.

BAŞKAN: Ne kadar sıkıcağaz?

SAĞLIK BAKANI: Arşivleri inceledim de, o olayda bu gazların kullanımı biraz aşırıya kaçmış. Dotayısıyla hesaplamıza göre bütün bu tüpün bitirilm...

BAŞKAN: İyi de sanayi tüpü gibi bir şey bu!

SAĞLIK BAKANI: Tabii, biraz fazla aşırı bir kullanım olunc...

BAŞKA: Neyse tamam, çık sen, ben kendi kendime sıkırım.

SAĞLIK BAKANI: Emin misiniz?

Ama kapalı ortamd...

BAŞKAN: Çık.

SAĞLIK BAKANI: Sayın başkanım, siz daha iyi bilirsiniz ama...

BAŞKAN: Çık, dedim.

Bir Pazar... Başkanlık Ofisi

BAŞKAN: Geldi mi sonuçlar?

SAĞLIK BAKANI: Evet ama ne yazık ki olumsuz, efendim.

BAŞKAN: Nasıl olumsuz? Boşuna mı yuttum ben o kadar gazı? Nefesim kesildi, ölüyordum be!

SAĞLIK BAKANI: Gerçekten çok üzgünüm...

Hiçbir açıklaması yok... Ama kuzılardaki kimyasal

tepkiyenin benzerini sizde göremiyorsunuz.

Hücre yenilenmesi bir türlü başlamıyor.

Kızarmıyorsunuz bile...

BAŞKAN: Yarım milyon insana etki etmiş, bir bana etmiyor, öyle mi? Ulan ne farkı var benden, o rezillerin!

SAĞLIK BAKANI: Eştâfurullah sayın başkanım!

BAŞKAN: Hayır yani, ben insan değil miyim?

SAĞLIK BAKANI: Bakın onu ben hiç düşünmemişim.

BAŞKAN: Neyi?

SAĞLIK BAKANI: Efendim, klon olduğunuz için...

BAŞKAN: Eee?

SAĞLIK BAKANI: Bu sebeple etki etmiyor olabilir.

BAŞKAN: Klonsam klonum, ne alakası var?

Ben de insanım!

SAĞLIK BAKANI: Ama efendim DNA yapısı...

BAŞKAN: Ben kimin klonuyum, biliyor musun sen?

SAĞLIK BAKANI: Bilmez olur muyum?

BAŞKAN: Yaşadığı müddetçe, kıyamete kadar halkına hizmet etmekten başka hiçbir şey istememiş, adam

gibi bir adamın klonuyum! Bu dünyada nefes alıp

vermiş en büyük devlet adamının klonuyum ben be,

sen ne diyorsun!

SAĞLIK BAKANI: Biliyorum da efendim,

sizin durumunuzda biri için fizyolojik olarak

imkânsız olabilir...

BAŞKAN: Yeter kes! Salak salak konuşma da,

ne yapacağız şimdi şu işi, onu söyle! Bir çare bul!

SAĞLIK BAKANI: Salak salak mı?... Pekî...

Madem öyle...

BAŞKAN: Mırıldanma bana, ne diyorsan de!

SAĞLIK BAKANI: O zaman şöyle yapalım.

BAŞKAN: Ne yapalım, söyle!

SAĞLIK BAKANI: Bence bir gaz uygulaması

daha yapalım! Bir tüp daha sıkın kendinize.

Hatta müspet bir sonuç alana kadar bunu

her gün tekrarlayalım.

BAŞKAN: Ben de tam onu diyecektim!

Git getir gazı! ✨

Akşamsefası

DÜNYANIN İLK KLON DEVLET BAŞKANI VE İÇ BURKAN DRAMI

Bir Perşembe... Başkanlık Ofisi

BAŞKAN: Ne demek kırmızı?

SAĞLIK BAKANI: Bildiğiniz kırmızı, sayın başkanım.

BAŞKAN: Kaç kişi?

SAĞLIK BAKANI: Şimdilik, vaka sayısı 41. Ama her gün artıyor.

BAŞKAN: Karantinaya alın.

SAĞLIK BAKANI: Efendim, hastalık bütün şehirlere yayılmış durumda. Araştırıyoruz ama hangi yollarla bulaştığını saptayamadık hâlâ.

BAŞKAN: Sadece yüzleri mi?

SAĞLIK BAKANI: Yok efendim, bütün vücutları. Kıpırmızı. Onun dışında, sağlıklarında herhangi bir bozulma yok. Alerji diye bir hastalık vardır. Çok nadir görülür. Hasta, kronik biçimde gümüşe maruz kalır, sonra da mavi olur.

BAŞKAN: Mavi mi?

SAĞLIK BAKANI: Evet efendim, bütün bedeni griyle mavi arası bir renk alır. Bu kırmızılaşmanın da böyle bir deri hastalığı olabileceğini düşünüyoruz.

BAŞKAN: Anlaşıldı... Şimdilik kimse duymasın. Araştırmaya

devam edin. Bana da sürekli bilgi verin.

Bir Pazartesi... Başkanlık Ofisi

İÇİŞLERİ BAKANI: Buyurun efendim, hepsi dosyada.

BAŞKAN: Bırak şimdi dosyayı, anlat.

İÇİŞLERİ BAKANI: Sağlık bakanımız anlatsa...

O daha iyi izah eder.

SAĞLIK BAKANI: Sayın başkanım, olabilecek bütün testleri yaptık. Bütün ihtimalleri taradık ve efendim, içişleri bakanımızla da ortaklaşa bir çalışma yapınca...

BAŞKAN: Uzatma, neymiş söyle.

SAĞLIK BAKANI: Bundan yıllar önce gerçekleşmiş bir toplumsal olay var... İşte, o zaman... Kalabalıklardan dağıtmak için kullanılmış bir takım gazlar yani kimyasallar...

BAŞKAN: Eee?

SAĞLIK BAKANI: İnanılır gibi değil ama hastaların ortak noktası, o eylemlerde bulunmuş ve bu kimyasallara maruz kalmış olmaları. Ve o kimyasalları da inceleyince, böylesi bir etkiye sahip olabilecekleri'ne ilişkin bir potansiyel...

BAŞKAN: Mümkün değil! Devletin kimyasallarında herhangi bir etki sarması olamaz!

SAĞLIK BAKANI: Ama olmuş efendim... Tabii o günün imkânlarıyla, ileri'de böyle bir etki göstereceğini bilmek...

BAŞKAN: Kaç oldular şimdi?

İÇİŞLERİ BAKANI: 347... Eylemlere katılanların sayısı 500 binin üzerindeymiş. Aslında tam rakamı da bilmiyoruz. Tabii, şu an hepsinin de yaşı hayli ilerlemiş durumda. Dosyada olayın içeriğiyle ilgili bütün bilgiler mevcut, bir bakarsanız...

BAŞKAN: Gerek yok!

İÇİŞLERİ BAKANI: Ne emredersiniz peki, ne yapalım?

BAŞKAN: Alerji deyin! Bir basın açıklaması yapıp, alerji deyin... Sonra düşünürüz.

Bir Cuma... Başkanlık Ofisi

BAŞKAN: Ne var yine?

SAĞLIK BAKANI: Efendim, karantina bölgesinde, Alkent'te...

BAŞKAN: Bıkım artık o Alkent'ten! Bir de burada her gün yazıp çiziyorlar, niye gittin o morukları oraya kapattın, diye! Kimse, devlette devamlılık ilkesi diye bir şey duymamış ki! Ne demektir bu? Bir suçlu bir hükümetin

adaletinden kaçsa da, er geç başka birini ki'ne yakalanır, demek! Neyse, ne istiyorlarmış yine, ne olmuş?

SAĞLIK BAKANI: Kentteki doktorlar diyor ki... Kızılarda bir şey saptamışlar... Efendim, ten renkleri normale dönmeye başlamış. BAŞKAN: Beni hiç ilgilendirmez. Kızarıp gösterdiler ne bok olduklarını bir kere! Artık çok geç! Hem gittik o kadar yerleşim bölgesi yaptık, sırf onlar için! Sakın öyle düzeleni dışarı bırakayım falan, demeyin! Kimse çıkmayacak Alkent'ten. Hepsi vatan haini onların! Geberene kadar orada kalacaklar! SAĞLIK BAKANI: Efendim, mesele de o... Hücrelerinde yenilenme hareketleri saptanmış.

BAŞKAN: Efendim?

SAĞLIK BAKANI: Kızılların hücreleri kendiliğinden yenileniyormuş. Yani yaşlanmaları durmuş.

BAŞKAN: Nasıl durmuş?

SAĞLIK BAKANI: Yine o kimyasallar yüzünden herhalde diye düşünüyor...

BAŞKAN: Bir dakika, bir dakika! Sen şimdi bana o herifler ölümsüz mü oldu diyorsun?

SAĞLIK BAKANI: Öyle görünüyor, efendim. BAŞKAN: Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu, senin?

SAĞLIK BAKANI: Maalesef.

BAŞKAN: Ne demek lan ölümsüz!

SAĞLIK BAKANI: Biz öleceğiz, onlar kalacak demek... efendim.

Bir Salı... Başkanlık Ofisi

BAŞKAN: Olmaz öyle şey!

SAĞLIK BAKANI: Efendim, gerçekten de gençleşiyorlar... Uluslar arası bir araştırmacılar heyetine incelettik de...

BAŞKAN: İyi bok yediniz!... Ne diyorlar peki?

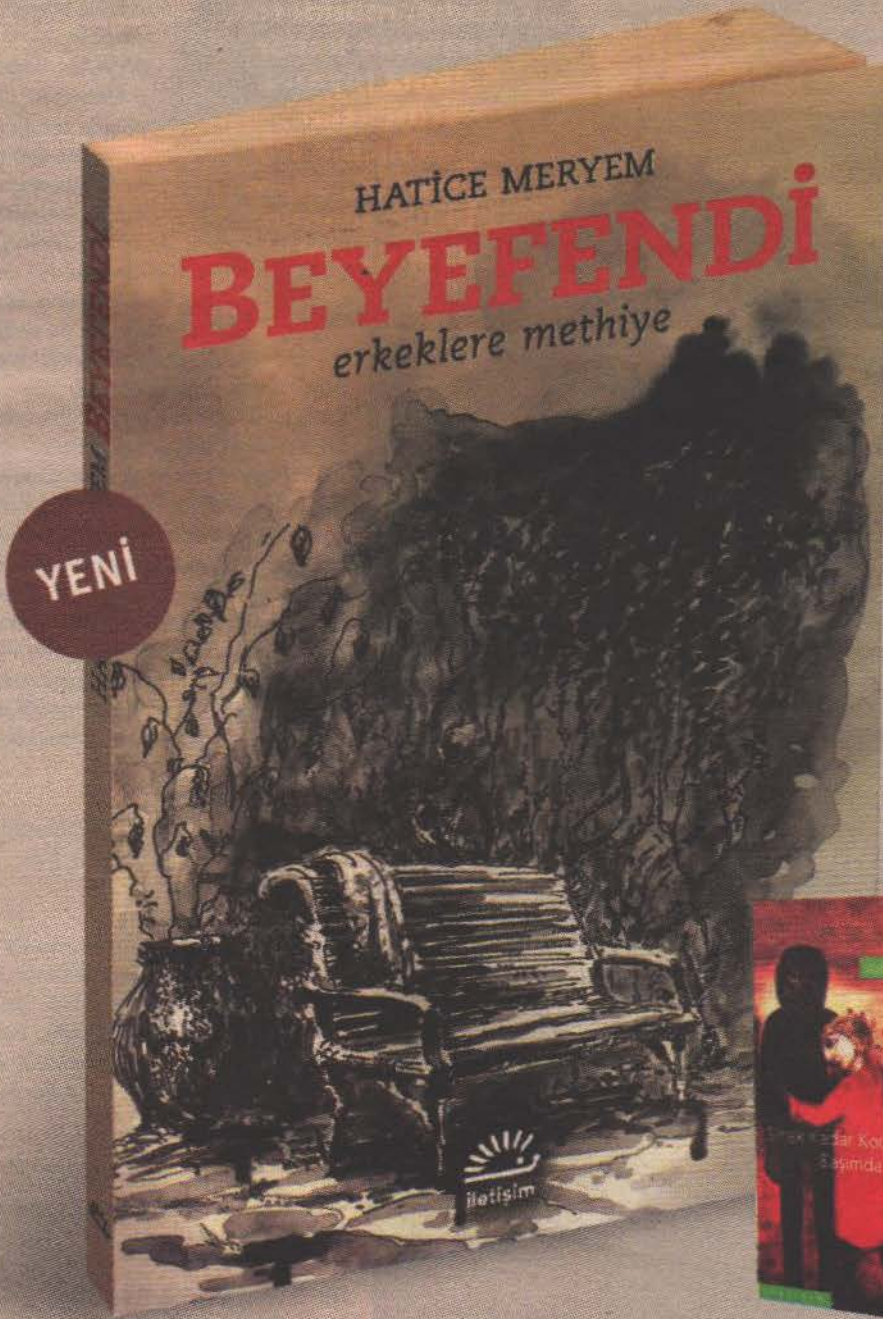
SAĞLIK BAKANI: Kaç yaşında o gazlara maruz kalmışlarsa o yaşlarına

Yaşadığı müddetçe, kıyamete kadar halkına hizmet etmekten başka hiçbir şey istememiş, adam gibi bir adamın klonuyum!

Çizim: Emre Orhun

Türkçe edebiyata yeni bir tarz

Sinek Kadar Kocam Olsun Başımda Bulunsun'un yazarından, şimdi de bir "erkeklerle methiye"! Kadın hallerini büyük bir ferahlıkla anlatmanın ustası, kadın bakış açısını "kadın bakış açısıdır" ilanı vermeden genişletmenin şen tarzı Hatice Meryem, bu eserinde başka tür bir kadın-erkek hikâyesi anlatıyor. Bir nevi aşk hikâyesi de diyebilirsiniz... Hatice Meryem, *Beyefendi*'yle çağdaş Türkçe edebiyata yeni bir tarz getiriyor.

BEYEFENDİ

ERKEKLERE METHİYE

Türkçe Edebiyat, 109 sayfa

SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULUNSAN

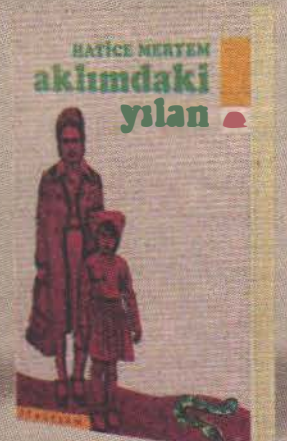
Türkçe Edebiyat, 95 sayfa

İNSAN KISIM KISIM, YER DAMAR DAMAR

Türkçe Edebiyat, 286 sayfa

AKLIMDAKİ YILAN

Türkçe Edebiyat, 111 sayfa

Civardaki selpakçı çocukların üssü, evsizlerin ve çocukların vazgeçilmezi, dünyada metrekare başına düşen şekerleme yapan amca nüfusunun en yoğun olduğu alan...

NE DİRENİŞÇİ KOMŞUMUZSUN SEN GEZİ PARKI

Çekirdekler ve Çaylar...

8 senedir Gezi Parkı'nın komşusuyum ve diyebilirim ki evet burası dünyanın en temiz en güvenli yeri değildi. Buranın halkı, turist, evsiz, öğrenci, yaşlı, çocuk, tinerici, balıcı ve sevgililerden oluşuyordu. Önceleri parka yolum metronun 'Gezi Çıkışı' vesilesiyle düşüyordu. Sonraları 'dur bir sigara içeyim, abi çay versene, çekirdekçiii' derken ayak uydurdum. İstanbul'da yeniydim ve kız arkadaşımı götürmek için parka gelmiştik, o da ilk öpücüğünü burada kondurmuştu bana. Öğrenciyken gündüzleri sahlep, geceleri kanyak içerek vaktimi geçirdiğim parka, son zamanlarda öğlen aralarımda çay için, hafta sonları parkın manzaralı kafesinde kahvaltı için giderdim. Bazen annemle giderdik, çünkü İstanbul'un kalabalığından kaçmak için en güzel yeri park.

Gezi parkı Taksim'in göbeğinde 'diğer' halkla tanışmak için birebirdi. Tekseniz, yanınıza amca veya teyze minvalinden biri oturur, ne okuduğunu sorup ilgileniyormuş gibi yapar, sonra kendini anlatmaya başlardı. Yine parkta tanıştığım Ermeni bir ağbi, küçükken yayasının parkta oynamasına izin vermediğini söyleyince çok şaşırılmış, mazeretinin "Mezarlıkta oyun oynanmaz" olduğunu duyunca da aynı oranda ürpermiştim. Çok eskiden parkın yerinde Ermeni mezarlığı olduğunu da bu vesileyle öğrenmiştim. Parkta başımıza kötü şeyler de geldi tabii. Bir keresinde oturuyorduk, yanımda genç bir çocuk turuncu şezlonguyla gelip yayıldı. Tedirgindi, "Abi polis gelirse haber verin" dedi, üzülük kim bilir başında ne bela var diye. Aniden kalkıp hızlıca koştu. Ne olduğunu anlayamadan fark ettik ki birimizin çantası gitmiş. Hincimizden pasif agresif bir eylem olarak turuncu şezlongu çöpe atmıştık.

Gazlar ve sazlar...
Hayat böyle devam ediyordu ki, bir gün bir dozer geldi, bir adam önünde durdu, bazı çocuklar bu sefer evlerine

gitmedi. O gün eve geldiğimde yerler zehirlenmiş böcek ve sinek ölümleri ile doluydu. Yaşlı komşumun deyişiyle "Biz kanlı 1 Mayıs da gördük, 6. Fıb da gördük ama böylesini görmedik." Ben o kadarını görmedim ama 15 günlüğüne de olsa

Gezi'nin komşusu değil, sakini oldum. Evde olduğum zamanlarda ise apartmanın zilleri durmadan çalındı. Bazı apartmanlar, kapıları açalım mı açmayalım mı diye toplantı bile yaptılar. Her sabah rengarenk çadırların içinde ya da karşısında uyanmak çok güzeldi. Gezi'nin eski ahalisinin çeşitlenerek kurduğu yaşam tarif edilemez. 15 gün boyunca hiç polis görmemek de bir İstanbullu için kırk yılda bir olabilecek bir şeydi. O günlerde tekercim izin isyanı ise hâlâ kulağımda "Turistlerin artık Efes'e gitmelerine gerek yok, alın size Gezi Harabeleri! Ben size direnmeyin demiyorum. Şu inşaat bitsin, yollar düzelsin, gene direnin!" Aynı abi "Eskiden kimse teşekkür etmezdi, özür dilemezdi, ne oldu bu gençlere şaşıp kaldım." diye de eklemişti.

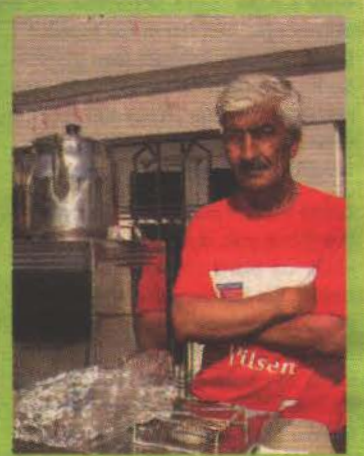
İnsanlar ve tanıştıkları insanlar...

Yanan arabalar, yanlarında fotoğraf çekenler, maskeli teyzeler, envai çeşit görüştür kimseler... 14 yaşındaki yeğenimi parka götürmüştüm, çıkışta "Ben hiç eşinsel görmemişim. O kadar da değişik değilmiş." dediğinde Gezi'nin artık farklı bir anlamı olduğunu biliyordum.

Bir de malumunuz iki hafta boyunca burada "Her yer seyyar, herkes satıcı"ydı. Tekeller, çırağlarının eline 5-10 bira verip salıyorlardı. Karpuzcu, köfteci, maskeci, spreyci, şucu, bucu... Anladığım kadarıyla çoğu Eminönü ve Beyazıt civarının satıcıları, kalabalığı duyup gelmişler. İyi hizmet sundular lakin köfte kokusundan fenalık geçiren veganlara da üzülmeydim değil. Seyyar Tekila shot'çı bile gördük, daha ne diyeyim.

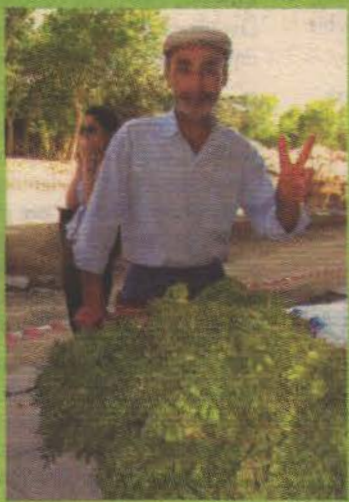

Komşusu ve sakini olduğum Gezi bizi böyle eğitirken, bir gün polis bizi terbiye etmek iddiasıyla çıkageldi. Gezi şimdilerde çadırsız. Ama biliyoruz ki, Gezi'yi seven amcalar, tinerçiler, veganlar, eşcinseller, ergenler, askerler, yoldaşlar var. Üstelik artık biliyorlar ki, birbirlerine anlatacak çok ama çok şeyleri var. 🌱

VEHRE ERTOŞ
(Parkın Çaycısı)

- Burda her kafadan bir ses çıkıyor, olayları Almanlar başlatmış diyen bile var. Nasıl bu noktaya gelindi bilmiyorum. Ben meydanımdım, o yüzden polis de çok iç içeyim. Bazen onlara şokadan şeker atıyorum, onlar da bak gaz atarız diye takılıyorlar. Burada eylemlerin, polise sedyeyle koştuklarını da gördüm. Şaşkınım, inşallah hayırlısı olur.

KENAN YILDIZ
(Parkın Nohutçusu)

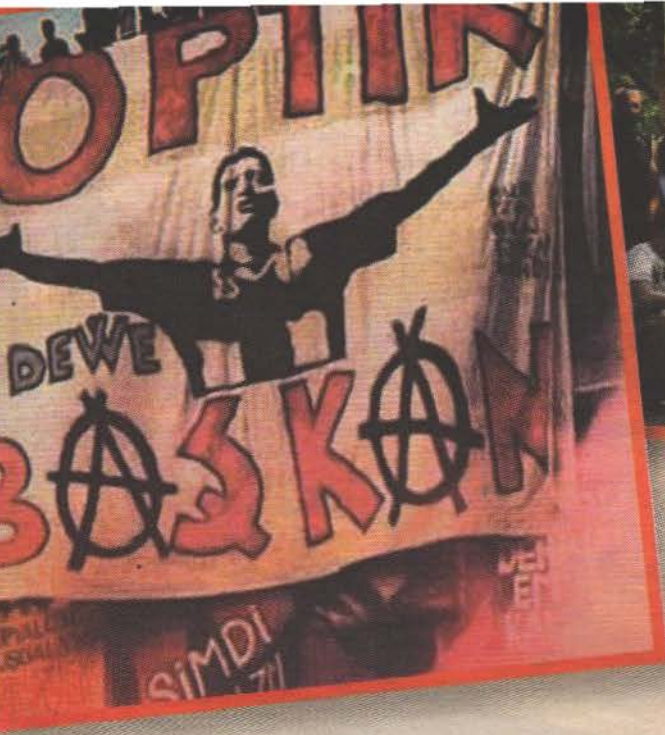
- Ben küçükken evden kaçıp kaçıp parkta uyurdum. Parkta çok güzel anılarım oldu. 20 senedir burada çalışıyorum, şu an nohut mevsimi. Nohut, fındık, ceviz, sahlep olarak ilerler sezon. İlk ağaçları kestikleri an gözümün önünden gitmiyor. O yüzden ben de gençlere katıldım, arabama 'Çapulcular Belediyesi Hizmet Aracı' yazdım.

ALİ ÇINAR
(Parkın Tespihçisi)

- Eskiden kurşun olarak çalışırdım, işten kayıp parka gelip hayaller kurardım, düğün salonundaki düğünleri izlerdim. Şimdi tespih satıyorum çünkü parkta çok yaşlı var, iyi gidiyor. Buranın AVM olacağını duyunca çok üzüldüm. Çok gerildim son zamanlarda. Normalde benim bir hafta önce düğünüm olması lazımdı, nişanımı bırakıp düğünü iptal ettim, psikolojim bozuldu.

Not: Paylaşılan izlenimlerinden ötürü tüm Gezi Parkı komşularına ve direnişçilerine teşekkür ederim.

95'ten beri futbolda olaylar olmuyor. Hepimiz evlendik, çocuk çocuk derken, o olayların gereksiz olduğunu anladık. Fenerli arkadaşlar vardı, 'hep beraber oturalım halledelim' dediler. Çünkü o zaman maçtan maça değildi işler. 24 saat, haftanın 7 günü, senenin 365 günüydü. Artık direkt kutuplara ayrılmıştık. Herkes kendi semtinde. Evlerine kadar gidiyordu insanların. Onlar bize, biz onlara. Ama sonra konuştuk, 'siz evlendiniz, biz evleneceğiz, maçtan maça yapalım. Fazla da şiddet olmasın, emanet filan olmasın'. 'İyi' dedik o zaman. 'En azından bu işi artık normale çevirelim'. Anormaldi çünkü. Oturduk konuştuk. Bir kere söz verdik birbirimize, bitti zaten.

Gezi Parkı olaylarında da öne çıktığımız yok, hatta bizi neden bu kadar ön plana çıkardılar anlamış değiliz. Biz her zamanki tavrımızla geldik, destek olalım dedik. 31 Mayıs gecesi bir geldik kimse flama açmamış, bir tek Çarşı açmış. Ondan sonra insanlar bize inandılar. Çünkü biz hiçbir zaman bir siyasi partinin peşine takılmadık ya da yanımıza almadık. Biz bir Türk bayrağını bir de Beşiktaş bayrağını tanırız. Öyle de yürüdük. Ve insanların da belki hoşuna giden buydu. Bir de bizde bir kollamacılık vardır. Kız kardeşlerimiz, çocuklarımız, anneler babalar olsun. Hepsi bizden. Hiçbir zaman rahatsız olamazlar yanımızda olduktan sonra. Bizim herkesi kaplayabilecek büyük bir şemsiyemiz var. Bütün diğer şeyleri oluşturan şey de hem semt olması hem hepimizin duyarlı olması. Duyarlılık da bizi Gezi Parkı'nda yaşananlara insan olarak ses çıkarmaya itiyor. Cem Abi, Erkan Abi, ne bileyim Ahmet-Mehmet de öyle hissediyorsa, biz toplanıp beraber gidiyoruz oraya, bu kadar.

Akaretler, Dolmabahçe çatışmalarının olmaması lazımdı. Sanki çatışmak dediğimiz de biz topla tüfkle miyiz? Gaz atıyorlar, biz çekiliyoruz sonra yine gidiyoruz. Direnmek budur. Orada olmak. Gaz da, plastik mermi de, su da, cop da yesek oradayız. Sonuçta evimiz burası bizim. Çocuklarımız var. Zaten Beşiktaş'tan uzaklaşmak için bayağı bir uğraşok. En son pazartesi akşamı topladık insanları, Taksim'e çıktık. Çünkü eylem yeri Taksim'di, onun dışına çıkılmaması lazımdı. Gezi Parkı'nın içinde oturalım dedik insanlara. Beşiktaş ve Dolmabahçe'de de provokatörler vardı. Değişik amaçlı insanlar. Onları da bir nevi engellemiş olduk. Başbakanlık ofisinin araya taş atıyorlar, biz onu engellemeye çalıştık. Niye,

ne yapacaksın yani? Ne var? Polis de geliyor sonra evlerimizin içine kadar biber gazı atıyor. O da haklı bir taraftan. Orayı korumak zorunda. Emir almış. Ne yapacak, seni içeri mi sokacaktı?

Polislerle de konuştuk. Hepsi 90-91'li çocuklar. 10 gündür yılanmıyorum diyor. Yağmurun altında uyudular; sanki onlar kuş tüyü yataktaki mı yaşıyor! Ama işte bunların sorumlusu biz değiliz, bunu herkes de biliyor. Polisin eziyetinin sorumlusu da, o şiddetin sorumlusu da biz değiliz. Biz sadece buradan Taksim Gezi Parkı'na yola çıktık, yürüyorduk. Karşımıza yolda başka birileri çıktı, orada başka şeyler yaptılar. Ertesi gün parka sokılmamaya çalışılar. Sonraki tavrımız da şuydu. Burası semt ve kaybedemeyiz, insanlar burada yaşıyor.

Üçüncü dördüncü günden sonra insanlar yorulmaya başladı. Gezi Parkı merkezinin ekseni kaymaya başladı. Bunun da ekseni kaymaya başladı. Bu yüzden o çatışmaları durdurmak ve Beşiktaş'tan çıkarma kararı aldık.

4 gün boyunca bölgedeki insanlar normal yaşamlarında onca sıkıntı çekmiş, evlerine gaz girmiş, bir sürü şey olmuş. Normalde insanlardan sana dair bir tepki beklersin ama biz 5. Gün Akaretler'den Taksim'e yürürken insanlar camlara çıkıp alkışlarla destek verdiler. Biz bu şiddetin üreticisi değil sadece muhatabı olduk, hem de herkes kadar. Beşiktaş'ta olması, sorumluluk veren kısmıydı. Burada herhangi bir şey olduğunda bu insanlar burada yaşamaya devam edecek. Dükkanlarımız, okullarımız, işlerimiz var. Mesele bu. Başka semtlerde yaşansaydı bu olaylar, bu kadar tepki olur muydu, nasıl olurdu bilmiyoruz ama biz burada yaşıyoruz! Diğer takımlardan arkadaşlarla da bir hafta boyunca hep beraberdik. UltraAslan'ın da katılma kararı kendi özgür iradesiydi, biz o işlere karışmıyoruz. Herkesin kendi özgür iradesi!

Dozer'in kullanıldığı gece orada binlerce insan vardı, kimin kullandığını bilmiyoruz. Çarşı, sadece biz değiliz ki. Burada büyük Beşiktaş ailesinden bahsediyoruz. Binlerce insana yapılmış bir haksızlık da sadece bizle konuşulması bunun. Soruyorlar mesela; 'Davulcu Vedat kim?'. 'E bilmiyoruz. Sensin, benim, o. Hepimiziz'. İsimlere takılmayalım. Herkesin bir

kere davul çalmışlığı olabilir orada.

Çarşı adının bu kadar öne çıkmasının sebebinin Çarşı'da bulamazsınız. Bunun cevabını sosyal ve toplumsal durumda, ülkenin şu an içinde bulunduğu durumda aramak lazım. Demek ki insanların Çarşı gibi bir oluşuma ihtiyacı varmış. Kaldı ki biz bir şey yapmadık, halk layık gördü Çarşı'nın bu kadar sevilmesini. Herhangi bir sivil toplum örgütü ya da kitle örgütünden daha kapsayıcıydı. Ama Çarşı'nın bir duruşu ve geçmişten gelen bir değerler zinciri var. Toplumsal olayların hepsi için duyarlı olmuş.

Gönlü halktan, haktan ve adaletten yana olmuş. İnsanların oluşturduğu ruh birliğidir bu aslında.

Necati Şaşmaz gibi konuşalım; bu iş artık akademiye yerlerin, sosyologların tartışması gerekiyor. Bu artık böyle bir süreç. Çarşı denen bir taraftar grubu nasıl, neden, niçin bu kadar popüler oldu, neden bir şey haline dönüştü, onlar çözecek biz değil. Kedi gözleri yol gösterecek.

Olanlardan sonra insanlar gelip gitmeye başladı. Kızlar Çarşılılar ile evlenmek istediklerini söyledi. 'Ben mesela hâlâ bekanım, duyurulu?'. Çarşılı çok bekar delikanlımız var, kızlarımız da sözlerini tutsunlar, unutmasınlar. Listenin başında Özgür arkadaşımız var mesela.

Bütün bunlar oldu, bir taraftan güzel ama diğer taraftan da başka sorumluluklar yüklüyor. Hep 'Biz sadece taraftan, bize bu kadar yüklemeyin' vurgusunu yapıyoruz. Parkta yanımıza gelip, 'Şurada bir şey var haydi bir yardım edin' demeyin. Bize, 'Helikopter kayboldu, Vedat Abi nerede?' diye sormayın. Bir de 'Aramızda yapur kullanmayı bilen var mı beyler?' muhabbeti var. Te allam!

Geçen gece parkta saat 3 civarı insanlar geldi, '40-50 kişi versenize bize eşya taşıyacağız' diyorlar. 'Neden kendiniz taşıyorsunuz?' diye soruyoruz, 'Polis gelir, şu olur, bu olur' dediler. 'Kardeşim tamam da sabah taşıyın o zaman' diyoruz. Öbürü geliyor, 'Arkadaşlar gelin içki satıcılarını dışarı çıkaralım' diyor. 'Kardeş bize ne, biz belediye miyiz? Polis çağırın' dedik en son.

Çarşı'yı olduğundan farklı bir şey haline çekmemek çok önemli çünkü zarar da veren bir şey bu. Olayların gidişatı ya da gideceği yerle ilgili çok derinlemesine bir düşüncemiz yok şu anda. Sorumlusu olmadığımız bir sürecin içindeyiz. Durumlar geliştikçe tavrımız ona göre şekillenecek. Dediğimiz gibi biz bir örgüt değiliz. Herkes 'Ben Çarşıyım' diyebilir, bir şey söyleyebilir.

Beşiktaş da çok değişti. Otel yapılar, halkın iskelesini özelleştirdiler. Bunlar damladı damladı ve birikti. Sadece Beşiktaş değil. Bütün yapıların sonucuydu olanlar. Biz televizyonlardan azarlanmaya da karşıyız. Beni babam bir kere azarladı diye 15 sene eve gitmedim, sokakta yaşadım ben. Barbaros Meydanı'nda yatıp kalktım. Ben gençliğe bakıyorum şimdi. Kendi çocuğuma bağırıyorum, azartıyorum bu yüzden. Gençlik, evi terk edebilir. Bana televizyondan birinin bağırması nedir ağbi? Ben öğretmenimden azar yemedim.

Parkta yaşadığımız en güzel anlardan biri, polisle siyah-beyaz çektiğimiz andı. Bir de Optik Başkan'ın pankartını açtığımız gün! Optik Başkan orada, 1 Mayıs'ta açılan klasik pankarttaki işçi gibi de gözüküyor. O an güzeldi. Bizde pankartları 'pankartların tanrısı' yapar. Sokakta, eski inşaatlarda, parklarda hazırlıyoruz pankartlarımızı.

Başbakanlık ofisi de semtte. Misafirimiz o bizim yahu! Bizden zarar gelmez kimseye. Misafirperveriz. Düttürü dünya diyoruz, yaşayp gidiyoruz. Önemli olan insanlık...

ÇARŞI

KENDİNE DE KARŞI

ÇARŞI Grubu, elimizden alınmak istenen Taksim Gezi Parkı'na çoğumuz gibi sahip çıkanlardan. Bu röportajın ertesi sabahı, ÇARŞI'dan 12 kişi 4 gün boyunca gözaltında kaldı. Cem Yakışkan, Ayhan Güner, Özgür Ergün, Tolga Göksu, Erkan Çiçek, Emrah Serbes ve Önder Abay bize ÇARŞI ruhunu anlattı.

Çarşı bir taraftar grubu, bir tribün organizasyonu. Taraftar grupları ve tribün organizasyonları geleneksel olarak merkezi yapısı olan bir topluluk değil, farklı renkleri içinde barındıran bir yapıdır. Tribün içinde 1000 çeşit insan var ve buradan çıkan ses de aynı şekilde 1000 çeşit oluyor. Onu tek bir resim içerisine sığdıramıyorsun. Bir kalıba sokamadığın şeyin tarifi de ruh oluyor. Geleneksel olarak hem Çarşı'nın kurucularının hem semtin hem de Beşiktaş Kulübü'nün yarattığı gelenek çerçevesinde ilkesel bir bütünlüğü var. Yazılı, tüzüğü olan, 4 tarafı çevrili bir yapı değil. Bu yüzden kendini oraya ait hissedene herkesin 'Ben Çarşıyım' diyebileceğini düşünüyoruz. Bu yüzden bir ruh, bir tavır, hayatı görme, anlama biçimi.

Biz bir taraftar topluluğuyuz. İçimizde her türlü insan var. Ateist de, Müslüman da, Yahudi de, Hristiyan da... Bizim durumumuz politik olmakla açıklanmaz. Bir holding sahibi de, işçi de var aramızda. Gol olunca birbirlerine sarılıyorlar. Bir şey olduğu zaman omuz omuza yürüyoruz. Taraftar, tribün, mahalleli olmak. Bunlar, bir semtte olmamızla da alakalı. Herkesin iç içe olduğu bir yer burası. Semt işte.

Hayatı yaşıyoruz, halkla birlikteyiz. Soyutlamıyoruz kendimizi. Buradayız, doğduğumuz günden beri buradayız. Arkadaşlık var tabii ama biz hep güle oynaya arkadaşlık da yapmayız. Kavga da ederiz aramızda. 'Çarşı kendine de karşı' diye bir sloganımız var zaten. Öyle çok iyi çocuklar da değiliz. Yaş ilerledikçe biraz daha sakinleşsek bile, bir yaramaz hâl var.

Sokak adamıyız biz, salon adamı değil. Salonlara giremiyoruz. Sokak çocuğu olma hali bu biraz da, çünkü sokaklarda büyüyen bir nesiliz. Bunun yarattığı bir hava var. Yaramazlık yaparsın, komşunun bahçesine de dalarsın mahallede oynarken. Bu hınzır yapı devam ediyor. Bunu kaybettüğün zaman salon adamı oluyorsun, işte o da bize olmuyor.

Bizde engelleme yok, gelene 'hoş geldin' gidene de 'güle güle' deriz. Gençler geliyor, kafası uyuyorsa kendisi kalmak istiyor zaten.

Siyasi duruşumuz da hayatın içinde yaşadığımızdan. Mesela gözünün önünde bir olay oluyor. Parkın içinde uyuyan gençlere, aşırı bir müdahalede bulunuyorlar. Biz de dayanmıyoruz, çıkıyoruz oraya. Burada bireylerin duyarlılıklarının toplamı oluşuyor aslında. Yani burada Cem Abi böyle bir insan olduğu için bu tavrı gösteriyor, ben böyle bir insan olduğum için bu tavrı gösteriyorum. Hayatın içinde olduğumuz, yaşadığımız için bu tavrı gösteriyoruz. "Banane, bana dokunmayan yılan bin yaşasın" demiyoruz. Demediğinde de ister istemez bir şeylerin tarafı olmuş oluyorsun. Ülkenin koşullarının yarattığı durum bu. Bizler her adaletsizliğe karşı durup, mazluma sahip çıkarız. İçimizden mi geliyor, yaradılışımız mı böyle bilmiyoruz. Ne dersen de.

Siyaset ve siyasetçilerle hiç işimiz olmaz, b'izitemsil edebilecek bir siyasi parti görmüyorum Türkiye'de. Öyle bir şey yok yani. Çok sık oy da vermeyiz.

Gündemi takip ediyoruz. Orhan Pamuk için de bir şey diyoruz, nükleere karşı ya da Plüton'a karşı da. Mesela Van'da deprem olduğunda kalktık oraya gittik. Engellemelere rağmen bir şeyler yapmaya çalıştık. En ufak bir katkı varsa ne mutlu bize. Ama aslında insanların şaşırmasına şaşırtıyoruz. Biz yapılması gerekeni yapıyoruz.

Dışi kartallarımız da var. Kardeşlerimiz onlar bizim. Ellerinden geldikince onlar da gelmeye çalışıyorlar. Gelmiyorlar mı kardeşim?! Gelecekler tabii!

Bize baskı yapamaz kimse. Baskıları pek ciddiye almıyoruz ve siyasi olmayan bir tarafımız varken, kim bize neden baskı yapsın ki? Çekindiğimiz bir şeyimiz de yok. Hiçbirimizin siyasi bir yerde bir şey olma, bir yere ait olma derdi de yok. Böyle olunca, duruşun sağlam oluyor. Rahat oluyorsun. İçimizden gelen ve doğru olduğuna inandığımız her şeyi yapabiliriz.

Hiçbir zaman şiddetten yana değiliz. Hatta Gezi Parkı olaylarında da, tribünlerde de şiddeti engelledik. Mesela tribünlerde, 1995 senesinde Fenerli ve Galatasaraylı arkadaşlar geldi, konuştuk, şiddeti bitirdik. Futbolda şiddet yaratanlar; yöneticiler ve gazetecilerdir. Şansal Büyüke'ya, Erman Toroğlu'na filan çıkıp 90 dk.'lık maçı 3 gün konuşuyorlar. Böyle bir şey değil ki futbol. Onun konuştuğu, anlattığı gibi hiç değil.

Bizim futbolcularla da işimiz olmaz pek. Terini akıtsın, canla başla oynasın, aldığı paranın hakkını versin, başka bir şey yok bizim için. Çünkü profesyonel onlar artık. Endüstri futbolu bu. Senin dediğin eskidendi. Eskiden canımız ciğerimiz Metin, Ali, Feyyaz'ımız vardı. Rıza'mız, Şifo Mehmet'imiz vardı. En son Pascal örneği vardır belki taraftarın duygu bağı kurup sevdiği. Eskiden hiçbir futbolcunun arabası yoktu, özel kanal diye bir şey yoktu, tek kanal vardı, sponsorluklar yoktu. O zamandı futbolun güzelliği. Şu anda bırak arabayı, helikopterle gelecekler antrenmana neredeyse! İstinyepark'ta alışverişten çıkıp Acarkent'teki villalarına gidiyorlar, hiç halkın arasında olmak yok. Kendileri 18 yaşında filan bir de bunu yaparken. Ne uğraşayım o adamlar! Banane!

Biz hep tribündeyiz. Yönetimle de hiç uğraşmadık. Şaka yapmışlığımız vardır sadece. Fikret Orman'a mesela, yeni seçilmişti, 1 Nisan'dı. Tüm stat 'Yönetim istifa' diye bağırarak sonra da 'Şaka yaptık' diye tezahürata başladık. Bunlar o an orada doğaçlama çıkıyor, bu yüzden güzel. Zorlasak olmuyor. Sloganlar da marşlar da öyle. Marşlar mesela genelde deplasmana giderken yazılıyor. 18-20 saat yol gidiyorsun, e ne yapacak çocuk? Oturup o ne giydi, kim nerede tatildeymiş diye konuşmaz bizim çocuklar. Tribün çocuğu bunlar. Eğlenecekler. Başlıyorlar yazmaya, kâfaları da çalışıyor. O sözleri de uyarlıyorlar, devam ediyor.

'Sık bakalım, sık bakalım, biber gazı sık bakalım. Kaskını çıkar, copunu bırak, delikanlı kim bakalım?' eskiden vardı, ilk hikayesini kimse hatırlamaz onun. Bayağı eski. Orijinali 'Gel bakalım, gel bakalım, İnönü'ye gel bakalım' diye başlayıp devam ediyordu, şimdi de onu uyarladılar. Bir melodi yakalıyorsun, daha sonra duruma göre o sözler değişiyor: 'Sık bakalım' da tribünlerin daha önce biber gazıyla tanışmasıyla çıkmıştı. Statlar yarı yarıya. Diyelim Fenerliler karşıda oturuyor, arada polis duruyor. 'Çık bakalım çık bakalım dışarıya çık bakalım, delikanlı kim bakalım' diye başlıyorduk.

Kavga da ederiz aramızda.
'Çarşı kendine de karşı' diye bir sloganımız var zaten.
Öyle çok iyi çocuklar da değiliz.

"KAPAKLARI TOPLAYALIM"
KAMPANYASINA DESTEKLERİNDEN DOĞAN
ESENLER BELEDİYE BAŞKANI MEHMET
EKKÖRLER...

Neler Gördüm?

> Her bedeninin içinde bir insan olmadığını

> Çıplak krallıkların hırçınlığını

> Kibirin aslında korkudan geldiğini

> Kendi tükürüğünde boğulmayı

> Narsistik kişilik bozukluğunun tüm emarelerini

> Esas sözün bittiği yerde sözün başladığını

> Babasının da yağına bi' dur diyen evladı

> Kendi gücüyle tanışan insanın şaşkınlığını

> Kafalama kültürünün artık elde patladığını

> Bir fikir bir kere doğduysa artık büyüyeceğini

> Büyük kötülüğün büyük cesaret doğurduğunu

> Senden korkmuyorum demenin yarattığı korkuyu

> Öteki yanağımızı çevirdikçe kazandığımızı

> Mutlak gücün mutlaka çürüdüğünü

> Bir şeye inanınca her şeyin değiştiğini

> Bir lider olmadan da güçlü olunabildiğini

2013'ün haziran ayında

Bakangör

MAYISIN SON GECESİ

Sokakları ellerinden alınan, bilgisayar oyunlarına mahkûm edilmiş, kaflığın ne olduğunu bilmeyen, hiç mahalle maçı yapamamış çocuklarla dolmuştu sokaklar...

7 yaşındayım. Sokağın bir ucundan diğer ucuna koşuyorum. Bir oyun ya da keyfi bir koşu değil bu. Kaçıyorum. Dövdüğüm çocuğun annesinden kaçıyorum. Çocuğu neden dövdüğümü bilmiyorum. Zaten o yaştaki çocukların kavga etmesi için çok fazla nedene ihtiyacı yoktur. Kadın birden bağırmağa başlıyor.

-Bir de baba olacak, oğluna kızacağına durmuş oradan gülüyor. Arkama bakıyorum. Evin önünde durmuş, bana bakarak gülen babamı görüyorum.

28 yaşındayım. Sokağın bir ucundan diğer ucuna koşuyorum. Bir oyun ya da keyfi bir koşu değil bu. Oyun oynayacak yaşı çoktan geçtim. Kaçıyorum. Gözlerimi yaşartarak konusuma ısrarcı olan biber gazından kaçıyorum. Polislin neden biber gazı attığını bilmiyorum. Zaten bugünlerde polislerin biber gazı atması için çok fazla nedene ihtiyacı yok. Bu sefer yalnız değilim. Yanımda benimle beraber kaçan tanımadığım arkadaşlarım var. 7 yaşında olsak kesin kavga ederdik. Ama şu an sadece kaçıyoruz. Arkama bakıyorum. Babamın gülümseyen yüzünü hatırlıyorum. Vallahi ağlıyorum. Hepsi biber gazı yüzünden.

Merdivenlerin başındayız. Hep beraber durmuş soluklanıyoruz, kendimize gelmeye çalışıyoruz. Gençlerden biri "Abi iyi misin?" diye soruyor. Ağzım yüzüm kısılmış, nefes almakta zorlanıyorum, gözlerim öyle yanıyor ki çocuğu göremiyorum bile. Normal şartlarda "Bi sikir git yol!" diye terslemem lazım ama çocuk o kadar içten soruyor ki, yıllardır arayıp da bulamadığı abisi gibi hissediyorum kendimi. İlk defa karıştığım kardeşim yüzüme bir şey sıkıyor. Birkaç tembihte bulunuyor. Artık abi olan o. Bense onun yardımı muhtaç küçük kardeşimim.

Sokakları ellerinden alınan, bilgisayar oyunlarına mahkûm edilmiş, kaflığın ne olduğunu bilmeyen, hiç mahalle maçı yapamamış çocuklarla dolmuştu sokaklar. Ben pek çoğuna razıran şanslı sayılırdım. En azından mahalle maçı yapmışlığım var. Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyorduk. Akşam ezanı vakti anneleri tarafından eve çağrılan çocuklar gibiydik. İçeri girmemek için oradan oraya koşturuyorduk. Benimki iki gün sonra öğrendi mesela dışarıda olduğumu. Anneleri telaşlandırmak istemeyen ana akım medyadan Allah razı olsun. Sayelerinde gönül rahatlığıyla sokaklara çıkabildik. Duysalar mı salmazlardı.

- Sigarası olan var mı?
- Tütün var.
- Bende sigara var.
- Eyvallah.
- Bende de var.
- Sen de buradan yak abi uğraşma sarmayla.

İlk nefesten sonra fark ediyoruz ki, biber gazından sonra içilen sigara, iftar sonrası yakılan sigaradan bile iyi geliyor insana.

- Arkadaşlar! Toma bu tarafa doğru geliyor.

Elde sigaralarla merdivenlerden iniyoruz. Gezi parkından dökülmüş ağaç yaprakları gibiyiz. Polis rüzgârı ne tarafa doğru eserse o tarafa doğru savruluyoruz. Toma'dan kaçıyoruz ama gazsever insanlarız. Dönüp dolaşıp tekrar yiyoruz. Müptelası

olduk bırakamıyoruz. Orantısız güç ve şiddet insanları dağınmak için değil, birleşmek için kullanılmalı bundan sonra. Gazdan, tazyikli sudan, plastik mermiden kaçan birbirinin yardımına koşuyor. Sanli herkes kendini ilk kez bir topluluğa ait hissediyor gibi. "Olaylara katılma" tembihtleriyle büyütülen, fikrini dile getirmek istediği zaman "sen anılmıyorsun" diye susturulan, farkı olduğu için ötekileştirilen kim varsa hepsi aynı şairin içinde buluşmuş. "Diresiziz!"

"Arkadaşlar! Fırtınadan polisler geliyor!"

"Arkadaşlar! Portakal gazı sıkıyola başlamışlar."

"Arkadaşlar! Tophone'ye inmeyin, kısıyorlar!"

"Arkadaşlar! Gümüşsuyu'na dikkat kurulmuş."

"Arkadaşlar! Harbiye'de helikopterden gaz atıyorlar!"

Gece boyu yönümüzü farklı seslerden gelen bu uyarılar belirledi. Ekonomik büyümenin tüm ağaçlardan daha değerli görüldüğü, Dolar ve Euro karşısında insanlığın değer kaybettiği, yeryüzünün sınırlar çizilerek bölündüğü günlerde birleştik biz. Bir olduk. Şimdi, tayan bir nehir gibidir bizim umudumuz. İnsan umuduna karşı tazyikli su, biber gazı ve plastik mermi. Üzgünüm ama silahlarınız çok zayıf beyim. Bu gözü dönmüş sistem, adı devrim olan bir market de, paranın geçmediği bir park da yılmak isteyecektir elbette. Ağacı bırak, çalışıp para kazanmaya bak. Gökyüzünü bırak, penceresi bile olmayan koca koca binalarda alışveriş yap.

Doğdum, okudum, çalıştım, kazandım, tükettim, öldüm. Bunca telaş arasında yaşamayı unuttum. Güçlü olanlar, parası olanlar, medya patronları, siyasiler, politikacılar, kendi aralarında bir oyun oynuyorlar. Mahalle maçlarında seni tiftik gördükleri için aralarına almayan abiler vardır. Aynı onlar gibiler. Sadece ihtiyaç duydukları zaman kullandılar bizi. Şimdi o kenara itilmiş çocuklar sokağa çıktı. Kendi topraklarını alıp aralarında oynamaya başladılar. Ve tüm o mahalle abileri de bu oyuna dâhil olmak istedi. Biz aynı mahallenin çocuklarıyız. Kavga etmesini de öpüşüp barışmasını da iyi biliriz. Yeter ki bizi bi rahat bıraksın. Ne yapacağımızı söylemeyin, aptal yerine koymayın artık bizi. Biliyoruz ki, istemediğin bir şeyi yapmak zorunda kalmamaktır zenginlik. Biz kendi isteğimizle sokaklarıyız. Bu yüzden tüm bu olup bitenleri haber yapamayan medya patronlarından daha zenginiz. Kapının önüne gaz kapsülü atıldığı an televizyonda "şu an devam eden bir müdahale yok" diyen validen daha zenginiz. Çıkarları uğruna ağzını açamayan dilsiz şeytanlardan daha zenginiz. Fırsatını istifade etmeye çalışan gruplardan, karışıklıktan faydalanmaya çalışan muhalefetten, akbaba gibi üzerimize üşüşen yabancı basından daha zenginiz.

- Daha ne kadar direnebilirsin peki?
- Son nefesime kadar.

Diren o zaman. Yılma. Pes etme. Mülk edinme. Köpek gibi sev yine. İnadına bir kahkaha patlat. Hüzününe yarenlik etsin gülünseyişin. Aynı acıların benzerlerini yaşa. Her acı farkıymış, hepsi diğerinden daha büyükmüş gibi gelir insana. Hiçbiri geçmeyecek zannedersin. Ama hepsi geçer. Seni terk eden herkesin yüzünü unutursun zamanla. Sesleri kütüp gider. Çıkarların. İşte belki bir gece, bir gaz bulutunun içinde, yine o aynı gülümseme...

- Arkadaşlar! Çok yalnızım, n'olur dağılmayın lütfen.

ALO OOOO! OT'tan arıyoruz

Alo Ot'tan arıyoruz, Halk TV genel yayın yönetmeni ile mi görüşüyoruz?
- Evet buyrun, ben Hakan Aygün.

Gezi direnişinde bir simge haline geldiniz. Nasıl başladı bu süreç?

- Simgе haline geldik mi bilemem ama başarılı olduk ve sevidik.

Gezi'ye bir iki gün önce bir şeyler olacak diyerek kamera ve muhabir gönderip ilgilenmeye başladık. Sağolsun AKP ve polis hiç yapmamaları gereken bir müdahaleyi yapıp, hiç yapmamaları gereken sansürü yapınca, bize yol açıldı. Aslında yaptığımız sadece gazetecilik. Bizim sayemizde Türk medyası da halkın habere ne kadar aç bırakıldığını gördü!

Halk TV'nin geleceğini nasıl görüyorsunuz?

- Dımıak yok yola devam! Daha önce de bir gazeteci arkadaşımın ortak olarak Habertürk'ü kurmuşum. O iş de çok başarılı olmuştu. Şimdi HalkTV de Türkiye'nin en önemli markalarından biri oldu. İdeolojik olmayan iki ağaç olayında bile yaşanan sansüre bakılırsa, 3 seçimin yapılacağı önümüzdeki 2 yıllık süreçte çok daha sert günler yaşayacağız. Sansürü delmek için HalkTV'ye daha çok ihtiyaç olacak!

Kanaliniz da direnişin mizahından payını aldı ve reklamlarınızla çok gündeme geldiniz...

- 50 yaşındayım ve kendimi o parktaki gençler gibi hissediyorum. Mizahı seviyorum, türbanlıdan da bira içenden de rahatsız olmuyorum. Haber merkeziyle Facebook ve Twitter üzerinden iletişim kuruyorum. Reklamlarımızla dalga geçen altyazıları bizzat ellerimle yazıp ekrandan geçtim. 30 yıllık gazeteciğim, eleştiriye hep hoşgörüyü yaklaştım. Çünkü biz de gazeteciler olarak sürekli eleştiriyoruz, millete tamam da, bize yok olur mu? Mesleğime hakaret olur. Siz de bize istediğiniz gibi çakabilirsiniz bu arada. Sevgiler...

www.halkhaber.tv

Merhaba, Alo OT'tan arıyoruz, Çapul TV'den hangi çapulcuyla görüşüyoruz acaba?

- Ben Çapulcu Didar Aytaş, buyrun.

Bu çapulcu kanalı kurmaya nasıl karar verdiniz?

- Bundan 3 yıl önce, Tekel Direnişi sırasında alternatif medyaya ihtiyaç duymuştuk. Bugüne baktığımızda da medyanın görmezden gelme, yok saymasına şahit olduk tekrar. Çapul TV'yi bir günde kurduk ve ismimizi de Başbakan Erdoğan koymuş oldu. Burada muazzam bir şey oluyor, medya ve gazetecilik anlayışları değişiyor.

Nasıl bir yayın düzeni var?

- Program isimlerimizi de izleyicilerimiz koydu. Mesela Dizi; Öyle Bir Geçer Toma ki, Yarışma; Bugün Nereme Cop Yesem, Belgesel; Biber Gazıyla Yaşayanlar, Program; Dest-i Direniş, Yurtta Gaz Durumu, Spor; FC Polis-Direniş United Maçı, Çizgi Film; Toma ve Jerry, Dizi; Yandaşlar Duymasın, Açık Oturum; İspatlayamayan Şerefsizdir... gibi. Ve tabii burada aslında çok düzensiz. Yorulana kadar, pilimiz bitene kadar; bazen pilimiz bittikten sonra da devam ettirmeye çalışıyoruz. En nihayetinde teknik imkanlarımız çok sınırlı ama gaz geldiğinde dahi devam etmeye çalışıyoruz.

Çapul TV, sonrasında devam eder mi?

- Şimdilik düşünenecek fırsatımız olmadı pek. Ana akım medyayla rekabet etmek kolayca yapılabilecek bir şey değil. Bir de ana akımın belirlemiş olduğu şablonları kullanarak içeriği farklı doldurmak gibi algılanıyoruz. Ama bu ana akım medyayla, onların diliyle rekabet etmek demek oluyor. Biz bunun dışına çıkmak istiyoruz. Bunun için de kafa yormamız gerekli.

www.copul.tv

Merhaba, OT'tan arıyoruz, Hayat TV yetkilisiyle mi görüşüyoruz?

- Evet. Hayat'ın Karası... Mustafa Kara'yım ben. Yayın Koordinatörü de diyorlar.

Kanalinizin direniş sürecindeki misyonunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- 31 Mayıs akşam saatlerinde yayına girdik; sonrasında pek hatırlamıyoruz. Aralıksız olarak günlerce yayına devam ettik. Binlerce telefon bağlamışızdır; yüzlerce ayrı yerden eylem haberi vermişizdir. Amatör canlı yayınlar, klipler, görüntüler, fotoğraflar... Sokaklardaki yüz binlerce insan ve büro içinde iki elin parmaklarını geçmeyecek sayıda canla başla çalışan insan; insanüstü bir gayretle yaptık tüm bunları... Tıpkı sokaklarda direnenler gibi... Herkesin yaptığı gibi, biz de sadece üstümüze düşen görevi yaptık yani...

Medya olarak tutum almak ve sizin seçtiğiniz yolu seçmek ne kadar zor?

- Çok zor. Şaka yapmıyorum, sahiden zor. O plazalarda patronun çıkarını düşünürken hele... Faiz lobisi diyor ya Başbakan; o lobiden azade olmak kolay mı? Sadece gerçeği düşüneneceksiniz; ne olup ne bittiğine bakacaksınız... Gerisi kendiliğinden gelecek. Biz de öyle yaptık. Sadece habercilik yaptık.

Size gelen tepkiler nasıl?

- Şu anda, RTÜK'ün kapatma kararını püskürtmeye, Hayat'ta kalmaya çalışıyoruz. En ciddi "olumsuz" tepki bu... Bir yanılla; bu karartma girişimi (henüz sonucunu bilemiyoruz) gösterdi ki, Hayat Televizyonu yalnız değil. Öyle kolay lokma hiç değil. Çünkü gerçek hayatın içinde... Biz hayatın içindeyiz... Elleşmeseler, rahat dursalar, "iyi yayınlar" da olacak, "iyi günler" de gelecek bizim için...

Teşekkürler, iyi çalışmalar.

- Size de teşekkürler, OT okurlarına sevgiler.

www.hayatv.net

BUGÜN NE DİYSEN? (Gün içinde en sık kullandığınız laflar)

Şebnem Sönmez

- Neredesiniz?
- İyi misiniz?
- Bi hareketlenme mi var ne?
- Provokatör!
- Çarşı!

Ali İhsan Varol

- Twitter.
- Çarşı.
- Medya.
- Çapulcu.
- Toma.

Jehan Barbur

- Kafam yandı, hafzalam almıyor.
- Sakin! Saakiin!
- Boşver televizyonu sen, Twittera bak orda ne deniyor?
- E be kardeşim! E be kardeşim, bak hâlâ kardeşim diyorum!

Ahmet Ümit

- Özgürlük!
- Dünyayı çapulcular kurtaracak!
- Her şey bir ağacı sevmekle başlayacak!
- Kibir, onur!

Aylin Aslım

- Gezi, diren, solüsyon!
- Gaz yedik!
- Tamam, şarjımı yeme!
- Twitter'a bak.
- Dikkatli olun!
- Gözaltı!

Oğuz Haksever

- Vallahi bilmiyorum. Göreceğiz!
- ("Nerese varacak Gezi olayı?" sorusuna)
- Orada durum ne?
- (Gezi bağlantılarındaki klipe sonu)
- İnşallah bugün ortamı gerecek bir şey söylenmemiştir!

Melda Onur

- Gezi parkı.
- Tek ağaçtan çevre isyanı!
- Toma hareketlendi!
- Çevik geliyormuş!

İsmi Veremeyen Polis

- Uyumak istiyorum!
- Dinlenmek istiyorum!
- Beyler maskeleri takın!
- Molotof geliyo lan!
- Sapan var dikkat!

AĞAÇ

Yıllarca apolitik diye bilinen ve sadece bu nedenle bile yerden yere vurulan; kitap okuyarak değil bilgisayar başında hap gibi yutmuş bilgiye teşne, SMS mesajlarıyla dilin ırzına geçen, hayta, tembel, tepkisiz oldukları tevaturü üzerlerine yapışmış olan bu kuşak ayaklanıp, 'ağaç, park, yeşil, özgürlük' diye sokaklara dökülünce, teori kumkumaları için de sarılacak bir dal arayışı başladı elbette. Öyle ya bu kuşak yurt dışına kapağı atma derdindeydi, büyük şirketlere CEO olma hayalleriyle programlanmış ve kavgayı görünce hemen uzaklaşırdı. Ne oldu da birden bire yüzünü iktidara dönüp koro halinde 'one minute' deyiverdi?

Mesela Lenin'in Goethe'den alıntılacağı ve duruma göre kullanılagelen şu cümle, olup bitenleri hiç yorumlamayanlar için bile cankurtaran simidi olabilirdi: "Kurşunidir aslında teori, oysa yemyeşildir yaşamın altın ağacı."

Ya da mahcup bir tavırla susup, kitaplardan eksik kalanları bir de hayatın kendisinden okuyup anlamaya çalışıyor numarasına yatarak, kendini selin akışına koyuvermek de mümkündü. Ne var ki, söylemesi ayıp pek öyle olmadı. Barikatlar safça direnirken, bütün bilmişliğiyle öncülüğe soyunup, 'bilinme gel' diye talihsizce peşlerinden bağırانlarımızın sayısı hiç de az değildi. Onların duvarlara gönüllerince yazdıkları "Yaşasın örgütsüz direnişimiz" lafzından hiç hoşlanmadıkları gibi yer yer 'atarılanıp' üzerini karaladılar. Üstelik kendi harflerini duvarlara dızıp hafif tertip 'gider' de yaptılar.

Yıllarca "ah şu apolitik 90'lar" diye serzeniş eden sosyologlarımız, pedagoglarımız, gazetecilerimiz, ekranlardaki başrollerini kimseye kaptırmadılar. Konuşan kelleler, derin tahlilleriyle alanlarda direnenleri epeyce güldürdüler. Büyük siyaset erbaplarımız ise sanki şimdiye kadar yüzlerce kez isyan yönetmiş, bu işleri yalamış yutmuş edasıyla ahkamlarını sürdürdüler. Bu kez sadece cümle kalıpları değişmiş "Vaay şu 90'lara bakar mısın?" kıvamına gelmişti, lakin dönüp dönüp kendi 'bino'larını okumaktan vazgeçemediler ki, 'sık bakalım' diye bağırانları duymayacak kadar kulakları tıkalıydı.

Bu büyük özgürlük itirazının sonu nereye varırsa varsın, gerçekte yaşananlar için tek bir cümle bile yeterdi aslında: "90'lar, 68'in de 78'in de pabucunu çoktan dama attı. Bütün o eski söylemleri boşa çıkardı." Mitolojideki haydut Prokrustes'in yatağına yatırap uzun geleni bacaklarından kesmeye, kısa gelenleri gerdirip uzatmaya çalışmayıp henüz ilk isyanlarını yaşayan bu insanlarla temas kuranlar; davranışlarının etkileyiciliğine de tanık oldular.

Bu yeni isyan nesli öylesine hınç ve özgürlük isteğiyle doluydu ki, saldırının dozu ne olursa olsun kaçmamaya ahdetmişti. Çok gaza boğulurlarsa en fazla birkaç adım geri gidiyorlar, ardından yine en öne atıyorlardı. Polis bir yandan öldürseye gaz ve tazyikli su yağdırıp, coplarını çekmiş 'allah alah' nidalarıyla saldırırken, bedenlerini TOMA'lara, 'akrep'lere siper edebilecek kadar serttiler. Ama gazın etkisinden kurtulmak amacıyla bulutun içinden koşarak uzaklaşırken kazaıyla bir'ne çarpsalar dönüp "çok özür dilerim, lütfen kusuruma bakma" diyecek kadar da kibar.

Hiç tanımadıkları birisi zor durumda mı kaldı? Hemen yanına koşuyorlar; gaz yığınının içinden, panzerlerin tekerleklerinin arasından sıyrıp alıyorlar, üstelik ellerindeki fışfışlara doldurulmuş sütler ya da sulandırılmış 'takcid'lerle, önceden kesilip hazır edilmiş limonlarla ilk yardım yapmayı da ihmal etmiyorlardı. Öldüler, gözleri kör oldu, bacakları, kolları kırıldı; buna rağmen vazgeçemediler, çünkü 'gaza gelmiş'lerdi...

Bir yandan barikatlar kurup mevzilerini korumak için sabahlara kadar uyumuyorlar, ciğerlerine yapışan, tenlerini kavuran biber ya da portakal gazına aldırıyorlardı. 155'i arayıp, polise "öğlen oldu nerede kaldınız" diyecek kadar cüretkârdılar. Ortam biraz sakinleştiğinde hiçbir şey olmamış gibi eğlenmeye, sanki tribünde ya da konserdeymiş gibi bağırıp çağıra şarkılar söylemeye, ağız dolusu sövmeye, duvar yazılarıyla herkesle her şeyle dalgalarını geçmeye, sevgilileriyle uluorta öpüşmeye devam ediyorlardı.

Yalanla, rüşvetle, zorbalıkla kılcal damarlarına kadar uyuşturulmuş bu ülkeden değil de sanki uzaydan gelmiş gibiydiler. Bazen birbirlerine bira, bazen de kandil simidi ikram ederken görebilirdiniz onları. Nerede ve ne zaman, hangi tencerede piştiklerini henüz anlayabilmiş olan yok ama, "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" diye bağırانları "Mustafa Kesen'in askerleriyiz" diye madara edecek, poster kavgası yapanların arasına girip "flamalar aşağı" diyerek sakinleştirecek, İslamcı ile ateisti yan yana getirip aynı kavgada buluşturacak kadar olgundular.

Herkesin çıkınındaki sosyolojik tespitler, birkaç yıla sığmayacak kadar zengin deneylerle dolu olan o birkaç günde tarihin çöp sepetini boyladı. Hani bu ülkede iletişim araçlarıyla halk yığınları pasifize edilmişti, düzenin yarattığı nispi refah, yığınları bırak ayaklanmayı, karşı koymaktan bile alıkoyacak bir denge sağlamıştı ya... Hani bizim gibi ülkelerde 'spontane' halk ayaklanmaları olamazdı ya... Hani devrim kırlardan köylü ayaklanmalarıyla başladı, iktidar parça parça alınır ve nihayetinde şehirlerde son darbe vurulurdu ya... Hani proletarya ayaklanması için dışarıdan bilinç götürülmesi zorunluydu ve bunun için öncü parti olmazsa olmazdı ya... Teori tökezledi ve hayat, 'üç beş tane' ağacın kökünden hepimizin bildiği o çocuk şarkısının yepyeni versiyonuyla birlikte sökün etti: "Tohumlar polise, fidanlar valiye, ağaçlar Tayyibe, girmeli yurdumda..."

Gerçi yolları yarıda kesilmiş olsa da kendiliğinden ortaya çıkan başka hareketler, farklı zaman kesitlerinde bu topraklarda zuhur etmişti. Mesela Kavel fabrikasını 1963'te işgal eden işçiler, hapis yatmayı, çoluk çocuk aç kalmayı göze almış, yasakken daha "grev hakkımız, söke söke alınız" diye tutturmuş, kavgayı handiye bütün İstinye'ye yaymayı başarmış, hakkını da almıştı. Artık o fabrikanın yerinde

Carrefour adlı büyük bir bakkal var. Mesela DİSK kapatılmasın diye on binler yürüyüşe geçmiş, 15-16 Haziran'ı 1970'de devrimin en güzel elbisesinin prova günlerine çevirmişti. Provanın yarım kalması 'terzi'nin su koyuvermesindendi. 12 Mart'ta, 12 Eylül'de cılız ya da örgütsüz de olsa, hiç kimse duymasa bile faşizme kendi lisanınca dur diyenler vardı, o günlerin onuru oldular. 'Bu yasalarla artık direniş folan olmaz' denildiği 1986'da Netaş işçileri grev bayrağını açivermişti birden. 1991'de Zonguldak'ta maden işçileri ayağa kalkmış, kömür karası yüzleriyle kilometreler kat ettikten sonra yine yolları kesilmişti. Okullar defalarca işgal edilmiş, tüm zamanların çapulcuları, öğrencilere bir sunağın içinde güzel anlar bahşetse de "çapulcular oldu mu, meydanlara doldu mu?" tadında bir şarkı öğretememişti.

Evet, tüm bunlar olmuştu ama hiçbiri bu kadar birbirinden ayrı olanı aynı potada eritememiş, 'faiz lobisi', 'provokatörler' ya da 'dış mihraklar' eliyle değil; sıkışmış gazın açığa çıkması misali aynı anda ve kendiliğinden 'kararın karar' diye kavilleşmiş insanları yan yana getirememişti. İtaat etmeyi, boyun eğmeyi, teslim olmayı, rıza göstermeyi lügatından silmiş, öfkeli ama aynı zamanda neşeli, sert ama az sonra üzerine saldıracak polisleri kitap okuyacak kadar naif, örgütsüz ama sanki bir vücut gibi hareket etmeyi doğuştan öğrenmiş, ölümden korkmayan ama yanı başında direnen belki de hiç tanımadığı insanların incinmesinden ölesiye korkan böylesi sıra dışı bir hareket doğmamıştı.

Düne kadar bencil, bireyci, kendinden başkasını sevmeyen denilenlerin içindeki birey ayaklanmış, gerçek manada bir toplum olmuşlardı.

Zorbarların hoyrat saldırılarıyla harabeye dönen parklarını yeniden çiçeklendirmişler, malı mülkü, parayı bir çırpıda geçersiz kılmışlar, yemeği, suyu, çadırı, ağacın gölgesini, yârin yanağından gayrı her şeyi ortak kılıvermişler; imece ile kotarılan büfeleri, mutfaqları, revirleri, derslikleri, konser alanlarını, direniş bahçelerini, besteleri, güfteleri ve sadece çapulculara açık televizyonu yaratmışlardı. İşte direnişin 15. günü "Gezi'ye dokunmuyoruz, sadece flamaları, bayrakları kaldırıyoruz" anonsları eşliğinde TOMA'larıyla Taksim'e giren polis ordusunun gazla boğmaya çalıştığı, artık gözlerden saklanamayan bu yepyeni insanlık durumuydu.

Artık barikat savaşlarını 1848 Almanya'sı, komün derslerini 1871 Fransa'sı, toplu ayaklanmayı 1917 Rusya'sı, uzun yürüyüşü 1934 Çin'inden okumayı gereksizleştiren, hepsini göz kararı ve çok lezzetli bir kokteyl halinde insanlık sofrasına sunan; yemyeşil, taptaze, dupduru, içi içine sığmayan bir sevinç bu. Diktatörün ağzından hiç düşürmediği gibi 'hayırlara vesile' olsun ve daha önce yalandan söylene de bu kez gerçekten hiçbir şey eskisi gibi olmasın! 🌱

Parklarını yeniden çiçeklendirmişler, malı mülkü, parayı bir çırpıda geçersiz kılmışlar, yemeği, suyu, çadırı, ağacın gölgesini, yârin yanağından gayrı her şeyi ortak kılıvermişler.

EN GÜZEL KARDEŞİM

Lobna'ya;

Sen gittikten sonra kardeşim
Bir anneye en yakın şeyi aradık
İlk yardım kutularının kokusunda
Biz meraklı gözlerimizle vakitsiz üzgünler
Hasretle sürülen tentürdiyotlarla piyon
Ve bir yara bandıyla iki yarayı birden kapatmak yokluklarda
Sonra her yalnız biraz daha üzüştü o meydanlara
Sana çapulcu dediler, bize başkası
Sevdaya dair her şey kurşun geçirmezdir kardeşim!
Sen de öylesin unutmama...

Sonra karıncalar terk etti
O dilekler astığımız ıhlamur ağaçlarını
Kuşlar bayraklarını yarıya çektiler
Paçavradan çadırlarla yarı yarıya örtük
Ama bir o kadar da mümkün o tavansız evimizde
Sen gittin ve televizyona küstü herkes
Sokak köpekleri hepimize küstü üzüldük

Sen gittikten sonra kardeşim
Bir delikanlılar gördük ki fiyakalı
Bir genç kızlar ki alimallah
Yağmurlar yağdı yağmurlar dindi
Gözle göğün arasında bir yerlerde
Sabah oldu akşam oldu sabah oldu uyumadık
Aydınlığı aydınlık tutan devinim
Uykuya da direnmektir kardeşim...
Sen de uyanacaksın!

Sonra bulutlara abanan şimşeklerle aydınlandı yol
Kol kola bağırıırken o vazgeçemediğimiz şiirleri
Özgürlük artık bir kirdi ve tiner koktu dövme duvar
Sen gittin ve iki yeni film geldi Beyoğlu Sineması'na
Meydanlar bir doldu bir boşaldı
El ele tutuşan çocuklarımız kaldı güzel
Bir de kara bulutların arasından göğe yükselen ezan
Ablukada kapkara halatlarla adalet
Kalabalıkların arasında kaybolan merhamet ve iz'an
Gözle göğün arasında bir yerlerde
Meydanları bir doldurdu bir boşalttı kardeşim

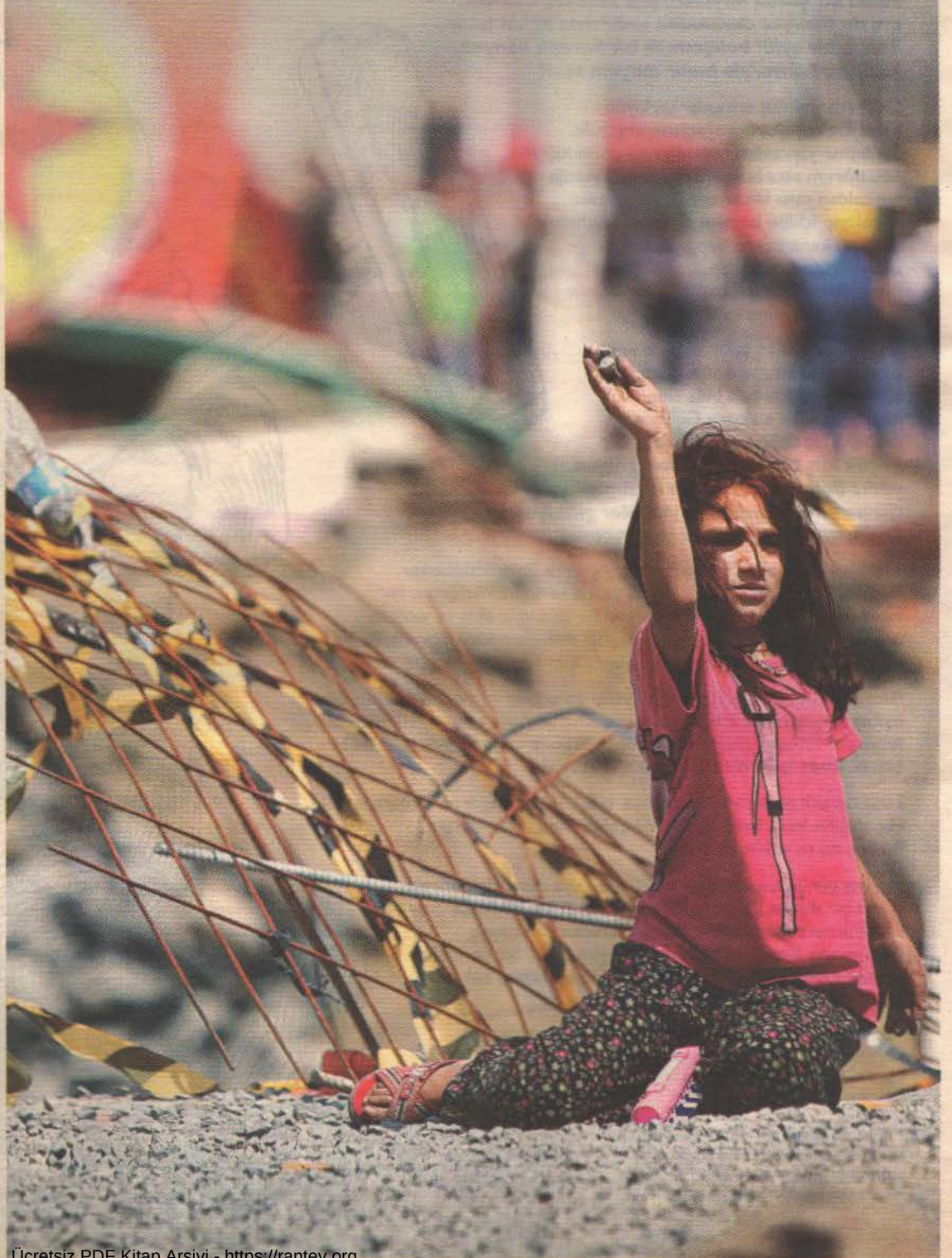
Sen gittikten sonra
Çok su şakası yaptılar bize
Bir su ki ateşi yutmuş üstelik
Kandıkça kandıkça bir inat
Cebimizde limonlar ve çantalarımızda Anestol Pomat
Sen gittikten sonra
Bir yandık da bir söndük
Uzaklaşıp uzaklaşıp
Ağaçlarımıza geri döndük kardeşim!
Sen gittin ve bir ağıt yükseldi o pencerelerden
Tavalardan tencerelerden,
"Dağıt bizi dağıt bizi!"
Gazla karışık bu ağıt bizi
Daha güzel anlatamazdı kardeşim

İşte böyle şimdi
Hâlâ burada sade
İç cebimizde sevdiklerimizin telefon numaraları
Göğsümüzde kan grubumuz ve içimizde bir umut
Ağaçlarımıza yakın sokaklarda
Seni bekliyoruz en güzel kardeşim
Geri geldiğinde
O ağaçların gölgesinde yeniden
Karıncalar ve kuşlarla
Onlar kadar özgür
Sokak köpekleriyle barışık
Ye en temiz havasında İstanbul'un
Bul bizi!
Bizi güzel kardeşim...

YORGUN KIZ

Tarih 13 Haziran 2013, yer Taksim Meydanı. 27 Mayıs akşamı İstanbul Gezi Parkı'nda beş ağacın sökülmesiyle başlayan ve diğer illere de yayılan protestoların on yedinci günü. Polisin bu süre zarfında sayısız orantısız müdahalesi ve resmi makamlarca üst üste yapılan tansiyonu yükseltici açıklamalar, tepkisini dile getirmek isteyenlerin sayısını gün geçtikçe artırıyor. Taksim Meydanı destek vermek için gelen insanlarla dolup boşalmakta. Parkta çadırlarında kalan protestocuların her gecesi gergin bir bekleyişle geçiyor. Yayalaştırma çalışması nedeniyle devam eden inşaat, kurulan barikatlar, polis ve göstericiler arasında çıkan çatışmalar meydana maalesef bir savaş görünümünü kazandırmış. Göstericiler yorgun, polisler yorgun... Herkes artık daha fazla ölüm, yaralanma ve gözaltı yaşanmadan hükümetin "Tamam, Gezi Parkı'na Kışla yapmaktan vazgeçtik" demesini bekliyor. Fotoğrafın çekildiği gün meydandaki yıkıntıların arasında, elindeki taşla mecalsiz oturan sevimli kız çocuğu bana tüm bu fiziksel ve psikolojik yorgunluğu anlatıyor gibi geldi. Ne yazık ki yaşananlar o günle sınırlı kalmadı, ardından gelen günlerde hafızalarımıza çok daha fazla şiddet içeren kareler yerleşti. Henüz bir kaydı çıkmadı ama ben de üç gün sonra bu karelerden birindeyim. 16 Haziran günü Kurtuluş'ta gazeteci Eylem Düzyol'la bir yandan polis müdahalesini görüntüleyip, bir yandan kendimizi korumaya çalışırken, şiddetten nasibimizi alacağız. Basın kurumuzu defaten göstermemiz işe yaramayacak, gaz maskemizi boynumdan çeken polis, bir yandan darp etmeye devam edecek. Her şeye rağmen şiddet öfkemi beslemediği için, Gezi'den akımda kalan işte bu fotoğraf...

ÇAPAKLI YAZI

Hatırlıyorum biliyor musun? Her sabah bir gözüm çapaklardan açılmamacasına kapalı uyanırdım. Koşarak odanıma gelirdim hemen. Sen bir parça pamuğu ılık suya batırarak gözümü temizlerdin. Bakabileyim diye... Sanki hayata temiz bakayım diye... Çapakları görmeyeyim diye...

10 yaşına kadar durduk yerde burnum kanardı hani. Bazen gecenin ortasında yataktan sıçratarak, bazen öylesine. Başımı öne eğip parmağınla burnumun sağ yanına sıkıca, acıtırca bastırırdın kan dursun diye. Ne şefkatli bir can acısıydı çektiğim. Sonunda bir hastahane burnuma koca bir tampon koyulacağı zaman güvendiğim tek sendin elimi bırakmayan.

Ya ben senin için ne yapabildim? Gata'da yoğun bakımda yatıyordun. Şimdilerde "onlar yanmadı, boğuldu" diyorlar. Doğru! Sen yanmadın boğuldun babacığım. Ama ben, sen orada öyle yatarken yanına bile giremedim. Girsem sen orada mıydın, anlayacak mıydın? Bildiğim; sen gir(e)mesem de anlarsın beni. Bizi ayıran dağların ardından senelerce bildim ben senin söyleyemediklerini. O sevgi gibi bizim aramızdaki söylenmeden, görülmeden emin olarak bilinen. *İşte öyle adı/n gibi açık ızl/nım ben senin. İzle diye acım sıra sen beni.* Çapaksız biriyim. Olmaya çalışıyorum en azından. Biliyorsundur. Bilirsin değil mi?

Bugün "başa sarıp yeniden izlerken hayatımı, senden sonra geriye hayat mı kaldı?"

Sanki bir çocuk hayaleti/ym koşuyor koşuyor/um da tozuyor durmadan ardı/mda kalan izi/m. Tenha bir eylül bahçesinde bir bardak konyak, kitap ve kahve/yle bulur muyum seni?

Dallardan olmuş armutlar sarkıyor. Koşuyor, koşuyorum ağaçların arasında. Sonbahar yaprakları topladığımız çocukluğuma koşuyorum seni bulmaya. Boyumun yettiği bir daldan sana bir armut koparıyorum, dilimleyip içkine koyasın diye...Ve silkinerek burnum kanarcasına hep aynı gerçekliğe uyanıyorum şimdilerde. Bir gözüm eksiksiz çapaklarla kapalı. Kara bir yeni güne kalkıyorum.

Bu yazıyı yazarken bakmayı bilen bazı insanların şarkılarını dinliyordum, sözlerde kendimi bula bula. Yine omuzumdaydın o akşam. Gülüşün oradaydı hiç değilse. *Soluğu/ma bir küçük kuş ünemiş, seninse gölgen yıldız dolu gökyüzünden biçilmiş.* Günler günleri kovalıyor ve yıkıcılar gitmiyorlar. Öyle bir yıkım ki sen bile az gördün böylesini...

Yüreğim bungun. Yaşadığımız onca sıklık, anlamazlık, çıkar ilişkileri ve zulüme tanıklık ediyoruz. En konduramadığımız, en inandığımız dostlar bile vahşileşiyor. Bir düzen ki akla ve vicdana uzak. Gözlerim bolca rimeliydi müziği dinlerken kapadığımda. Bir an kirpiklerim birbirine yapıştı. Açtığımda kim temizleyecek çapakları?

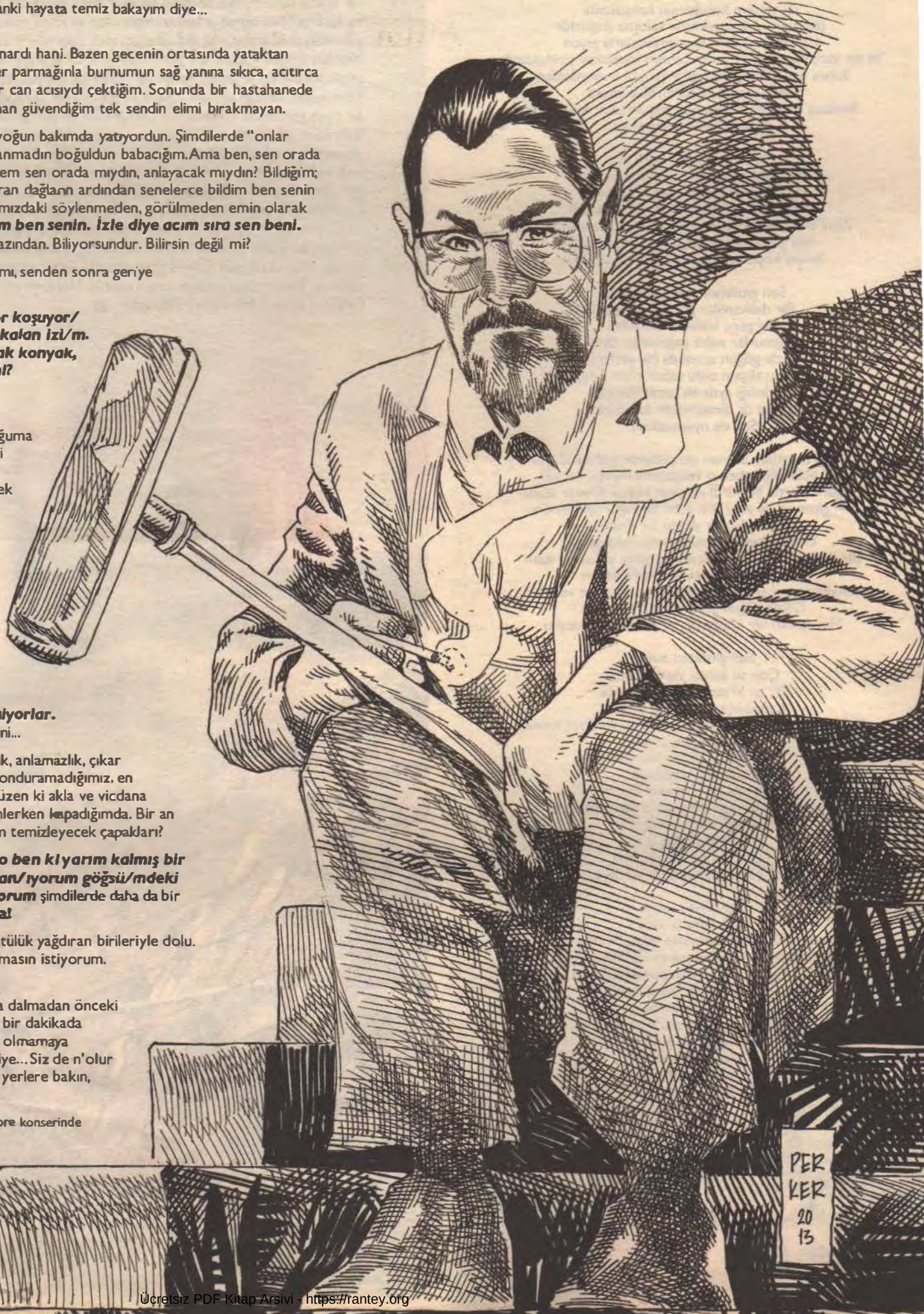
Ben bir çocuğun büyüklüğü/üm ve o ben kıyarım kalmış bir aşkın kaçınılmaz sürgünü/üm. Katlan/ıyorum göğsü/mdeki kayaya. Hüznü değil acıyı köpürtüyorum şimdilerde daha da bir başıma. Evet ben de kiracıyım o aya!

Etraf çapaklı gözleriyle bakıp karartan, kötülük yağdıran birileriyle dolu. Hiç değilse bana bakan gözlerde çapak olmasın istiyorum. Bu bile mi mümkün değil?

Herkes günün sonunda hiç değilse uykuya dalmadan önceki o son bir dakika kendiyle kalır. İşte ben o bir dakikada kendimi sevebilmeye, kendimden rahatsız olmamaya çalışıyorum. Kendime saygı duyabileyim diye... Siz de n'olur özünüze mukayyet olun. Demem o ki bir yerlere bakın, çapaksız gözlerle bakın. ✿

* Bu yazı üçgün bir günün akşamında Redd Softcore konserinde yazılmıştır. Yazıda geçen dize, sözlerini Doğan Duru'nun yazdığı "Senden Sonra" adlı şarkıdan alınmıştır.

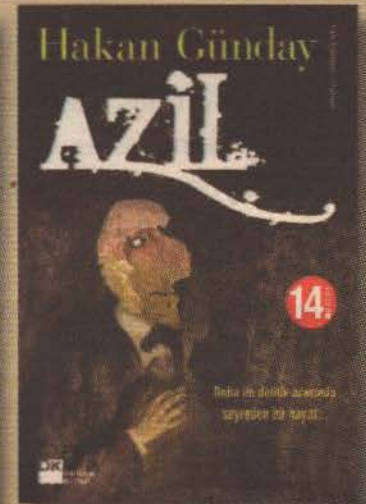
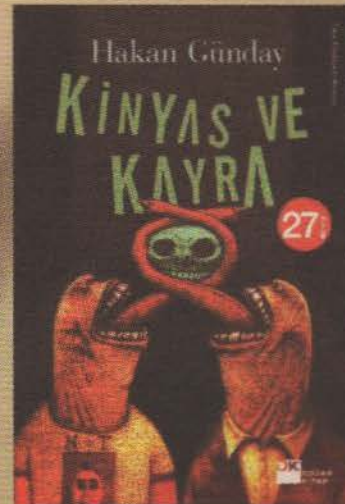
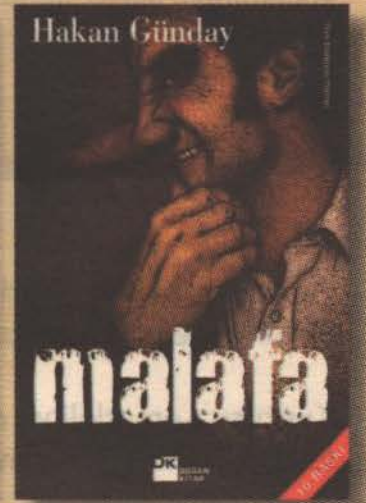
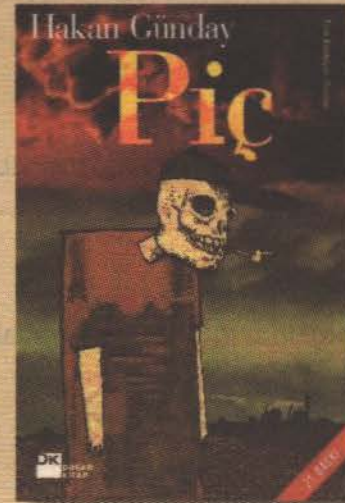
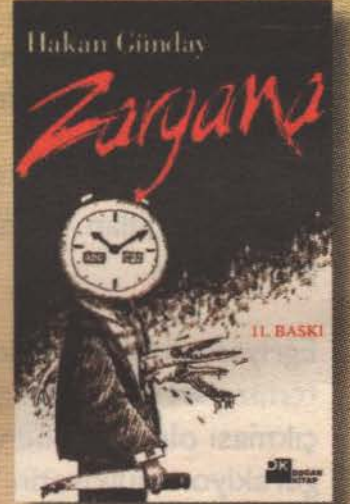
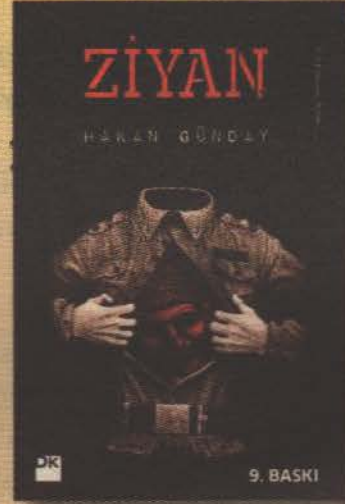
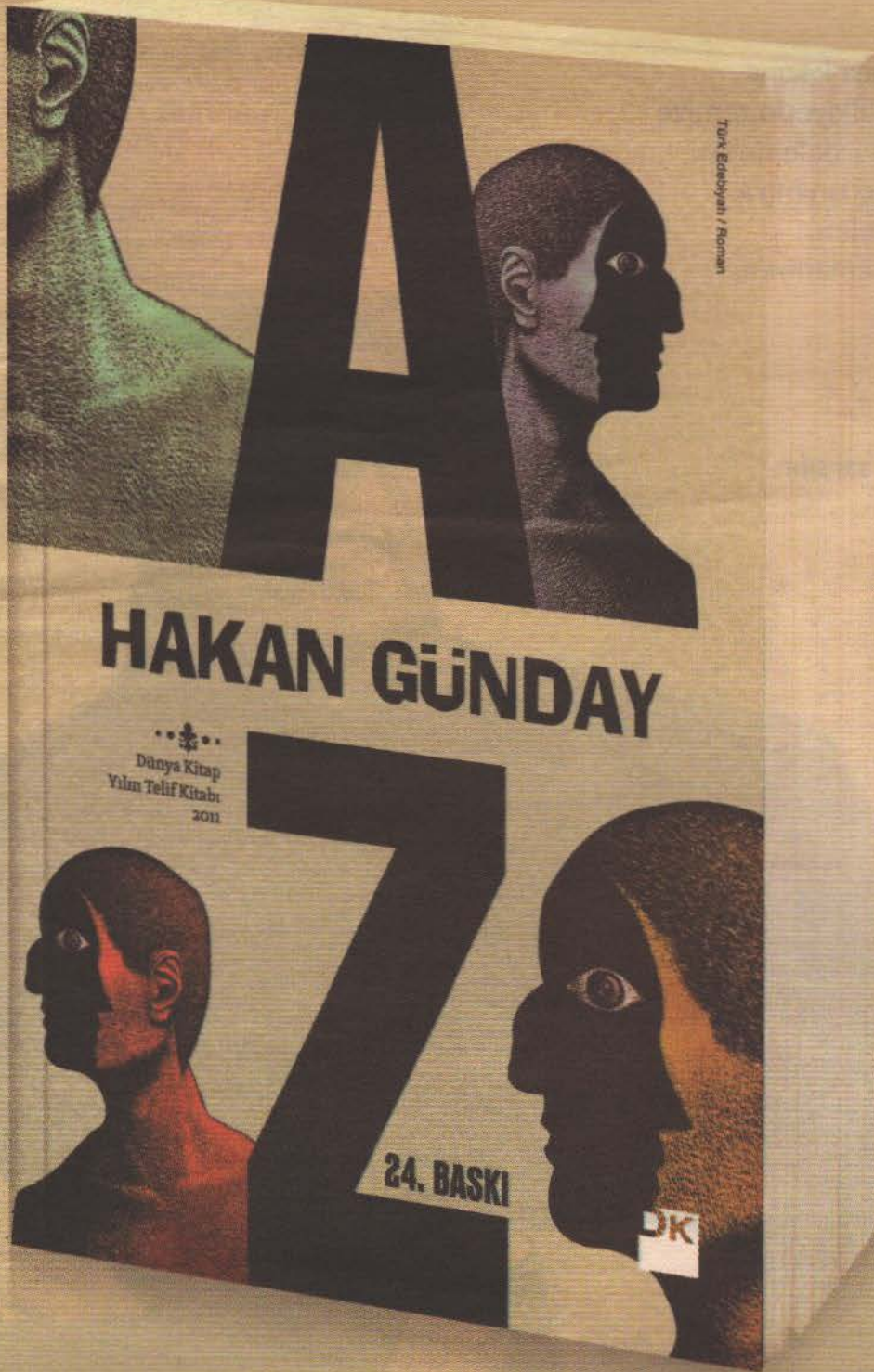
* Yazıda italik ve / işaretli yerler sözün gelişine ve zamana uydurabilmek için bozduğum Metin Altıok dizelerini vurguluyor.

PER
KER
20
13

HAKAN GÜNDAY

**Küçük bir kelime
büyük bir roman**

“ Ben, bir şeyi hiç mi hiç az sevemedim, hele orta hiç sevemedim, hep çok sevdim. Arkadaşlarımı da çok severim. Yeryüzüne biterim. Eve portakal aldığımda kasayla alırım, dayanamayanlar çürür.

Bildiğim her şeyden sorumlu olmazsam, nasıl hak edebilirim yaşamayı. Yeryüzünde bir damla alinterinden güçlü silah yoktur.

Gerçek değil düzme bir dünyaydı, okuduğum bütün okullarda, önüme konulan. Hayâl gücümü harekete geçirmesem yıkılmıştım.

Eğriyse düzeltilmeli, kirliyse arındırılmalı, kanlıysa kazına kazına temiz yeri ortaya çıkarılmalı. Aklımızla irdelenecek mülkiyetin temize çıkması olanaksız bence tek başına. Bir de daha köklü irdelenmesi gerekiyor mülkiyetin: Vicdanımızla. Ona başvuralım: vicdanımıza. Oluşum süreçlerini vicdanlarımızın süzgecinden geçirelim. Birikmiş, yığılmış mülkiyeti danışalım vicdanımıza. Mütemadiyen, vicdanında, kendi kendini sorgulamayan, hiçliğe doğru hızla kayıyor demektir.

Biri, kimseyi iplemeden duruyorsa, o toplum mutlaka sarsılır.

Parasızım; bundan korkmuyorum.
Birbirimize tutundukça bıçakların ağzı kapanacak.

Kuşkusuz, en etkili ve evrensel silah, kelimedir.
Okumadığın gün karanlıktasın.

Bir damla yağmur, bir damla eylem yapıştı
pencereme.

Eğri mülkiyet, kirli mülkiyet, kanlı mülkiyet
demelerimden alınıyorlar, kırılıyorlar;
bir şey demeseler de doğrudan, açıkça
hissediyorum ben; tanışıklığımız olanların
içinde epeyce var böyleleri.

İnsan! Seni savunuyorum; sana karşı! ”

